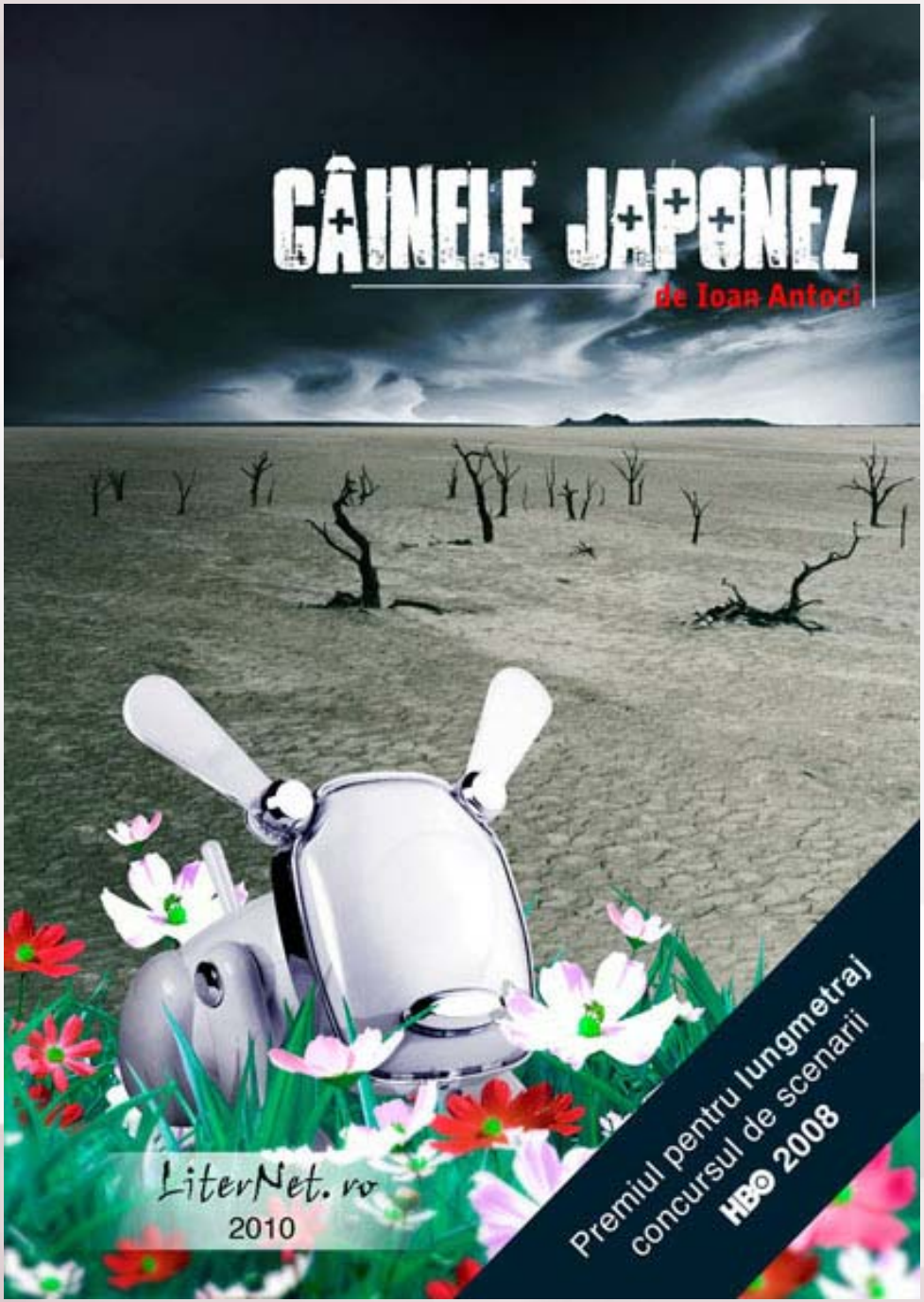

EDITURA LITERNET, 2010

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Editor format *.pdf* Acrobat Reader şi corectură: Geta Rossier

Text: © 2010 Ioan Antoci. Toate drepturile rezervate autorului.
Design coperta: © 2010 Addict Advertising (după o fotografie achiziționată de Addict Advertising de pe http://www.shutterstock.com/)

© 2010 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor siteuri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-035-2

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@literne t.ro

Câinele japonez

versiune câştigătoare a concursului HBO, 2008

de Ioan Antoci

EDITURA LITERNET, 2010

INT. ODAIE – DIMINEAȚĂ

Costache se trezeşte din somn, tulburat, oftând. Rămâne la marginea patului, privind spre fereastra aburită. În încăpere e puțină lumină. Costache, îmbrăcat cu cămaşă şi izmene, mai zăboveşte pe marginea patului, privind dezinteresat prin odaie. Cu pereții nevăruiți, odaia e mică, cu un şifonier vechi şi jupuit, un scaun cu o pătură pe el, un cuier pe care sunt ceva haine, o masă cu nişte ştergare pe ea, o carte rufoasă, iar într-un colț, pe perete, o icoană şi o candelă stinsă. Pardoseala e din scânduri, puse neuniform, acoperite cu nişte țoale. Costache se scutură un pic de frigul care l-a cuprins şi se ridică de pe pat. Aruncă peste acesta pătura să acopere cearşafurile, plapuma şi perna şi iese pe uşa din capătul opus, trecând pe lângă o sobă de teracotă.

INT. BUCĂTĂRIE – DIMINEAȚĂ

Costache lasă uşa dintre cele 2 încăperi deschisă, se încalță cu nişte galoşi, apoi deschide şi uşa care dă afară, inspirând totodată aerul rece care năvăleşte în casă. Bucătăria e la fel, nevăruită, ceva mai luminată, o masă şi 2 scaune, un mic dulap, o sobă cu plită, alături de care stă un mic aragaz şi o butelie, iar mai într-un colț, un taburet cu o găleată pe el, o cană mare şi, alături, un butoi de plastic de 50-60 l. După ce trage puternic aer în piept, Costache merge în partea opusă şi deschide uşa ce dă într-o mică cămară.

INT. CĂMARĂ – DIMINEAȚĂ

Costache trece pe lângă 2 saci cu cartofi şi o cutie cu ceapă, nişte sticle de apă minerală, un bax de hârtie igienică, toate puse după uşă şi se opreşte lângă un lighean mare, aşezat într-un suport, cu un săpun lângă el. Deschide uşa ce dă spre grădină şi apoi se întoarce în bucătărie.

INT. BUCĂTĂRIE – DIMINEAȚĂ

Aici, Costache dă capacul de la butoi deoparte şi umple cu cana jumătate de găleată. Se întoarce în cămară.

INT. CĂMARĂ – DIMINEAȚĂ

Toarnă apa din găleată în lighean, lasă găleata jos şi iese în grădină.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. GRĂDINĂ – DIMINEAȚĂ

Soarele încă nu a răsărit. Costache pare să ştie lucrul ăsta, nu se uită în jur, ci porneşte pe o cărăruie spre capătul grădinii unde se vede WC-ul. La jumătatea distanței, se opreşte brusc şi se întoarce către casă. Acum vedem că aşa-zisa grădină nu e decât un spațiu îngrădit de un gard de ciur şi stâlpi mici de lemn, fără pomi sau alte plante, nearat. Casa e netencuită. Prin gardul de ciur se văd, într-o parte, o serie de case asemănătoare cu a lui Costache, iar în partea cealaltă, câmpuri arate.

INT. CĂMARĂ – DIMINEAȚĂ

Costache intră în cămară, apropie uşa de la bucătărie, apucă baxul cu hârtie igienică, de unde ia o rolă, şi porneşte spre fundul grădinii. Îl vedem cum deschide uşa WC-ului şi cum dispare după aceasta. Aparatul de filmat se mută spre câmpurile arate.

INT. CĂMARĂ – DIMINEAȚĂ

Aparatul de filmat revine spre cărăruie, surprinzându-l pe Costache deja intrând în cămară, unde îşi dă cămaşa jos, o agață într-un cui şi începe să se spele. După ce termină, ia ligheanul şi iese în grădină unde aruncă apa. Se întoarce, lasă ligheanul, dispare în bucătărie. Reapare cu un ştergar din cele de pe masa din odaie şi cu o cană de apă. Pune ştergarul în cui, toarnă apa în lighean, îl clăteşte şi aruncă apa fără să mai iasă din cămară, îl pune la loc şi apoi se şterge. Îmbracă cămaşa, ia cana şi găleata de jos şi le duce la locul lor în bucătărie. Îl urmărim cum se întoarce în odaie, nu înainte de a se descălța de galoşi.

INT. ODAIE – DIMINEAȚĂ

Costache îşi dă izmenele jos, le pune sub pătură, ia o pereche de pantaloni din cuier, se îmbracă cu ei, apoi o flanea tot din cuier, îşi trece mâinile prin păr, se duce la sobă de unde ia o cutie cu chibrituri, aprinde candela, lasă cutia cu chibrituri pe masă, apoi îngenunchează, privind icoana luminată plăpând de candelă. În timp ce murmură nişte rugăciuni şi îşi face cruci repetate, o rază de soare pătrunde prin fereastră, luminându-i chipul. El, însă, continuă nestingherit rugăciunea până în momentul când se aude un glas de femeie: Nea Costache! Nea Costache! *Costache tresare şi se uită nedumerit spre locul de unde vine glasul. Se ridică şi iese pe uşă.*

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA CASEI – DIMINEAȚĂ

Îl vedem pe Costache, încălțându-se în grabă şi ieşind în faţa casei, pornind spre o poartă de tablă, în care bate o femeie şi care continuă să-l strige pe bătrân. În depărtare, peste un drumeag, se văd un gard din scânduri, cam putrezite, şi o casă bătrânească, dărăpănată, vopsită într-un albastru scorojit.

GETA TUDOREL

Nea Costache! Nea Costache!

COSTACHE MOLDU

(apropiindu-se nedumerit)

Care-i acolo?

GETA TUDOREL

(aproape strigând)

Eu, nea Costache, Geta! Deschide, te rog!

COSTACHE MOLDU

(luminându-se la faţă, şi, deschizând poarta de tablă care scârţâie, zice oarecum răstit)

Ah, tu eşti Getă! Da' ce-ți veni la ora asta?

GETA TUDOREL

Bună dimineața, nea Costache!

COSTACHE MOLDU

(oarecum ruşinat că se răstise la Geta)

Bună să fie! Care-i treaba?

GETA TUDOREL

(umblând într-o geantă încăpătoare, de piele, dar cam roasă)

Păi, am venit să-ți aduc pensia!

COSTACHE MOLDU

(nedumerit din nou)

La ora asta? Te aşteptam abia deseară.

EDITURA LITERNET, 2010

GETA TUDOREL

(oftând)

Luna asta am zis să o iau din capătul ăsta şi matale eşti primul acuma.

COSTACHE MOLDU

Ai pornit cam de dimineață.

GETA TUDOREL

(oftând din nou, scoate din geantă nişte bani şi îi întinde lui Costache)

Vreau să termin mai repede, că mai am şi treabă acasă! Na, uite, numără-i şi matale! Patru milioane trei sute zece!

COSTACHE MOLDU

(vrând să bage banii direct în buzunar)

Lasă, ştiu că-i bine!

GETA TUDOREL

(apreciind gestul, dar apucându-i energic mâna bărbatului)

Nu, numără-i întâi, că mai greşesc şi eu.

COSTACHE MOLDU

(nemulțumit de insistența Getei şi începând să-i numere)

Bine, unu, doi, trei, patru, o sută, două sute, trei sute şi douăzeci. Ia uite, ai greşit, cu zece mii de lei.

Costache ia bancnota de un leu (singura, de fapt) şi o întinde Getei.

GETA TUDOREL

(uitându-se cu mirare la bancnotă)

Greu mă mai obişnuiesc cu banii ăştia noi. Ce-i cu ăsta?

COSTACHE MOLDU

(aparent neutru)

Păi, ai greşit cu un leu. Mi-ai dat mai mult cu un leu.

EDITURA LITERNET, 2010

GETA TUDOREL

(înțelegând şiretlicul şi împingând banii înapoi)

Nea Costache, da' ce? Mă crezi copil? Lasă, stai liniştit! Doar iau şi eu salar' pe umblatul ăsta. Şi să iau chiar de la matale?!

COSTACHE MOLDU

(mândru şi nemulțumit de reacția factorului)

E pensia mea şi fac ce vreau cu ea!

GETA TUDOREL

(categorică)

Nu, mulțumesc! Ş-apoi acuşi vin ăştia cu curentul şi o să-ți trebuiască bani.

COSTACHE MOLDU

(băgând banii în buzunar, cu amărăciune în glas)

Da, tot au zis că vin, dar n-au mai venit. Primarul mi-a promis de la Crăciun că aranjează el. Dar nici acum nu am curent. Am stat pe întuneric toată iarna.

GETA TUDOREL

(compătimindu-l)

Greu, tare greu!

GETA TUDOREL

(ridicând o sacoşă rezemată de poartă)

Uite, bărbatu-meu a găsit prin pod o lampă cu gaz. Ți-am adus-o matale până îți trag ăştia curent.

COSTACHE MOLDU

(luând sacoşa şi uitându-se în ea)

Ah, ai adus şi gaz. Măi, da' nu trebuia!

GETA TUDOREL

Apoi la cât de scumpe sunt lumânările acuma! Lasă că poate ăsta îți ajunge până vine curentul.

COSTACHE MOLDU

(vădit încântat)

Ce bine, tocmai terminasem lumânările acu' 2 zile. Şi părintele e plecat, n-am avut de unde să mai iau.

EDITURA LITERNET, 2010

GETA TUDOREL

(puțin furioasă)

Nu ştiu ce să zic şi cu părintele ăsta, Dumnezeu mă ierte! Dar tot timpu' e plecat pe la oraş, când se întoarce, iar scumpeşte lumânările! Parcă ar fi din aur, aşa-s de scumpe.

COSTACHE MOLDU

(distrat de spusele Getei)

Ce să facă, trebuie să trăiască şi el, săracu'!

GETA TUDOREL

(neconvinsă de argumentul bărbatului)

Eu n-am zis că nu, dar să se gândească şi la noi, că doar nu are nimeni bani în fundul grădinii, într-o groapă.

COSTACHE MOLDU

(vrând să încheie discuția)

La mătuşa Ileana ai fost?

GETA TUDOREL

(încă meditând)

Nu, nu, nu m-am dus. S-o fi trezit?

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu, vezi şi tu! Mulțumesc tare mult pentru lampă.

GETA TUDOREL

(privind deja spre casa mătuşei Ileana)

Ei, nu-i mare lucru, nea Costache, oricum stătea aruncată prin pod. Da' poate n-o să trebuiască s-o foloseşti prea mult.

COSTACHE MOLDU

Păi, după ce-mi vine curentul, v-o dau înapoi.

GETA TUDOREL

(hotărâtă)

Nu, nici vorbă! Cui îi mai trebuie? Crezi că n-am destule hârburi prin curte? Ține-o matale, de tot!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(mişcat de gestul Getei)

Ce să zic, bogdaproste, măi Getă! Să fii sănătoasă!

GETA TUDOREL

(dând să plece, un pic nehotărâtă)

Să fie primit, nea Costache! Hai că trebuie să plec, ah, uitam să-ți dau cuponul. Şi voiam să...

COSTACHE MOLDU

(întrerupând-o)

Ei, parcă eu ce fac cu el?

GETA TUDOREL

(mulțumită că nu a mai continuat fraza)

Hai că mă duc întâi la Stratulat, că ăştia oricum nu-s niciodată treji, şi apoi, la mătuşa Ileana!

COSTACHE MOLDU

Bine, Getă, servici' uşor! Mulțumesc încă o dată!

GETA TUDOREL

(îndepărtându-se)

Să fii sănătos, nea Costache!

COSTACHE MOLDU

(privind după Geta)

Mergi sănătoasă, Getă!

Geta Tudorel trece prin fața casei mătuşei Ileana, dar nu priveşte peste gard, apoi după vreo 20-30 metri, se opreşte în fața unei porți, bate în ea, strigă de câteva ori, apoi intră. Se aud câini lătrând.

COSTACHE MOLDU

(vrea să închidă poarta)

Am uitat să-i zic de câini!

EDITURA LITERNET, 2010

De peste drumeag, un cap de bătrână apare de după gardul mătuşei Ileana.

MĂTUŞA ILEANA
(cu voce ridicată)

Măi Costache, aia-i Geta?

COSTACHE MOLDU
(surprins de vederea bătrânei)

Da, Geta era! Bună dimineața!

MĂTUŞA ILEANA
(continuând cu voce tare, țipată)

Da' ce caută pe-aici la ora asta?

COSTACHE MOLDU

A venit cu pensiile!

MĂTUŞA ILEANA
(întristată)

Şi la mine de ce n-a venit?

COSTACHE MOLDU

Păi, nu ştia daca te-ai trezit. S-a dus mai întâi la Stratulat. Vine şi la mata imediat.

MĂTUŞA ILEANA
(ca şi cum nu ar fi auzit explicația)

Or nu m-o fi uitat?

COSTACHE MOLDU

Nu, mătuşă, stai că vine şi la mata imediat.

MĂTUŞA ILEANA

Ție ți-a dat pensia?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Da, 4 milioane şi ceva.

MĂTUŞA ILEANA

Bun, bun, apoi dacă aş lua şi eu tot atâta, tot ar fi ceva.

COSTACHE MOLDU

Da', matale cât mai iei acuma?

MĂTUŞA ILEANA

Apoi, măi Costache, ştiu eu? Tot zice la aparat că le măreşte, da' cine mai ştie.

COSTACHE MOLDU

Întreab-o pe Geta, ea sigur trebuie să ştie!

MĂTUŞA ILEANA

Dacă a mai veni azi şi nu m-a uita!

COSTACHE MOLDU

Nu te uită, mătuşă, stai liniştită!

MĂTUŞA ILEANA

Auzi, măi Costache, vrei să-ți dau nişte lapte, numa' ce am muls-o pe Joiana, ce zici?

COSTACHE MOLDU

Lasă, mătuşă, că vine Ghiță şi-l ia să-l ducă la piață, mai faci şi matale un ban.

MĂTUŞA ILEANA

(vizibil iritată)

În baza lui Ghiță mi se strică tot laptele. Nici ieri n-o venit şi stau aşa cu laptele, n-am ce face cu el. Hai, să-ți dau din ăsta, că-i proaspăt.

COSTACHE MOLDU

(dând din cap)

Bine, hai că aduc o cană.

MĂTUŞA ILEANA

Stai, că deja l-am pus într-o ulcică...

EDITURA LITERNET, 2010

Mătuşa Ileana dispare din spatele gardului şi, după ceva vreme, apare la poarta şubrezită. Între timp, Costache, cu sacoşa de la Geta în mână, traversează drumeagul, aşteptând în faţa porţii mătuşei.

MĂTUŞA ILEANA
(deschizând poarta)

Na, uite aici ulcica!

COSTACHE MOLDU
(apucând ulcica de lut întinsă de bătrână)

Bogdaproste, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA

De sufletul lui Grigorie!

COSTACHE MOLDU

Bogdaproste!

MĂTUŞA ILEANA
(privind sacoşa)

Da' ce-i cu sacoşa?

COSTACHE MOLDU

Mi-a adus Geta o lampă, până îmi pun ăştia curent.

MĂTUŞA ILEANA
(părând abia acum să înţeleagă)

Ah... asta era...

COSTACHE MOLDU
(auzind poarta familiei Stratulat izbindu-se)

Uite-o pe Geta, vine încoace!

MĂTUŞA ILEANA
(privind în aceeaşi direcţie)

Ea e?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Da, uite, vine să-ți aducă pensia!

GETA TUDOREL

(apropiindu-se şi vorbind parcă singură)

De asta ar trebui să mă las, ce nesimțiți!

COSTACHE MOLDU

(observând nervozitatea Getei)

Ce s-a întâmplat, Getă?

GETA TUDOREL

Nişte beţivani ordinari, asta-s! După ce le aduc pensia la nas, mă înjură, că de ce le-am adus-o aşa târziu. Habar n-au că e dimineață!

MĂTUŞA ILEANA

Da' ce-au zis?

GETA TUDOREL

Da' poți să te înțelegi cu ei? Sunt morți de beți şi e o putoare în casă la ei...

MĂTUŞA ILEANA

Neamurile primarului!

GETA TUDOREL

Şi mai au şi două javre pe care le țin dezlegate. Era cât pe ce să mă muşte. Noroc că m-am apărat cu geanta.

COSTACHE MOLDU

(scuzându-se)

Am uitat să-ți zic de câini. Şi eu am pățit la fel. Nu ştiu de unde le-a adus, că nu le-au de mult timp.

GETA TUDOREL

Nişte nebuni, de atâta băutură mai pot fi oameni normali? Data viitoare să vină la primărie după pensie, că eu nu le-o mai aduc în veci.

MĂTUŞA ILEANA

(încurajând-o)

Aşa să le faci, că doar nu eşti tu proasta lor.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Eu vă las, mă duc să fierb laptele ăsta. Rămâneți sănătoase!

GETA TUDOREL

Mătuşă, da' nu mai vinzi laptele?

MĂTUŞA ILEANA

Mergi sănătos, Costache!

Costache intră în curte, lăsând pe cele două femei să-şi continue discuția, şi intră în bucătărie, lăsând ulcica pe masă.

INT. BUCĂTĂRIE – DIMINEAȚĂ

Costache scoate un ceaun din dulap şi o farfurie acoperită cu un ştergar mic. Toarnă laptele în ceaun, aprinde un ochi la aragaz şi pune ceaunul pe foc. Dă la o parte ştergarul de pe farfurie, lăsând să se vadă o bucată de mămăligă. Dispare pentru câteva momente în odaie, apoi reapare tocmai la timp pentru a opri laptele care dădea în foc. Suflă un pic în spuma formată şi-l mai lasă să fiarbă. Tresare când se aude strigat din apropierea curții, cu un glas înăbuşit.

GETA TUDOREL

(apropiindu-se de uşă)

Nea Costache!

COSTACHE MOLDU

(nerevenindu-şi încă din sperietură)

Doamne iartă-mă, Getă! Ce te furişezi aşa?

GETA TUDOREL

(încercând să-şi acopere glasul şi vorbind confuz, misterios)

Nea Costache, n-ar trebui să-ți zic nimic, că m-a rugat să-l las pe el să-ți zică...

COSTACHE MOLDU

(interesat)

Cine te-a rugat?

EDITURA LITERNET, 2010

GETA TUDOREL

Domn' primar!

COSTACHE MOLDU

Ce te-a rugat?

GETA TUDOREL

Da' să nu-i zici că ştii ceva de la mine...

COSTACHE MOLDU

(deranjat de atât mister)

Getă, dacă ai ceva de spus, zi şi gata, dacă nu...

COSTACHE MOLDU

(auzind un sfârâit ciudat dinspre aragaz, se întoarce brusc şi vede cum laptele curge tot pe aragaz)

Na, că am mâncat şi pe ziua de azi!

Aleargă spre ceaun, îl apucă fără ştergar şi-l trânteşte pe masă. Opreşte aragazul şi dă să şteargă murdăria.

GETA TUDOREL

(realizând că e părtaşă la întâmplare)

Of, mai bine îmi vedeam de treabă!

COSTACHE MOLDU

(oarecum supărat, vorbind pentru el şi ştergând îndesat aragazul)

Unde eşti tu, Marie, să mă vezi acum!

GETA TUDOREL

Nea Costache, te-am încurcat destul azi, plec şi eu să-mi termin treaba.

COSTACHE MOLDU

(oprindu-se din şters, întorcându-se spre Geta)

Pleci?! Şi cu primarul care e treaba, care e secretul?

EDITURA LITERNET, 2010

GETA TUDOREL

(oftând)

Nea Costache, domnul primar a primit aseară un telefon şi o să vină mai încolo să vorbească cu matale.

COSTACHE MOLDU

(din nou interesat, dar nedumerit)

Despre ce?

GETA TUDOREL

(încurcându-se mai tare)

Nu ştiu exact, dar mi-a spus să nu-ți zic, să nu te îngrijorezi!

COSTACHE MOLDU

(mirat)

Să mă îngrijorez? Dar ce m-ar mai putea îngrijora acum?

GETA TUDOREL

(nereuşind să pună capăt discuției penibile deja)

Nu, zicea aşa, adică să nu umble vorbe prin sat, aiurea...

COSTACHE MOLDU

(parcă intuind ce urmăreşte primarul)

Ah, păi cred că ştiu!

GETA TUDOREL

(uimită)

Da?!

COSTACHE MOLDU

(sigur pe sine)

Păi, cum să nu, e foarte clar!

GETA TUDOREL

(panicată)

Clar?!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(zâmbind discret, cu subînțeles)

Doar nu credeai că o să-mi pună curent pe gratis. Sigur vrea el ceva în schimb.

GETA TUDOREL

(oftând a uşurare, dar temperat)

Ah, da... cred că despre asta e vorba.

GETA TUDOREL

(vrând să scape din încurcătura în care intrase)

Vai ce târziu s-a făcut, nu mai pot sta deloc, nea Costache, mă aşteaptă oamenii cu pensiile. Rămâi sănătos!

COSTACHE MOLDU

Bine Getă, stai liniştită, că ştiu eu mai bine pe primar. Nu te dau de gol. Mergi cu bine!

GETA TUDOREL

(mulțumită de felul în care se încheiase discuția, privind la ceaunul cu lapte)

Hai că te las să mănânci.

COSTACHE MOLDU

(dând din cap a lehamite, mai mult pentru el)

Ei, doar nu crezi că m-oi pune la îngrăşat!

GETA TUDOREL

(dispare după poarta de tablă)

Sănătate, nea Costache!

Costache se întoarce către masă. Ceaunul mai are foarte puțin lapte pe fund. Priveşte spre mămăliguța rece, apoi la ceaun. Se aşază pe scaun şi rămâne pierdut pentru câteva momente, apoi rupe o bucată de mămăliguță şi începe să mănânce.

INT. BUCĂTĂRIE – DIMINEAȚĂ

Costache tocmai mai ia o bucată de mămăliguță, dar aproape se înecă cu ea, când, din spatele său, din dreptul uşii, mătuşa Ileana îl strigă.

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Costache, bre, n-auzi?

COSTACHE MOLDU

(întorcându-se fără să se ridice, tuşind)

Fir-ar... of, ce mai e?

MĂTUŞA ILEANA

Te-am strigat de vreo două ori, am zis că nu eşti acasă, şi am văzut uşa deschisă...

COSTACHE MOLDU

(revenindu-şi puțin)

Matale eşti?

MĂTUŞA ILEANA

(intrând în bucătărie)

Mi-a zis Geta că ai dat laptele în foc şi ți-am adus încă o ulcică, să nu rămâi flămând.

Costache Moldu încă înecat, se ridică şi bea o cana mare de apă să-şi revină.

MĂTUŞA ILEANA

(neacordând prea mare atenție acestui aspect, îşi continuă gândurile)

Şi doar m-am ținut să-ți zic de dimineață.

Costache Moldu se apropie întrebător.

MĂTUŞA ILEANA

Nu-i de mirare că a dat laptele în foc.

COSTACHE MOLDU

(împinge farfuria cu restul de mămăliguță şi ceaunul mai încolo pe masă)

M-am luat cu Geta la vorbă şi am uitat de lapte!

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

(nemulțumită de răspuns)

Ei, Geta, n-are treabă Geta, alta-i treaba!

COSTACHE MOLDU

(aşteptând explicația)

Care treabă?

MĂTUŞA ILEANA

(aşezând noua ulcică pe masă)

Costache, Maria cere de pomană, măi Costache. Asta-i! Am visat-o aseară. Şi pe ea, şi pe Grigorie şi pe...

COSTACHE MOLDU

(neştiind ce să creadă)

Mătuşă, crezi matale că de asta a dat laptele în foc?

MĂTUŞA ILEANA

(nelăsând loc la discuții)

Sigur! Trei nopți la rând, tot am visat-o pe Maria, Dumnezeu s-o ierte *(amândoi îşi fac cruce)*, cerând de mâncare. Trebuie să-i faci pomenire numaidecât. Parcă acuşi face nouă luni.

COSTACHE MOLDU

(încă neîncrezător)

Eu ştiu ce să zic, o să-i fac şi pomenire, să văd ce zice şi părintele.

MĂTUŞA ILEANA

Lasă-l pe părintele, ascultă la mine, nu degeaba am visat-o trei nopți la rând. Dă şi tu ceva de pomană până ți-a face parastasu' părintele.

COSTACHE MOLDU

(aproape convins)

Bine, mătuşă, am să văd, da' cu laptele, nu ştiu ce să zic...

MĂTUŞA ILEANA

(supărată de neîncrederea bărbatului)

Costache, inundațiile ți-o luat şi mințile? Dacă ți-am zis că Maria, Dumnezeu s-o ierte *(amândoi fac cruce)*, cere de pomană, nu poți amâna.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(dând aprobator din cap)

Păi, am să fac şi pomenire, am să dau şi de pomană.

COSTACHE MOLDU

(privind de jur împrejur)

Tot am luat pensia, am să cumpăr ceva, că prin casă nu mai am aproape nimic.

MĂTUŞA ILEANA

(încurajându-l)

Lasă că îți fac eu o colivă, mai am nişte grâu de anul trecut, şi un colac, te duci şi cumperi nişte prosoape de la Morogeanu, şi gata.

COSTACHE MOLDU

Şi de pomană ce să dau? Şi cui?

MĂTUŞA ILEANA

Ei, găseşti tu, sunt destui oameni nevoiaşi în satul ăsta. Iei şi tu nişte ulei, nişte făină, o pungă de orez, iei nişte banane de la magazin, te descurci.

COSTACHE MOLDU

(amintindu-şi ceva, dar nesigur)

Da' vin nu trebuie?

MĂTUŞA ILEANA

(dându-şi peste gură)

Ui, am uitat de vin, trebuie numaidecât la biserică, la colivă.

COSTACHE MOLDU

Lasă că iau şi o sticlă de vin de la magazin. Eu mi-am pierdut via.

MĂTUŞA ILEANA

(revoltată)

Bulearcă de-a lu' Morogeanu?! S-o bea el şi cu Dănilă şi Frăsâna. Ca să se tâmpească de tot. Lasă că mai am nişte vin îngropat, în spatele grajdului, nu de alta, da' vine golanu' ăla de Ghiță şi-l bea tot. Şi apoi plânge mă-sa că n-o să aibă vin la înmormântare.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(apreciind gestul)

Ce înmormântare?

MĂTUŞA ILEANA
(relaxată)

Când oi muri, Costache, că abia aşteaptă.

MĂTUŞA ILEANA
(revenindu-şi parcă dintr-un iureş)

Hai că mă duc, trebuie să dau apă la vacă.

COSTACHE MOLDU
(privind noua ulcică)

Bogdaproste, mătuşă, dar nu-mi mai aduce lapte, că mă descurc. Vrei să-ți dau ulcelele acuma?

MĂTUŞA ILEANA

Las' că le aduci tu mai târziu. Rămâi sănătos!

COSTACHE MOLDU
(vrând să o conducă spre poartă)

Să fii sănătoasă!

MĂTUŞA ILEANA
(oprindu-l la uşă)

Lasă, stai şi mănâncă.

Costache o urmăreşte pe bătrână cum iese din curte, apoi se întoarce către aragaz, îl porneşte, toarnă din ceaun puținul lapte fiert în farfurie, pune din nou la fiert. Apoi pare să rememoreze cuvintele bătrânei.

COSTACHE MOLDU

A visat-o pe Maria, pe bărbatu-său şi pe mai cine? A uitat să-mi zică, baba! Da' e femeie de treabă.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache rămâne dus pe gânduri lângă aragaz unde laptele începe să fiarbă.

INT. CĂMARĂ – ZI

Costache apare în cămară, ținând în mâini ceaunul, acum cu ceva apă pe care bărbatul o aruncă după ce trece de uşa dinspre grădină. Se întoarce în bucătărie şi, după câteva secunde, revine în cămară, ia câțiva cartofi dintr-unul din saci şi îi duce în bucătărie. Apoi iese în grădină şi, în partea de casă ce dă spre câmpurile arate, se aşază pe o mică buturugă de lemn, rezemându-se de peretele casei.

EXT. GRĂDINĂ – ZI

Costache priveşte nemişcat peste câmpurile arate, fără să îi putem descifra gândurile, emoțiile. Din când în când clipeşte rar. Urmăreşte câteva insecte cum se zbat să depăşească obstacolele de pe pământ în drumul lor necontenit, observă trecerea unei căruțe cu vreo 4 bărbați pe drumeagul de lângă casă, urmată de un grup de oameni care merg pe jos şi care sunt foarte zgomotoşi, râd, vorbesc. Apoi, linişte perfectă şi timpul parcă nu mai trece, nu mai curge, moment în care în ochii albaştri ai lui Costache se joacă câteva lacrimi care sunt oprite de o încruntare uşoară, apoi privirea bărbatului cade pe verigheta de pe mâna stângă care se sprijinea pe genunchi.

EXT. GRĂDINĂ – ZI

De după colțul casei, dinspre drumeag, apare mătuşa Ileana, ținându-se de spate şi mergând mai încovoiată ca de obicei. Costache se ridică speriat şi aleargă spre ea.

COSTACHE MOLDU

Ce-ai pățit, mătuşă?

MĂTUŞA ILEANA

(vădit suferindă)

Iaca, m-am apucat de treabă, că altceva nici n-aveam de făcut!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(sprijinind-o)

Da' ce te-ai apucat să faci?

MĂTUŞA ILEANA

(cu năduf în glas)

M-am apucat să fac ceva de mâncare şi am rămas fără lemne. Leneşul ăla de Ghiță nu a venit ieri, cum vine el, şi nu a avut cine să-mi crape nişte lemne şi m-am apucat eu.

COSTACHE MOLDU

(dojenitor)

Da' n-ai putut să mă chemi pe mine, mătuşă?

MĂTUŞA ILEANA

Da' tu ce obligație ai? Să vină puturosul ăla de Ghiță! La băut şi la mâncat vine repede, da' la treabă mai colea!

COSTACHE MOLDU

Hai să te duc acasă!

MĂTUŞA ILEANA

(încercând să meargă, dar icnind ca înjunghiată)

Vai, şalele!

COSTACHE MOLDU

(insistând)

Hai, mătuşă, încearcă, că nu poți să stai în picioare, trebuie să stai jos.

MĂTUŞA ILEANA

(poticnindu-se, dar începând să păşească)

Aşa-mi trebuie, dacă mă apucă hărnicia când nu trebuie. Da' mâncare tot trebuie să fac.

COSTACHE MOLDU

Bine, hai, că acum TREBUIE să te aşezi pe pat.

EDITURA LITERNET, 2010

Cei doi pornesc spre poarta de tablă, prin curte, mergând anevoios şi poticnit, traversează drumeagul, trec prin poarta şubrezită a mătuşei Ileana şi intră în căsuța dărăpănată.

EXT. CURTEA MĂTUŞEI ILEANA – ZI

Costache iese din căsuța dărăpănată, în timp ce aude vaietele bătrânei. Se întoarce şi strigă.

COSTACHE MOLDU

Stai şi te hodineşte, că îți tai eu vreo două lemne.

Costache merge pe o laterală a căsuței, unde erau câteva buturugi şi un topor. Scuipă în palme, apucă toporul şi începe să despice lemne. După câteva minute, vizibil obosit, admiră grămăjoara de lemne tăiate pe care le ia cu brațul şi le aşază pe prispă. După ce zăboveşte câteva momente, parcă neştiind ce buturugă să atace, se apucă din nou de despicat. După un timp, iese din casă şi mătuşa, sprijinindu-se de pereți, dar aparent refăcută.

MĂTUŞA ILEANA

Măi Costache, lasă, ajunge!

COSTACHE MOLDU

(oprindu-se cu toporul ridicat)

Mătuşă, ți-am zis să stai în pat! Vrei să ajungi pe la spital?

MĂTUŞA ILEANA

Lasă, mamă, că nu mor eu din asta!

COSTACHE MOLDU

Nu-i vorba de murit, dar e tare greu să rămâi la pat.

MĂTUŞA ILEANA

(schimbând vorba)

Da' în grădină ce făceai?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(deranjat de întrebare)

Iaca, stăteam şi eu, nu ştiam de ce să mă apuc.

MĂTUŞA ILEANA

Da' ce să faci, Costache? Pământ nu mai ai, animale nu mai ai, locul ista îi cam sterp şi apoi nu mai suntem tineri.

COSTACHE MOLDU

(continuând să despice lemne)

Asta cam aşa-i!

MĂTUŞA ILEANA

Tare ne-o pedepsit Dumnezeu, Costache, greu tare ne-o mai pedepsit!

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu ce să zic, mătuşă. Bine nu-i.

MĂTUŞA ILEANA

Acuma să sperăm c-a fi mai bine!

COSTACHE MOLDU

(devenind îndârjit)

Ce bine?! Când rămâi singur, nu are ce bine să fie!

MĂTUŞA ILEANA

Dar eu ce să mai zic, Costache, văduvă de atâția ani?! Nu mai eu ştiu cât de greu o fost. Când era Grigorie, ne luam amândoi şi mai făceam una, alta. Aşa cum era el, fără o mână, dar era harnic. Acuma mă mai iau cu aparatul ista.

COSTACHE MOLDU

(şi mai îndârjit)

Eu nici lumină nu am.

MĂTUŞA ILEANA

Da' şi acolo, câte nenorociri auzi că se întâmplă în lumea asta, nu ştiu ce să mai zic.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(loveşte o bucată de lemn care ricoşează spre picioarele bătrânei)

Hai că mă opresc. Să le aşez pe astea tăiate măcar.

MĂTUŞA ILEANA

Să trăieşti, Costache, mare noroc cu tine. Lasă că-mi ajung.

COSTACHE MOLDU

Da' televizorul nu-ți mai merge?

MĂTUŞA ILEANA

(vizibil afectată)

S-a stricat antena la furtuna aia de astă iarnă şi nu a mai venit nimeni să o repare. Ghiță mai mult o stricat-o decât o reparat-o. Şi apoi mă uitam şi eu pe la ştiri sau vreo telenovelă, dar numai seara. Da' mai bine că nu-l mai am, plăteam o mulțime la curent. Adormeam tot timpul şi mă sculam pe la o bucată de noapte să-l sting.

COSTACHE MOLDU

De ce n-ai vorbit cu Geta, că bărbatu-său se pricepe la dintr-astea, să vină să-ți repare.

MĂTUŞA ILEANA

Apoi numa' grija televizorului nu am eu. Îi bun şi aparatul ăla.

COSTACHE MOLDU

Da' de ce nu mi-ai spus alaltăieri că ai visat-o pe Maria?

MĂTUŞA ILEANA

(încruntând din sprâncene)

Ei, ce să te mai înnebunesc cu prostiile mele. Da' de pomană tot trebuie să dai, că săraca tare bună la suflet mai era, Dumnezeu să o ierte! *(îşi face cruce)*

COSTACHE MOLDU

(insistând şi nefăcându-şi cruce)

Da' ziceai că l-ai mai visat pe bărbatul matale şi pe...

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA
(întorcând capul spre poartă)

Ghiță!

COSTACHE MOLDU
(nedumerit)

Pe Ghiță?

GHIȚĂ
(lăsând poarta deschisă în urma lui)

Da' ce faceți, oameni buni?

MĂTUŞA ILEANA

Măi Ghiță, da' n-ai mâini să închizi poarta?

GHIȚĂ
(râzând)

Şi, dacă o închid, eu pe unde mai ies?

MĂTUŞA ILEANA
(oftând şi privind spre Costache)

La ce-ai mai venit? Uite, Costache mi-a tăiat el lemnele!

GHIȚĂ
(râde, privind spre grămada de lemne de pe prispă)

Da' văd, o să-ți ajungă până la iarna viitoare!

MĂTUŞA ILEANA
(puțin nervoasă)

Hai că te întreci cu gluma, Ghiță!

COSTACHE MOLDU

Măi, Ghiță, de ce nu vii mai des pe la mătuşa-ta, că, uite, azi nici nu avea cu ce face focul.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

(la fel de impertinent ca până acum)

Păi, ai salvat-o, moş Costache, eu ce treabă mai am?

MĂTUŞA ILEANA

Ia nu mai pălăvrăgi, Ghiță, du-te şi umple butoaiele cu apă, că nici la vacă nu mai am ce să dau.

GHIȚĂ

(privind insistent spre mătuşă)

Da' ce-s eu, bou? Nu ți le-am umplut alaltăieri? Cât poate să bea o vacă?

MĂTUŞA ILEANA

Şi ar fi bine să iei căruțul şi să umpli şi butoiul lui Costache, că nu ți-or cădea mâinile!

GHIȚĂ

(enervat de corvoada la care e pus)

N-ai vrea să-i dau şi casa cu var?

COSTACHE MOLDU

Lasă, Ghiță, că nu-i nevoie, eu nu am animale şi butoiul e încă plin.

GHIȚĂ

(pervers)

Moş Costache, dacă m-a rugat mătuşa, pot să o refuz?

MĂTUŞA ILEANA

Vezi că e în spatele casei!

GHIȚĂ

Ce?

MĂTUŞA ILEANA

Căruțul!

Ghiță dispare pentru câteva momente după casa bătrânească, în timp ce Costache mai strânge ceva surcele de pe jos. Reapare Ghiță, târâind un cărucior destul de mare, cu două butoaie de plastic în el.

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Hai că ne apucă amiaza!

GHIȚĂ
(amenințător)

Sper că nu îmi dai apă când mă întorc!

MĂTUŞA ILEANA

Nu, am să-ți dau din laptele stricat pe care nu l-ai luat!

Ghiță trage cu anevoie căruciorul, iese pe poartă, înjurând printre dinți, şi dă să plece pe drumeag.

MĂTUŞA ILEANA
(strigând după el)

Ghiță, unde pleci? Nu iei şi butoiul lui Costache?

COSTACHE MOLDU

Lasă-l, mătuşă, lasă-l că nu-mi trebuie!

MĂTUŞA ILEANA

Las' că nu moare dintr-atât!

MĂTUŞA ILEANA
(către Ghiță)

Du-te şi ia şi butoiul lui Costache!

GHIȚĂ
(nervos că trebuie să facă şi asta)

Unde e butoiul?

COSTACHE MOLDU

Stai că vin să-ți arăt!

GHIȚĂ

Îl găsesc eu!

EDITURA LITERNET, 2010

Ghiță nu mai aşteaptă replica lui Costache, deschide cu putere poarta de tablă şi dispare în casă. După minute bune, reapare cu butoiul. Bătrânii îşi continuă în tot acest timp discuția.

MĂTUŞA ILEANA

Seamănă cu mă-sa, leneş şi îngâmfat.

COSTACHE MOLDU

Tinerii din ziua de azi!

MĂTUŞA ILEANA

Parcă noi nu eram chiar aşa!

COSTACHE MOLDU

Da' de ce n-a mai rămas în străinătate?

MĂTUŞA ILEANA

El zice că i s-o făcut dor de țară. Eu zic c-o făcut prea multe prostii pe acolo.

COSTACHE MOLDU

A venit măcar cu ceva bani?

MĂTUŞA ILEANA

Ei, o venit şi la mine să-i dau din pensie că nu ştiu ce datorii are. Un golan, asta-i!

COSTACHE MOLDU

(realizând întârzierea lui Ghiță)

Ce face, oare? Nu găseşte butoiul?

MĂTUŞA ILEANA

Mai bine te duceai şi tu, că ăsta îți cotrobăieşte prin casă. La fel face şi când vine pe aici.

COSTACHE MOLDU

Şi mie ce să-mi ia?

Acum apare Ghiță, ducând butoiul într-o mână. Priveşte către cei doi, trânteşte butoiul în cărucior şi pleacă pe drumeag.

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Zice că vrea să plece din nou. S-a săturat de România.

COSTACHE MOLDU

Da' unde vrea să plece?

MĂTUŞA ILEANA

Eu ştiu?! Da' poate să plece şi în China că oricum şi aşa stă degeaba pe aici.

Costache rămâne tăcut la auzul cuvântului China. Se încruntă, priveşte spre topor şi pare dărâmat.

MĂTUŞA ILEANA
(insinuatoare)

Parcă şi băiatul tău e în China, nu?

COSTACHE MOLDU

Nu, mătuşă, în Japonia!

MĂTUŞA ILEANA

China, Japonia, tot aia!

MĂTUŞA ILEANA

Apoi, să ştii că l-am visat pe Ticu! Ți-am zis, nu?

COSTACHE MOLDU
(gânditor)

Nu, mătuşă, nu mi-ai zis!

MĂTUŞA ILEANA

Frumos mai era, aşa înalt. L-am visat împreună cu Maria!

COSTACHE MOLDU
(tresărind)

Cum?! Ce înseamnă asta?

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

(privind țintă spre Costache)

Greu de zis, măi Costache. N-a fost un vis clar.

COSTACHE MOLDU

(dezamăgit)

Da' cum a fost, mătuşă?

MĂTUŞA ILEANA

Păi, iaca, am visat-o pe Maria, Dumnezeu s-o ierte *(cei doi îşi fac cruce)*, cerând de mâncare, şi apoi cum lătrau la ea doi câini, unul aşa, de ista ciobănesc, altul de fier, şi apoi ăla de fier s-o potolit şi, deodată, din el a apărut Ticu, frumos, înalt, iar câinele ciobănesc dădea să-l muşte, iar el îl alunga şi o păzea pe Maria. Iaca, aşa am visat.

COSTACHE MOLDU

Ce fel de vis e ăsta, mătuşă?

MĂTUŞA ILEANA

(un pic îngrijorată)

Nu ştiu, aşa vis n-am avut niciodată, ş-apoi câine care latră, nu poate să fie ceva bun. Tare mă tem că...

COSTACHE MOLDU

(un pic îngrozit)

Că ce?

MĂTUŞA ILEANA

(ezitând)

Păi...

COSTACHE MOLDU

(privind cu disperare spre mătuşă)

Zi-i, mătuşă, o dată!

MĂTUŞA ILEANA

Ştiu şi eu, o trecut atâția ani, a murit şi Maria şi el n-a mai dat niciun semn.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(disperat)

Ce vrei să zici?

MĂTUŞA ILEANA

(încercând să repare)

O fi având şi el greutăți, prin străinătate, pe acolo!

COSTACHE MOLDU

(neconvins, uitându-se fix în ochii bătrânei)

Acuma nu mai eşti sigură, mătuşă? Despre Maria, că vrea pomană, eşti sigură, dar despre Ticu nu poți zice nimic?

MĂTUŞA ILEANA

(speriată de atitudinea bărbatului)

Costache, potoleşte-te! E un vis şi eu o babă nebună, ce asculți prostiile mele?

COSTACHE MOLDU

(apucând-o de umeri pe bătrână)

Şi eu îl visez pe Ticu de vreo săptămână, mătuşă, tot aşa, înalt, frumos, stă şi râde la mine şi în spate stă Maria, care îl mângâie pe creştet.

MĂTUŞA ILEANA

(terifiată, blocată)

Păi...

COSTACHE MOLDU

(aproape strigând, zguduind-o puțin pe bătrână)

De asta ce mai zici, ha?

Ghiță reapare pe drumeag, trăgând din greu la cărucior şi observând gesturile lui Costache. Strigă de departe, apropiindu-se de poarta acestuia.

GHIȚĂ

Ce faceți, porumbeilor?

EDITURA LITERNET, 2010

Costache, încă ținând-o pe bătrână de umeri, privește furios spre Ghiță, se uită din nou spre bătrână, apoi pleacă spre Ghiță. Mătușa Ileana e încă sub efectul întâmplării.

COSTACHE MOLDU

(trecând pe lângă Ghiță)

Ce vrei Ghiță? Ce-ți trebuie? Vezi-ți de treburile tale, da?

GHIȚĂ

(uimit de reacția bătrânului)

Stai, moş Costache, nu da cu parul!

COSTACHE MOLDU

(oprindu-se în fața căruciorului)

Mulțumesc pentru apă!

GHIȚĂ

Să te ajut cu butoiul!

COSTACHE MOLDU

(foarte hotărât, smunceşte butoiul plin cu apă din cărucior, îl ridică cu greu, îl scapă un pic pe pământ, apoi începe să-l târâiască)

Mă descurc şi singur!

GHIȚĂ

(privind spre Costache cum se chinuieşte)

Cum vrei!

COSTACHE MOLDU

(îmbufnat, supărat)

Da' ce, am ajuns la mila satului?

GHIȚĂ

(priveşte ceva vreme pe Costache, apoi ia căruciorul şi intră în curtea mătuşei)

Da' ştii să te porți cu oamenii, mătuşă!

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA
(încă nerevenindu-şi)

Taci şi tu, Ghiță!

GHIȚĂ
(curios)

Da' ce s-a întâmplat?

MĂTUŞA ILEANA
(repezită)

Vezi-ți de treburile tale, pune butoaiele la locul lor şi du-te acasă.

GHIȚĂ
(devenind enervant)

Ia te uite, tinereii, prinşi în flagrant!

MĂTUŞA ILEANA
(neînțelegând aluzia)

Ce ai Ghiță, ce te-a apucat?

GHIȚĂ

Dacă mai întârziam, cine ştie unde se ajungea!

MĂTUŞA ILEANA
(parcă înțelegând)

Ghiță, nu ți-e ruşine? Suntem oameni bătrâni!

GHIȚĂ

Şi ce, nu s-a mai văzut, sau ce?

MĂTUŞA ILEANA
(supărată foc)

Ghiță, întreci măsura! Ia, valea acasă!

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ
(enervându-se)

Bine! Plec! Să cari singură butoaiele!

Ghiță pleacă, lăsând căruciorul cu butoaiele în mijlocul curții și pe mătușa Ileana rămasă cu mâinile pe șolduri, și iese pe poartă, trântind-o cu putere.

INT. BUCĂTĂRIE – ZI

Costache stă lângă masă și spală niște cartofi în ceaun. E posomorât și freacă cartofii de pământ de parcă încearcă să-i facă imaculați. Pune niște apă în ceaun și vrea să deschidă aragazul, când aude zgomotul unui motor de mașină și claxonul acesteia. Iese din bucătărie și observă că mașina, o Dacie răblăgită, se oprește în fața porții de tablă. Din ea coboară primarul Vasile Morogeanu și preotul Petru Dolescu.

VASILE MOROGEANU

Să ne trăiești, nea Costache!

COSTACHE MOLDU

Domnule primar!

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, ce mai faci matale?

COSTACHE MOLDU
(apropiindu-se de poartă)

Ce să fac, mă învârt și eu ca tot omul.

PETRU DOLESCU

Bună ziua, domnule Costache!

COSTACHE MOLDU
(deschizând poarta)

Părinte Petrică, sărut-mâna!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU
(vădit deranjat)

Doamne ajută!

VASILE MOROGEANU
(întinzând mâna lui Costache)

Nea Costache, uite, am venit la matale să-ți dau numai veşti bune.

COSTACHE MOLDU

Să le auzim, domn' primar!

VASILE MOROGEANU

Ca să nu lungesc vorba, azi îți punem curent!

COSTACHE MOLDU

Dumneavoastră, domn' primar?

VASILE MOROGEANU
(înțelegând ironia)

Ah, nu... nu...

COSTACHE MOLDU
(zâmbind şi privind către părinte)

Să nu-mi ziceți că părintele...

VASILE MOROGEANU
(zâmbind şi el, protocolar)

Vine echipa de la Electrica, gata, nu mai stai pe întuneric.

PETRU DOLESCU
(nedumerit)

De când nu aveți curent, domnule Costache?

COSTACHE MOLDU
(deranjat de proasta informare a preotului)

Păi, cum să nu ştiți, părinte, de când stau aici nu am lumină!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU
(cu falsă compasiune)

Ah, n-am ştiut!

COSTACHE MOLDU

M-am descurcat şi fără lumină, mai greu, dar m-am descurcat!

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, acuma-i sigur, peste vreo 2 ore vin băieții şi deseară stai cu lumină.

COSTACHE MOLDU
(neîncrezător)

Dacă ziceți, domn' primar...

VASILE MOROGEANU

E sigur, gata, păi nu mai puteai sta aşa, nea Costache. Intri şi matale în rând cu lumea. Da' ai becuri?

COSTACHE MOLDU

Ce becuri?

VASILE MOROGEANU

Becuri, becuri pentru curent?

COSTACHE MOLDU

Păi, n-am, ce să fac cu ele dacă nu am curent!

VASILE MOROGEANU

Păi, nu ți-am zis că vin băieții să-ți tragă azi?

COSTACHE MOLDU

Abia am aflat de la dumneavoastră!

VASILE MOROGEANU

Da' în casă nu ai vreunul, rămas?

COSTACHE MOLDU

Nu, domn' primar!

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

N-am nici eu vreunul prin maşină. Lasă, poate au băieții.

VASILE MOROGEANU

(privind spre casa bătrânei, dezinteresat)

Sau poate are mătuşa Ileana, mai trăieşte?

COSTACHE MOLDU

Cum să nu, domn' primar, azi dimineață am vorbit cu ea.

VASILE MOROGEANU

(dezamăgit de răspuns)

Da, păi te descurci matale. Dacă nu, vin-o până la magazin şi iei un bec, două şi gata, că nu-s scumpe.

COSTACHE MOLDU

Văd eu, domn' primar, să vină băieții întâi.

VASILE MOROGEANU

Cum să nu, vin sigur.

PETRU DOLESCU

(plictisit)

Haideți că vă las, domnule primar, domnule Costache, trebuie să plec.

VASILE MOROGEANU

Stați, părinte, că nu mai stau mult, vă duc acasă.

PETRU DOLESCU

(încântat de spusele primarului)

Ei, lăsați, nu-i nevoie!

VASILE MOROGEANU

(insistând)

V-am adus până aici, cât e? Imediat, numai să-i mai spun vestea cea mare şi gata.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce veste?

VASILE MOROGEANU

(luând o poziție solemnă)

Nea Costache, ieri seara, tocmai când plecam de la primărie, am primit un telefon, nu ghiceşti de unde, nu-i aşa?

COSTACHE MOLDU

Nu, domn' primar!

VASILE MOROGEANU

La început, nu înțelegeam prea bine, credeam că e vreo greşeală, când colo, cine crezi că era?

PETRU DOLESCU

(curios şi el să afle răspunsul)

Cine, domnule primar?

COSTACHE MOLDU

(neştiind cum să reacționeze)

…

VASILE MOROGEANU

Era băiatul matale, nea Costache, Ticu!

COSTACHE MOLDU

(perplex)

Şi?

VASILE MOROGEANU

Vine să te vadă!

COSTACHE MOLDU

(se sprijină cu mâna de poartă)

Ticu?

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(râzând)

Da, Ticu, băiatul matale... ce zici, aşa-i că e o veste...

COSTACHE MOLDU
(revenindu-şi puțin)

Sunteți sigur, domn' primar?

VASILE MOROGEANU

Sigur, sigur, ajunge mâine, pe la amiază, dacă nu şi mai degrabă. Aseară era în Bucureşti.

COSTACHE MOLDU
(năucit)

Da' nu v-a zis, adică cum aşa, deodată, după atâția ani...

VASILE MOROGEANU
(privind spre preot)

Vedeți, părinte, cum facem noi oamenii fericiți? Şi cât de uşor e!

PETRU DOLESCU
(mai într-o parte, către primar)

Care e treaba cu băiatul?

VASILE MOROGEANU
(şoptit)

E poveste lungă!

VASILE MOROGEANU
(către Costache)

Ei, nea Costache, ce zici?

COSTACHE MOLDU

Şi unde vine, direct aici?

VASILE MOROGEANU

Cred că da, păi în altă parte unde să se ducă?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(neînțelegând)

Adică, vine de tot?

VASILE MOROGEANU

Asta n-o mai ştiu, dar mai contează?

COSTACHE MOLDU

Şi unde o să stea, că aici, cu mine, în casa asta, vai de capul ei...

VASILE MOROGEANU

Lasă, nea Costache, să vină întâi şi mai vedem noi...

COSTACHE MOLDU
(puternic afectat de vestea primită)

Vă rog să mă scuzați, nu mă simt prea bine, mă duc până în casă, parcă amețesc...

VASILE MOROGEANU
(aparent îngrijorat)

Nea Costache, ți-e rău?

PETRU DOLESCU

Vă simțiți bine?

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu, mă duc să stau jos, să-mi revin.

VASILE MOROGEANU

Părinte, te rog, ajută-l pe nea Costache până în casă, eu merg până la mătuşa Ileana să vorbesc ceva cu ea şi apoi mergem, da?

PETRU DOLESCU
(deranjat de rugăminte)

Ei, bine, hai că-l conduc.

Preotul şi Costache pornesc încet spre casă, în timp ce primarul intră în curtea mătuşei Ileana, strigând-o.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA MĂTUŞII ILEANA – ZI

Primarul se uită la căruciorul cu butoaie ce stă lângă poartă, intră în curte, aruncă o privire asupra acesteia şi apoi o strigă din nou pe mătuşa Ileana.

VASILE MOROGEANU

Mătuşă Ileana? Eşti acasă?

MĂTUŞA ILEANA
(apare din spatele casei)

Cine mă caută?

VASILE MOROGEANU

Eu, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA
(deloc încântată de vederea primarului)

Domn' primar, da...

VASILE MOROGEANU

Mătuşă, ai un căruț cu 2 butoaie la poartă, ce-i cu el?

MĂTUŞA ILEANA
(nevrând să spună adevărul)

Ei, am adus apă pentru vacă, dar n-am mai avut putere să aduc căruțul până aici.

VASILE MOROGEANU
(neîncrezător)

Matale, singurică, poți urni căruțul ală?

MĂTUŞA ILEANA
(semeață)

Sunt încă în putere, domn' primar!

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

(necrezând-o)

Da' nepotul matale, Ghiță, de ce nu te ajută?

MĂTUŞA ILEANA

Mă ajută, cum nu, dar are şi el alte treburi, nu pot să-l țin pe lângă mine toată ziua.

VASILE MOROGEANU

L-am văzut mai înainte la magazin, se cinstea cu nişte băieți.

MĂTUŞA ILEANA

Cine mai ştie ce face el?!

VASILE MOROGEANU

Mătuşă, vrei să-ți aduc încoace butoaiele alea?

MĂTUŞA ILEANA

(pricepând scopul ascuns al primarului)

Ei, domn' primar, stați liniştit, acuşi mă duc eu să le aduc. Nu se cuvine să-mi cărați mie butoaiele.

VASILE MOROGEANU

(îndreptându-se spre poartă)

Ei, mătuşă, măcar atâta pot face şi eu.

Primarul se duce spre cărucior, trage cu nădejde de el şi cu greu îl urneşte din loc.

VASILE MOROGEANU

Mătuşă, sigur matale l-ai adus până aici? Eu abia pot să-l mişc din loc.

MĂTUŞA ILEANA

(nevrând să-i scape ocazia)

Ei, eu sunt învățată cu treaba şi cu greutățile. Nimeni nu m-o ajutat atâția ani de când sunt văduvă, fiecare numai o vrut să se capete cu câte ceva de pe la mine.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

(simțindu-se vizat)

Dar până la urmă, nu tot la nepoți ai să laşi toate astea? Doar nu le iei cu matale?

MĂTUŞA ILEANA

Toată lumea se gândeşte că afurisita de Ileana nu mai moare o dată, da' nimeni nu se gândeşte să-mi aducă şi mie o cană de apă.

VASILE MOROGEANU

(deranjat de vorbele bătrânei, ajungând cu căruciorul în dreptul ei)

Mătuşă, uite, să nu zici că şi eu sunt la fel ca ceilalți. Două butoaie o dată ți-am adus.

MĂTUŞA ILEANA

Să-ți dea Dumnezeu sănătate, domn' primar!

VASILE MOROGEANU

(răsuflând din greu după ce dădu jos butoaiele şi le duse lângă casă)

Sănătate am, mulțumesc lui Dumnezeu, linişte nu prea!

MĂTUŞA ILEANA

Cum aşa, domn primar?

VASILE MOROGEANU

Uite aşa, mătuşă Ileană, vrei să faci un bine şi nu mai scapi. Zi şi matale de Stratulat, ăştia-s oameni?

MĂTUŞA ILEANA

(părând dezinteresată de subiect)

Ce treabă am eu cu ei, domn' primar?

VASILE MOROGEANU

(pe un ton plângăreț)

Au venit la mine, na, ca veri ce sunt, s-au rugat să le botez copilul care le-o murit apoi; de la moartea lui, o țin într-o băută şi au ajuns de râsul satului.

MĂTUŞA ILEANA

La necaz, oamenii se apucă de băut, domn' primar.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Da' n-o fost suficient că au umplut un caiet de datorii la magazin, acum se ceartă cu noi şi pentru o bucată de pământ care o rămas de la bunica, chiar în spatele casei mele.

MĂTUŞA ILEANA

Aşa, şi, trebuie să le-o dai, domn' primar?

VASILE MOROGEANU

Eu nu vreau, dar au şi ei drept. Cum să fac să scap de panaramă?

MĂTUŞA ILEANA

(făcând pe naiva)

Eu ştiu, domn' primar?

VASILE MOROGEANU

(insinuând)

Dacă aş găsi vreo bucată de pământ, aici în Gura Țărnii, să o cumpăr şi să le dau să scap de ei, bine ar mai fi. Că nu vreau să pierd bucata de la bunica, care cu limbă de moarte a lăsat să nu vindem pământul la nimeni.

MĂTUŞA ILEANA

(pozând nevinovată)

Mai toată lumea are pământ aici, dar în Gura Țărnii nu e nimic de vânzare. Nici Costache nu a primit încă pământ în locul ăluia pierdut în inundații.

VASILE MOROGEANU

Ştiu, mătuşă, ştiu, ne ocupăm şi de asta, la primărie. Uite, azi îi punem curent.

MĂTUŞA ILEANA

Dumneavoastră, domn' primar?

VASILE MOROGEANU

Vin nişte băieți mai după-amiază.

În tot acest timp, preotul îl duse pe Costache în casă şi-l ajută să se aşeze pe pat.

EDITURA LITERNET, 2010

INT. ODAIE – ZI

Preotul îl ajută pe Costache să se întindă pe pat şi vrea să plece. Costache îl opreşte cu un semn din mână, arătându-i cartea de pe masă.

PETRU DOLESCU
(dând din cap a negare)

Ce e asta, domnule Costache?

COSTACHE MOLDU
(vorbind în şoaptă)

Mai citesc din când în când din ea, părinte!

PETRU DOLESCU
(ia cartea şi o deschide)

E Biblia! Foarte bine, domnule Costache!

COSTACHE MOLDU

Părinte, multă vreme nu aveam eu treabă cu biserica. Eram toată ziua pe tractor sau camion, iar duminica mă odihneam, când nu era sezon. Maria era mai bisericoasă, iar eu mult mai târziu am apucat să văd care e treaba.

PETRU DOLESCU
(închizând cartea)

Niciodată nu e prea târziu, domnule Costache. Dumnezeu e răbdător cu toți.

COSTACHE MOLDU

Ştiu asta părinte, nu asta voiam să vă întreb, scrie acolo, părinte, ceva care m-a pus pe gânduri!

PETRU DOLESCU
(deschizând din nou cartea şi privind spre bătrân)

Ce ați citit?

COSTACHE MOLDU

Dumnezeu zice copiilor să-şi respecte părinții şi, în altă parte, că tatăl l-a iertat pe fiul risipitor şi l-a primit cu brațele deschise.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

(închizând cartea şi ţinând-o la piept)

Da, porunca a IV-a din *Decalog* şi pilda fiului risipitor de la evanghelistul Luca, capitolul 15...

COSTACHE MOLDU

Nu asta e întrebarea! Un tată ce poate face cu un copil pe care nu l-a mai văzut de douăzeci de ani? Un copil care şi-a lăsat părinţii, căutând libertatea, un copil care şi-a urât tatăl că e prea comunist şi nu vede adevărul? Cum poate un tată să se întâlnească cu fiul lui, cum să facă asta?

PETRU DOLESCU

Dumneavoastră îl urâţi pe fiul dumneavoastră?

COSTACHE MOLDU

Să-l urăsc? Ce întrebare e asta?

PETRU DOLESCU

Celui ce ţi-a greşit, iartă-i greşeala, ne învaţă Sfânta Scriptura, iar după cel mustri o dată sau de două ori, şi nu se îndreaptă şi nici de Biserică nu ascultă, să-ţi fie ţie ca un tâlhar şi un vameş.

COSTACHE MOLDU

(ridicându-se puţin)

Părinte, eu nu vă verific la învăţătura de credinţă, văd că ştiţi bine Scriptura, eu vă întreb ca un simplu om...

PETRU DOLESCU

Dar ce v-a făcut fiul dumneavoastră mai exact?

COSTACHE MOLDU

Şi-a părăsit părinţii, crezând că aceştia îi vor răul. Şi nu am apucat să îi spun niciodată că noi am făcut totul pentru a-l proteja. O vreme, l-am crezut mort. Apoi ne-a sunat, dar nu am vorbit noi cu el, ci cu cei de la primărie. Zicea că o duce bine. Apoi, o vreme, iarăşi nu a mai dat nici un semn. Prin 2000, a venit în România, dar numai la Bucureşti, un sfert de oră s-a întâlnit cu mamă-sa, în aeroport. Şi acum, după atâţia ani, domn' primar îmi zice că vine acasă.

PETRU DOLESCU

Şi nu vreţi să vă întâlniţi cu el, că nu înţeleg?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Pe un fiu crezut mort, apoi înviat, dar dispărut într-o străinătate pe care eu nici nu pot să mi-o închipui, pot să-l urăsc sau să-l cred tâlhar? Ce vorbiți, părinte? Eu vreau doar să vină acasă. Să nu vorbim, să nu mâncăm, să nu facem nimic, doar să stăm amândoi pe câte o buturugă şi să privim câmpurile, atât cât ochii ăştia or mai putea să vadă.

PETRU DOLESCU

Şi eu cu ce să vă ajut, domnule?

COSTACHE MOLDU

(privind direct spre preot)

Să mă înțelegeți, atât. Să fie cineva care să mă asculte şi să mă încurajeze. M-am gândit că poate sfinția matale poate mai uşor să înțeleagă.

PETRU DOLESCU

Foarte bine faceți, aşa zice şi Dumnezeu, să ne punem nădejdea în El şi toate cele bune vor fi ale noastre. Nu trebuie să umblăm după cele trecătoare.

COSTACHE MOLDU

(încruntat)

Asta nu, părinte, nu ne vin doar cele bune, ci şi cele rele, chiar dacă nădăjduim. Nu cred că Dumnezeu are vreo legătură cu asta. El ne lasă pe noi să ne facem şi cele bune, şi cele rele.

PETRU DOLESCU

Păi, spuneați că sunteți un om credincios.

COSTACHE MOLDU

Eu n-am zis niciodată că sunt om credincios, părinte. Eu nu stau să mă gândesc cum sunt sau cum ar trebui să fiu. Nu mai am timp pentru asta. Vreau doar încă puțin timp în care să fiu din nou tată. De un an aproape, nu mai sunt soț, de douăzeci de ani nu mai sunt nici tată. Abia dacă mai sunt om, după ce mi s-au luat toate. Deci, nu vreau decât să mai fiu ceva din ce-am fost, nu mai am timp de viitor.

PETRU DOLESCU

Totuşi, trebuie să credeți şi în Dumnezeu, că El vede toate şi nimic nu e întâmplător.

COSTACHE MOLDU

Da, nimic nu e întâmplător!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Vă simțiți mai bine?

COSTACHE MOLDU

Da, mulțumesc!

PETRU DOLESCU

Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să plec.

COSTACHE MOLDU

Sigur, părinte. Îmi pare rău că ați pierdut timpul aici cu mine!

PETRU DOLESCU

Păi, nu asta e misiunea mea?

COSTACHE MOLDU
(privind nedumerit)

…

COSTACHE MOLDU

Şi încă ceva, părinte, aş dori mâine să fac o pomenire pentru soția mea, Maria, dacă se poate.

PETRU DOLESCU

Mâine? Poate după ce mă întorc din oraş.

COSTACHE MOLDU

E foarte bine. Poate ajunge şi fiul meu până atunci.

PETRU DOLESCU

Vă aştept la biserică, la ora două.

COSTACHE MOLDU

Mergeți cu bine, părinte!

PETRU DOLESCU
(vrând să pună cartea pe masă)

Şi orice ar fi, pe fiul dumneavoastră trebuie să-l iertați, ca să vă ierte şi Dumnezeu pe dumneavoastră.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Eu sunt cel care trebuie să fiu iertat!

PETRU DOLESCU

(întinzând cartea pe masă, din care cade o fotografie)

Ce e asta?

COSTACHE MOLDU

(aproape sărind de pe pat şi apucând poza)

Suntem noi, Ticu, Maria şi cu mine, acum mulți ani, singurul lucru rămas după inundații.

PETRU DOLESCU

Eu vă las.

COSTACHE MOLDU

(aproape uitând de preot)

Sărut-mâna, părinte Petru!

PETRU DOLESCU

(uimit de felul în care a fost salutat)

Cu bine, nea Costache!

Costache rămâne în odaie, aproape îngenuncheat cu fotografia în mână, privind-o ca pe o icoană, în timp ce preotul iese în liniște.

EXT. CURTEA MĂTUŞII ILEANA – ZI

Primarul încă stă de vorbă cu mătuşa Ileana. Preotul se apropie de maşina primarului şi îl strigă.

PETRU DOLESCU

Domnule primar, mai stați?

VASILE MOROGEANU

Ah, părinte, ce face nea Costache?

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Mult mai bine!

MĂTUŞA ILEANA

Da' ce-a pățit Costache?

VASILE MOROGEANU

Nimic, doar că nu-i venea să creadă că Ticu vine acasă.

MĂTUŞA ILEANA

Hai nu mai spune! Cum aşa?

VASILE MOROGEANU

Cum mă auzi, mătuşă, Ticu vine acasă! Mâine.

MĂTUŞA ILEANA
(meditativă)

Înseamnă că nu am visat eu degeaba.

PETRU DOLESCU
(impacientat)

Domnule primar...

VASILE MOROGEANU

Mătuşă, deci ne-am înțeles, în caz că vindeți, eu sunt primul pe listă, da?

MĂTUŞA ILEANA

Domn' primar, doar sunt femeie de cuvânt!

VASILE MOROGEANU

Atunci rămâi sănătoasă, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA

N-aveți nicio grijă, domn' primar. Mergeți cu bine! Sărut-mâna, părinte Petrică!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU
(dezaprobator)

Doamne ajută, mătuşă!

Cei doi bărbați se urcă în maşină şi pleacă. Mătuşa rămâne lângă prispă, urmărind cu privirea maşina, apoi casa lui Costache.

MĂTUŞA ILEANA

Ce-o fi în inima lui Costache acuma, săracu'?! Numai el ştie.

INT. ODAIE – ZI

Costache stă pe pat, aşezat, privind fotografia. O pune înapoi în Biblie şi aşază cartea pe masă. După câteva secunde, îşi trece mâna prin barbă şi pare nemulțumit. Se ridică şi pleacă în bucătărie.

INT. BUCĂTĂRIE – ZI

Aici, Costache vede cele două ulcele ale mătuşei, ia cana şi toarnă apă în ele, le clăteşte puțin şi aruncă apa pe uşa de la intrare. Apoi iese din casă, cu ulcelele în mână.

EXT. CURTEA CASEI – ZI

Costache merge agale, gânditor, îndreptându-se spre poartă, dar se opreşte în fața acesteia. De pe drumeag răsare o maşină necunoscută care opreşte în fața porții. Din ea coboară cinci oameni, îmbrăcați în salopete, iar cel de la volan vine către poartă.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Bună ziua! Costache Moldu?

COSTACHE MOLDU

Da, eu sunt!

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Am venit să vă punem curent. Cred că ştiți, nu?

COSTACHE MOLDU

Mi-a zis domn' primar!

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Bun, noi ne apucăm de treabă. Câte camere aveți?

COSTACHE MOLDU
(privind înapoi spre casă)

Două, de fapt trei. Mai bine să fie două.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Deci, câte aveți, până la urmă?

COSTACHE MOLDU

Trei.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Vreți prize în toate?

COSTACHE MOLDU

Cred că da.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Gata, băieți, la treabă.

LUCRĂTORUL 1

Şefu', da' de unde tragem curentu'?

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(privind spre un stâlp îndepărtat)

De la stâlpul de colo.

EDITURA LITERNET, 2010

LUCRĂTORUL 1

(dând din cap a negare)

Păi, nu avem atâta cablu.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Cum nu avem, doar avem o rolă întreagă.

LUCRĂTORUL 1

(trăgându-l mai deoparte)

Păi, ați uitat, ieri, nu am mai putut face devizul şi am rămas cu rola aia, ştiți dumneavoastră...

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Of, fir-ar... şi de ce am mai venit azi toți, dacă nu avem ce face?

LUCRĂTORUL 1

Păi, domn' primar a insistat şi domnu' director a zis să venim azi.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, hai să vedem ce facem, măcar îi punem în casă şi mâine vii tu şi pui firul şi gata.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Domnule Moldu, noi suntem gata, să ne arătați unde aşezăm prizele şi becurile.

COSTACHE MOLDU

(privind la ulcele)

Bine, numai să duc astea peste drum aici şi vă arăt.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Numai bine, cât îşi iau băieții sculele.

Costache trece drumeagul şi merge către casa mătuşei Ileana, în timp ce echipa îşi scoate din portbagaj trusele cu scule.

LUCRĂTORUL 1

(privind spre casa mătuşei Ileana)

Şefu', dar dacă am trage de la casa asta, deocamdată, că sigur ajunge firul.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(privind şi el într-acolo)

Păi, o să suporte rețeaua? Văd că şi acolo e tras de la vecini.

LUCRĂTORUL 1

Suportă, două-trei becuri, că sigur nu are altceva ca să folosească prizele. Şi vin eu altădată cu firul, şi gata.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Eu ştiu dacă merge? Stai să vedem ce are prin casă. Dacă nu are nimic pentru prize, îi dăm drumul şi gata.

LUCRĂTORUL 1

Mai bine îl întrebăm, să fim siguri. Uite-l că vine.

Costache reapare din casa bătrânei şi se apropie de echipa de la Electrica.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Noi suntem gata. Aveți electro-casnice?

COSTACHE MOLDU

Ce să am?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Televizor, frigider, dintr-astea...

COSTACHE MOLDU

Nu n-am nimic şi nici nu cred că o să-mi mai cumpăr, ce să fac cu ele?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Perfect!

COSTACHE

Eu vreau doar lumină, să nu mai stau la lumânare şi un aparat la care să mai ascult şi eu ştirile.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către Lucrătorul 1)

Du-te şi te leagă şi vino cu firul.

Costache intră în curte, urmat de cei 4 bărbați. Intră cu toții în casă. După câteva minute, doi bărbați ies afară.

LUCRĂTORUL 2

Şefu', da' cu ce dăm găurile?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, nu ai luat bormaşina?

LUCRĂTORUL 2

Ba da, şefu', da' nu merge fără curent.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Nu ai luat-o pe aia cu baterii?

LUCRĂTORUL 2

Aia a rămas la domn' director, la vilă.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Şi acum ce îi spun omului ăsta? Că am venit patru proşti şi nu putem să-i punem curent?

LUCRĂTORUL 2

Cum patru?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Lasă asta, trage o fugă în sat, până la Ghiță, are ăsta o bormaşină adusă din străinătate. Zi-i că-l rog eu să ți-o dea. Şi vino repede!

LUCRĂTORUL 2

Da, şefu'!

Lucrătorul 2 iese din curte şi pleacă pe drumeag. Lucrătorul 1 intră în curte, trăgând un fir după el.

EDITURA LITERNET, 2010

LUCRĂTORUL 1

Uite că ajunge, şefu'!

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Bine, bine, acuma să vină cu bormaşina.

Cei doi rămân de vorbă, în timp ce Costache iese împreună cu ceilalți doi muncitori.

COSTACHE MOLDU

Ce s-a întâmplat?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Nimic, trebuie să oprim curentul de la transformator ca să putem lucra în siguranță.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(privindu-şi ceasul)

Într-o oră aveți curent, nu vă faceți probleme.

LUCRĂTOR 3

Şefu', noi mergem în maşină, să aşteptăm.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Bine, mergeți! Vin şi eu imediat.

COSTACHE MOLDU

Dacă vreți, puteți aştepta şi în casă.

Cei doi muncitori se îndepărtează, iar şeful de echipă se apropie de Costache.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Cred că domn' primar v-a explicat cum stă treaba, nu?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Care treabă?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Noi vă punem curent, dar trebuie să plătiți 20 lei, taxa de conectare.

COSTACHE MOLDU

Nu mi-a zis nimic, dar dacă trebuie, o să plătesc.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, trebuie acum, că după aia avem probleme cu domn' director. Trebuie să justificăm deplasarea, dacă mă înțelegeți.

COSTACHE MOLDU

Bine, când terminați, vă dau şi banii.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Sau nu aveți?

COSTACHE MOLDU

Ce?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Banii!

COSTACHE MOLDU

Ba da, că doar iau pensie.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, dați-i acuma, să vă tai chitanța până vine colegul de la transformator.

COSTACHE MOLDU

Bine, mă duc să vi-i aduc.

Costache dispare în casă, în timp ce şeful de echipă priveşte spre maşină. După un minut, Costache revine cu două bancnote de o sută şi i le înmânează şefului.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Poftiți!

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(încântat de vederea banilor)

Foarte bine, mă duc la maşină să vă aduc chitanța.

Şeful de echipă iese din curte. Costache rămâne locului. După câteva momente, o vede pe mătuşa Ileana, traversând drumeagul şi intrând în curte.

MĂTUŞA ILEANA

Gata, Costache? Ai curent?

COSTACHE MOLDU

Mai durează, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA

Ei, intri şi tu în rândul lumii.

COSTACHE MOLDU

Eu ştiu, mătuşă?!

MĂTUŞA ILEANA

Iaca vine şi Ticu. Încă nu-mi vine să cred.

COSTACHE MOLDU

Unde o să-l primesc pe băiat? Când a vedea unde stau, crezi că o să rămână?

MĂTUŞA ILEANA

Eu zic că rămâne, Costache, nu bate el drumul degeaba. Ce să facă el, străin, în China acolo?

COSTACHE MOLDU

În Japonia, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA

Parcă mai contează!

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Da' ăştia ce fac în maşină? Acolo îți pun curentul?

COSTACHE MOLDU

Aşteaptă să oprească curentul. S-a dus unul la transformator.

MĂTUŞA ILEANA

Da' când ajunge Ticu, mâine? Tare vreau să-l văd şi eu!

COSTACHE MOLDU

Până în amiază, aşa mi-a zis primarul.

MĂTUŞA ILEANA

Îi bun. Da' pomenirea?

COSTACHE MOLDU

Pe la două, la biserică.

MĂTUŞA ILEANA

Am timp să fac coliva. Hai că mă duc să aleg grâul, să-l pun oleacă la umflat.

COSTACHE MOLDU

Mergi sănătoasă, mătuşă! Nu te mai duc până la poartă!

Mătuşa Ileana iese din curte şi dă peste Ghiță, care apare de pe drumeag, împreună cu Lucrătorul 2. Bătrâna şi nepotul se ignoră, iar restul echipei coboară din maşină şi intră cu toții în curte.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Domnule Moldu, am zis o oră, o să mai dureze puțin, dar nu foarte mult. Băieți, la treabă!

COSTACHE MOLDU

(către Ghiță)

Ce-i cu tine, Ghiță?

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

Păi, am venit să aduc la băieți...

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(întrerupându-l brusc şi făcând cu ochiul discret)

Am vorbit noi azi despre o piesă şi a venit să ne-o aducă.

GHIȚĂ

Da, da, la bar, la Morogeanu.

Echipa dispare toată în casă, mai puțin şeful de echipă care dă o tură împrejurul casei. Costache şi Ghiță rămân în curte.

COSTACHE MOLDU

Ghiță, mai ai treabă cu băieții?

GHIȚĂ

Nu, da' mai stau să văd cum lucrează!

COSTACHE MOLDU

Dacă te rog şi eu ceva, se poate?

GHIȚĂ

(deodată semețindu-se)

Moş Costache, ce nevoie ai de mine?

COSTACHE MOLDU

Păi, merg mâine la biserică şi vreau şi eu să mă bărbieresc. Nu treci tu pe la Tănase, să-i spui să vină deseară, să mă radă?

GHIȚĂ

(râzând)

Tănase? Tănase e în spital, şi-a rupt mâna!

COSTACHE MOLDU

Cum aşa?

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

Era mort de beat şi a vrut să plece cu căruța, a căzut şi i-a trecut roata peste mână. De trei zile e în spital.

COSTACHE MOLDU

N-am ştiut.

(trecându-şi mâna prin barbă)

Asta e, mă duc aşa şi gata.

GHIȚĂ

Vin eu, moş Costache, să te rad.

COSTACHE MOLDU

(uimit)

Tu, Ghiță? Da' te pricepi?

GHIȚĂ

Mă jigneşti, moş Costache! Păi, la cât am tuns şi am bărbierit eu în străinătate, mai ceva ca un frizer.

COSTACHE MOLDU

Să mă las eu pe mâna ta, Ghiță?

GHIȚĂ

Cum vrei, nu-ți iau niciun ban.

COSTACHE MOLDU

Bine, Ghiță, când vii?

GHIȚĂ

Păi, ai spumă, gel de ras, aparat?

COSTACHE MOLDU

Am săpun, Ghiță, şi un briceag. Aşa mă bărbierea Tănase.

GHIȚĂ

(râzând)

Săpun? Las' că aduc eu spumă şi aparat, ca să te facem frumos!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Cum vrei, când vii?

GHIȚĂ

(făcând cu ochiul)

Păi, mai pe deseară, încolo, nu? Că mai am ceva treburi. Da' vin pe lumină, ca să văd ce fac, să nu greşesc.

COSTACHE MOLDU

(răspunzând gestului)

Bine, Ghiță, te aştept. Poate o să am şi curent, ca să vezi mai bine.

GHIȚĂ

Mă duc, nu mai stau, ca să am timp să mă întorc.

COSTACHE MOLDU

Mergi sănătos, Ghiță!

Din interior se aud bătăi de ciocan şi bormaşina. Şeful de echipă apare din spatele casei.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(văzându-l pe Ghiță că pleacă)

Ghiță, trecem noi pe la tine, când plecăm.

GHIȚĂ

(din poartă)

Am toată încrederea, da' zi-le la băieți să aibă grijă cu ea.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(către Costache)

Bun băiat, Ghiță ăsta!

COSTACHE MOLDU

Om vedea!

EDITURA LITERNET, 2010

Lucrătorul 1 iese din casă.

LUCRĂTORUL 1

Gata, şefu'. Am pus prizele, împământarea, acum tragem firul, punem contorul şi îi dăm drumul.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(către Costache)

Ce v-am zis!

Lucrătorul 1 se duce să ia firul, alți doi ies din casă şi montează un contor deasupra uşii. Lucrătorul 4 aduce o scară din maşină pentru a prinde de casă un mic stâlp metalic de care leagă firul. Şeful e foarte încântat.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Becuri aveți?

COSTACHE MOLDU

Nu, asta îi ziceam şi domnului primar, că n-am.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(plecând spre maşină)

Of, niciodată n-aveți ce vă trebuie!

LUCRĂTORUL 4

(coborând de pe scară)

Gata, şefu', am terminat!

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(din poartă)

Stai să aduc un bec, să vedem. Ia verificați prizele mai întâi.

COSTACHE MOLDU

(nedumerit)

Da' nu ziceați că ați oprit curentul?

EDITURA LITERNET, 2010

LUCRĂTORUL 2
(enervat)

Ne lăsați să ne facem treaba sau...

COSTACHE MOLDU

Ziceam şi eu aşa, nu mă pricep!

Şeful de echipă se întoarce cu un bec în mână. Cei patru lucrători se aşază în linie, privind stâlpul.

LUCRĂTORUL 1

Puteai să-l fi pus mai sus!

LUCRĂTORUL 4

Trebuia tu să te urci pe scară şi să nu mai comentezi!

LUCRĂTORUL 3

Lasă-l, mă, aşa, că e bine pus. Ai legat firele ca lumea?

LUCRĂTORUL 4

Da, mă, ce tot întrebi?!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către Lucrătorul 2)

Ai pus o siguranță mai mare?

LUCRĂTORUL 2

Da' şefu', una rezistentă, nu vă faceți probleme.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Tu răspunzi! Şi pe tine te trimit dacă...

COSTACHE MOLDU

Ce s-a întâmplat? Ce nu e bine?

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Ei, mai glumim şi noi aşa...

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Totul e în regulă, verificăm, da?

LUCRĂTORUL 3

Am verificat prizele, merg!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(privind contorul)

Aici pare în regulă, sigiliul, bine!

Cu toții intră în casă.

INT. BUCĂTĂRIE – DUPĂ-AMIAZĂ

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Unde vreți să pun becul?

COSTACHE MOLDU

Lăsați-l aici, în bucătărie, că mă duc eu să cumpăr mâine încă un bec. N-am ştiut că veniți.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(trăgând un scaun)

Lasă, că nu murim noi pentru un bec.

Şeful de echipă se urcă pe scaun, înfiletează becul.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către Costache)

Apăsați pe întrerupător.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache apasă de vreo două ori, nimic. Unul din lucrători apăsă şi el, nimic.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(nervos)

Bă, ați zis că e în regulă, ce se întâmplă?

COSTACHE MOLDU

Poate nu este curent!

LUCRĂTORUL 1

Cum să nu fie, mai înainte am verificat.

Acesta scoate o şurubelniță şi verifică priza.

LUCRĂTORUL 1

Merge, este curent!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(uitându-se atent la bec)

Tu-i gura mamei lui de bec...

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către muncitori)

Ce stați ca proştii şi vă uitați? Aduceți alt bec, că ăsta e stricat.

Unul din lucrători pleacă în fugă şi se întoarce în câteva clipe cu un alt bec.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Nu-l mai scutura aşa, că-l strici!

Lucrătorul îi înmânează becul, şeful de echipă îi dă becul stricat, îl înfiletează pe cel nou.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către Costache)

Ia încercați acum!

Costache apasă pe întrerupător şi filamentul becului devine incandescent. Toți rămân tăcuți şi nemişcați câteva clipe, admirând becul. Primul care îşi revine e Costache, care exclamă.

COSTACHE MOLDU

În sfârşit, am şi eu lumină!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(coborând de pe scaun)

Ce v-am zis eu! Doar suntem oameni serioşi! Asta e tot.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(către băieți)

Aveți grijă să nu uitați din scule pe aici, gata, plecăm.

Echipa iese din casă, în timp ce Costache încearcă să-şi refacă ochii după privitul îndelungat al becului. Realizează că muncitorii deja sunt la poartă şi merge după ei.

EXT. CURTEA CASEI – DUPĂ-AMIAZĂ

Echipa e deja suită în maşină, mai puțin şeful. Acesta, din portieră, se uită la Costache.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Domnule Moldu, noi am plecat, să fiți sănătos!

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc, dar să vă dau bani pentru becuri şi să-mi dați chita...

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(tăindu-i vorba)
Ei, pentru un amărât de bec. Bine că aveți lumină acuma. Sănătate!

Şeful de echipă urcă la volan şi întoarce maşina, mai face un semn cu mâna şi apoi maşina se pierde pe drumeag, către sat. Costache zâmbeşte amar, priveşte după maşină o vreme, apoi urmăreşte firul, care traversează drumeagul şi se opreşte pe un stâlp asemănător cu al lui de pe casa mătuşei Ileana. Dă din cap a nedumerire şi se întoarce spre casă, închizând poarta.

INT. BUCĂTĂRIE - DUPĂ-AMIAZĂ

Costache pune în sfârşit cartofii la fiert şi se aşază pe scaun, privind din când în când spre becul aprins. Oftează. Se uită spre ceaun de unde se aude apa bolborosind. Dispare pentru câteva momente în odaie, se întoarce cu un briceag şi-l lasă pe masă. Opreşte aragazul, scoate o farfurie din dulap, o aşqză pe masă împreună cu ceaunul şi se apucă de curățat cartofii încă fierbinți. După ce termină de curățat, pune cojile în ceaun, şi se aşază la masă. Rupe un cartof în două, lăsând să se vadă o dâră de abur ieşind, se ridică, scoate din dulap o cutie de cafea. Desface capacul şi scoate o grămăjoară de sare pe care o pune pe marginea farfuriei. Întinge cu o bucată de cartof încă aburind în sare şi muşcă. Pare că aude poarta de tablă izbindu-se şi întoarce capul. Îl vede pe Dănilă Stratulat venind către casă. Se opreşte din mestecat şi se ridică de la masă.

COSTACHE MOLDU
Ce-o mai fi vrând şi ăsta?

DĂNILĂ STRATULAT
(văzând cartofii)
Poftă mare, Costache!

COSTACHE MOLDU
(cu jumătate de gură)
Poftim la masă!

DĂNILĂ STRATULAT
(oarecum scârbit, mângâindu-se pe gât)
Nu-mi trebuie nimic că mi-o sete!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(pricepând starea lui Dănilă)

Vrei nişte apă?

DĂNILĂ STRATULAT
(plecând capul)

Nu, că mă doare şi capul de nu mai pot!

COSTACHE MOLDU
(zâmbind uşor)

Oi fi răcit!

DĂNILĂ STRATULAT

Da' de unde, Costache, am trecut ieri pe la cumătru', ştii ce vin bun are, dar cam tare, m-a luat de cap.

COSTACHE MOLDU

Ei, lasă că-ți trece!

DĂNILĂ STRATULAT

Eu n-am nimic, proasta aia de Frăsâna, o doare capul şi urlă cât o ține gura.

COSTACHE MOLDU

O să-i treacă şi ei, stai liniştit!

DĂNILĂ STRATULAT

Mă gândeam, poate ai vreo pastilă de cap, să-i dau, să nu-i mai aud gura. Cred că de asta mă şi doare capul.

COSTACHE MOLDU

N-am Dănilă, eu nu țin pastile în casă. Da' mergi la mătuşa Ileana.

DĂNILĂ STRATULAT
(îngrozit de idee)

La nebuna asta? Nu-mi dă nici dacă are.

DĂNILĂ STRATULAT

Ți-o zis domn' primar, nu?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce să-mi zică?

DĂNILĂ STRATULAT

Vrea să vândă grădina!

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu nimic!

DĂNILĂ STRATULAT

Da, azi dimineață, dar nu e încă hotărâtă.

COSTACHE MOLDU

Şi tu de ce eşti aşa bucuros?

DĂNILĂ STRATULAT

(scoțând un pachet de țigări şi privind în el)

N-ai un foc?

COSTACHE MOLDU

(deranjat de gestul vecinului, ia cutia de chibrituri de pe aragaz şi i-o întinde)

Na!

DĂNILĂ STRATULAT

(aprinzându-şi țigara)

Păi, mi-l dă mie! În locul pământului de la bunica.

COSTACHE MOLDU

Şi tu ce ai să faci cu el, că ai renunțat şi la pământul din câmp.

DĂNILĂ STRATULAT

(râzând)

Cum ce fac cu el, îl vând!

COSTACHE MOLDU

Şi cumătrul n-o să vrea banii să plăteşti datoriile?

EDITURA LITERNET, 2010

DĂNILĂ STRATULAT

(enervat)

Iaca, na, îmi ții socoteala datoriilor!

COSTACHE MOLDU

Ziceam şi eu aşa, ce te enervezi? Aşteaptă întâi să vezi dacă vinde mătuşa.

DĂNILĂ STRATULAT

Vinde, sigur vinde.

COSTACHE MOLDU

Să nu-l lase lui Ghiță.

DĂNILĂ STRATULAT

Golanul ăla? Ce-i trebuie lui pământ? Să-i dea mă-sa pământ.

COSTACHE MOLDU

(deranjat de fumul care îi intră în casă)

Bine, Dănilă, veți vedea voi ce faceți!

DĂNILĂ STRATULAT

(neînțelegând că a fost invitat să plece)

Da, o scoatem noi la capăt. Am auzit că vine Ticu, aşa-i?

COSTACHE MOLDU

Da.

DĂNILĂ STRATULAT

Şi ce faci? Îl primeşti?

COSTACHE MOLDU

Cum adică?

DĂNILĂ STRATULAT

Păi, vine după atâția ani, aşa deodată, ce se aşteaptă, să-i cazi la picioare?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(deranjat de vorbele lui Dănilă)

Asta e treaba mea!

DĂNILĂ STRATULAT
(privind spre odaie)

Şi unde o să stea?

COSTACHE MOLDU

Unde o să vrea!

DĂNILĂ STRATULAT
(terminând țigara)

Nu-i mai bine de noi, că n-avem copii? Fără griji, fără bătăi de cap.

COSTACHE MOLDU

Fiecare cu ce i-a dat Dumnezeu!

DĂNILĂ STRATULAT
(întristat, călcând nervos țigara)

Da, şi cu ce i-a luat! Hai că am plecat!

COSTACHE MOLDU

Hai că te duc până la poartă!

Cei doi pornesc spre poarta de tablă. Acolo se despart fără nicio vorbă, Dănilă uitându-se pieziş spre casa mătuşei, Costache întorcându-se în bucătărie. Se aşază la masă unde observă că s-au răcit cartofii. Continuă să mănânce.

INT. BUCĂTĂRIE – SEARĂ

Costache a terminat de mâncat, deja a strâns şi vesela, dar pare impacientat. Se tot uită spre poartă. La un moment dat, aceasta se deschide şi apare Ghiță.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

(intrând în bucătărie)

Moş Costache, credeai că nu mai vin!

COSTACHE MOLDU

Mă gândeam că se face seară şi n-o să mai vezi bine, dar am uitat că am lumină acuma!

GHIȚĂ

(zâmbind)

Mă descurc eu şi pe întuneric!

COSTACHE MOLDU

De ce ai nevoie?

GHIȚĂ

Am adus eu tot ce trebuie, nişte apă călduță în ceva să pui.

COSTACHE MOLDU

Călduță? Da' rece nu-i bună?

GHIȚĂ

(privind spre briceag)

Ei, pune nişte apă şi gata. Cu ăsta ce-i?

COSTACHE MOLDU

Briceagul meu, îl am de tânăr.

GHIȚĂ

Doar nu vrei să te rad cu cioarsa asta?

COSTACHE MOLDU

Da' ce are?

GHIȚĂ

E cam tocit! Am adus eu aparat bun.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache dispare în cămară, se întoarce cu ligheanul de spălat, îl aşază pe masă, pune câteva căni de apă în el. În acest timp, Ghiță scoate dintr-o pungă un pămătuf, un tub cu cremă de ras şi un aparat, nişte after-shave.

GHIȚĂ
(văzând ligheanul)

Da' altceva mai mare n-ai?

COSTACHE MOLDU

Ce vrei, atâta am.

GHIȚĂ

Bine, stai jos.

Costache îşi dă flaneaua jos, îşi desface un pic cămaşa şi se aşază pe scaun, lângă masă.

GHIȚĂ

Da' un prosop, ceva nu ai?

COSTACHE MOLDU
(arătând cu degetul)

În cămară, în cui!

GHIȚĂ
(mergând până în uşă, apucând ştergarul)

Am auzit că vine băiatul matale acasă!

COSTACHE MOLDU

Văd că a aflat tot satul!

GHIȚĂ
(punându-i ştergarul în jurul gâtului)

Da' unde e plecat? Spania, Italia?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Din câte ştiu, Japonia!

GHIȚĂ

Japonia? Da' ce face acolo?

COSTACHE MOLDU

Parcă eu ştiu!

GHIȚĂ

Toți fac la fel, îți zic eu, moş Costache.

COSTACHE MOLDU

Ce fac?

GHIȚĂ

(începând să aplice spuma pe fața bătrânului)

Fură! N-ai cum să te descurci altfel.

COSTACHE MOLDU

Cum să fure?

GHIȚĂ

Uite aşa! Când ajungi acolo, nu te aşteaptă nimeni cu casă şi mâncare. Trebuie să supraviețuieşti!

COSTACHE MOLDU

Da' Ticu e plecat de vreo 20 de ani.

GHIȚĂ

Şi nu s-a mai întors de atunci?

COSTACHE MOLDU

(amărât)

Nu!

GHIȚĂ

Înseamnă că s-a aranjat pe acolo! A găsit vreo bunăciune pe acolo, asta-i sigur!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce-a găsit?

GHIȚĂ

Vreo japoneză. Tare-s bune astea!

COSTACHE MOLDU

(neîncrezător)

Tu de unde ştii?

GHIȚĂ

(mândru)

Hei, hei, bătrâne, ce ştii matale?

COSTACHE MOLDU

Da' tu unde ai fost plecat?

GHIȚĂ

(foarte mândru)

Prin toată Europa. Când nu mai puteam sta într-o țară, mergeam în alta.

COSTACHE MOLDU

Şi ce ai fost, frizer sau ce?

GHIȚĂ

Am făcut de toate! Acolo nu faci pretenții.

COSTACHE MOLDU

Da' măcar se plăteşte mai bine acolo, nu?

GHIȚĂ

(apucând aparatul de ras)

Depinde ce faci! O vreme am lucrat prin baruri, apoi la o fabrică, căram una, alta, pe un şantier. Da' acolo trebuie să lucrezi, nu ca la noi.

COSTACHE MOLDU

Şi de ce nu ai rămas?

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

(începând să-l radă pe Costache)

Păi, am avut şi necazuri, a trebuit să mă întorc.

COSTACHE MOLDU

Şi mai pleci?

GHIȚĂ

Aş pleca, dar la ceva sigur! Dar n-am nici bani de drum măcar.

COSTACHE MOLDU

La ce anume?

GHIȚĂ

(râzând mişeleşte)

Se pot câştiga bani frumoşi, numai trebuie să te pricepi. Dacă aş fi avut şi eu o japoneză, aş fi dus-o bine acum.

COSTACHE MOLDU

Crezi?

GHIȚĂ

Numai cu românii să nu te pui, că te trag în piept, iar româncele, nişte curve, toate.

COSTACHE MOLDU

Tu ştii mai bine, Ghiță!

GHIȚĂ

Păi, din cauza la una m-am întors, m-a turnat la poliție.

COSTACHE MOLDU

Da' de ce?

GHIȚĂ

(nervos)

Ei, încurcături cu femei, curva naibii!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Greu cu străinătatea asta!

GHIȚĂ

(terminând jumătate din față de ras, dar aparatul nu mai face față)

F... lama mă-sii!

COSTACHE MOLDU

Ghiță, te rog frumos!

GHIȚĂ

(aruncând aparatul pe masă)

Păi, cu ce te rad în continuare? S-a stricat aparatul.

COSTACHE MOLDU

Ți-am zis eu că nu e bun, ia briceagul.

GHIȚĂ

(cu o dexteritate neobișnuită apucă briceagul)

Fain briceag, moşule!

COSTACHE MOLDU

Îl am de la tata, Dumnezeu să-l ierte!

GHIȚĂ

(apucând să radă cealaltă jumătate de față cu briceagul)

Acuşi eşti gata!

COSTACHE MOLDU

Şi bani ți-au mai rămas când te-ai întors?

GHIȚĂ

(încruntat)

M-am întors lefter, acuma lucrez cu ziua, să mai scot şi eu un ban.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Apoi şi eu, uite cum am rămas, noroc de casa asta, că altfel stăteam şi acum în cortul de la armată.

GHIȚĂ

(luminându-se la față)

Da' Guvernul nu v-o dat şi bani să vă puneți pe picioare? Aşa am auzit!

COSTACHE MOLDU

Nu, nu ne-o dat nimic, la primărie s-o strâns nişte bani şi s-au împărțit la oamenii rămaşi pe drumuri.

GHIȚĂ

(neatent, îl taie un pic pe bătrân)

Şi cât v-a dat?

COSTACHE MOLDU

Vreo zece milioane de fiecare. I-am păstrat pentru înmormântare, că îmi ajunge pensia.

GHIȚĂ

(insinuant)

De ce nu i-ai pus şi matale la CEC sau la vreo bancă? Stai cu ei aşa, în casă?

În acel moment, becul pâlpâie de câteva ori, apoi se stinge. Ghiță rămâne cu briceagul ridicat şi Costache cu capul dat pe spate.

COSTACHE MOLDU

(realizând unde vrea să ajungă Ghiță, priveşte intrigat la el)

Da' n-am zis că îi am în casă.

GHIȚĂ

(dă impresia că nu a observat reacția bătrânului, se uită la el, priveşte spre poartă, apucă capul bătrânului şi strânge briceagul în mână)

Mama lui de bec, mai aveam puțin!

COSTACHE MOLDU

(rămas nemişcat)

Ce-o fi având?!

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

(lasă briceagul pe masă, trage celălalt scaun, se urcă, priveşte becul, dar e prea întuneric să vadă care e problema, coboară, ia din nou briceagul)

Hai că nu mai am mult!

COSTACHE MOLDU

Lasă-mă aşa, Ghiță, că doar nu mă însor mâine!

GHIȚĂ

Stai, moşule, că mai am aici pe gât şi gata.

COSTACHE MOLDU

(insistând)

Ei, lasă că Tănase tot timpul mai uita câte ceva neras.

GHIȚĂ

(apucându-i capul şi dându-i-l pe spate)

Hai că nu durează mult, nu-ți fie frică, că nu-mi tremură mâna!

Costache înghite în sec şi închide ochii. Ghiță termină de ras, îl şterge cu ştergarul şi îl dă cu after-shave.

COSTACHE MOLDU

(strâmbând din nas)

Ce parfum, ce-i asta Ghiță?

GHIȚĂ

Lasă, bre, că o să moară mătuşa când te-o vedea!

Costache se ridică de pe scaun, se uită şi el la bec. Ghiță îşi strânge lucrurile şi dă să plece.

GHIȚĂ

Gata, moşule, eşti *fresh*!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Stai să-ți dau un ban, Ghiță!

GHIȚĂ

Lasă, moşule, ne înțelegem noi!

COSTACHE MOLDU

Atunci, vin-o mâine la biserică, fac o pomenire, să bei şi tu un pahar de vin bun.

GHIȚĂ

Poate, văd eu. Noapte bună!

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc frumos, Ghiță! Rămân dator!

Ghiță iese pe poartă şi dispare pe drumeag. Costache strânge ştergarul, duce ligheanul în cămară. Se aude apa aruncată. Se întoarce, ia briceagul, închide uşa din față şi, descălțându-se, intră în odaie.

INT. ODAIE – SEARĂ

Se scutură un pic de frig, lasă briceagul pe masă şi se aşază pe pat. Se ridică, închide uşa. Se uită spre icoană, îşi trece mâna prin barbă, se duce către pat, se opreşte în dreptul mesei, ia Biblia, o deschide la fotografie şi priveşte îndelung. Apoi o închide la loc, o aşază pe masă şi îngenunchează către icoană. Murmură câteva cuvinte, îşi face câteva cruci, se ridică, apoi îşi dă pantalonii jos, îi lasă pe scaun, se îmbracă cu izmenele scoase de sub pătură, dă pătura jos şi se bagă în pat. Priveşte câteva secunde spre fereastră, prin care se vede luna, apoi închide ochii. Camera se îndreaptă spre lumina candelei.

INT. ODAIE – DIMINEAȚĂ

Aparatul de filmat se apropie de patul lui Costache. Acesta doarme liniştit. Se trezeşte calm, priveşte spre fereastră. Se ridică de pe pat, îşi dă cămaşa jos şi iese din odaie.

EDITURA LITERNET, 2010

INT. BUCĂTĂRIE – DIMINEAȚĂ

Costache se încalță cu galoşii, deschide uşa ca de obicei, dar nu mai stă să inspire aerul. Merge direct în cămară.

INT. CĂMARĂ/DIMINEAȚĂ

Aici, deschide uşa ce dă spre grădină, intră în bucătărie, se întoarce cu găleata cu apă, toarnă în lighean, duce înapoi găleata. Iese în grădină şi se îndreaptă spre WC. Aparatul de filmat rămâne câteva secunde pe apa din lighean, apoi revine pe Costache, care vine grăbit spre cămară. Se apucă de spălat. Insistă mai mult ca de obicei. Aruncă apa în grădină, lasă ligheanul, se şterge cu ştergarul din cui, aduce apă şi clăteşte ligheanul, şi trece apoi prin bucătărie, întorcându-se în odaie, nu înainte de a se descălța.

INT. ODAIA DE NOAPTE – DIMINEAȚĂ

Costache se îmbracă cu o cămaşă scoasă din şifonier şi o pereche de pantaloni, luați din cuier. Cămaşa cu care dormise, pantalonii de pe scaun şi izmenele le împătureşte şi le pune în şifonier, jos. De aici scoate un veston şi-l pune pe marginea patului. Aşază un pic mai bine patul, plapuma, apoi pătura deasupra. Pune briceagul de pe masă în şifonier. Observă că nu mai e nevoie să aprindă candela, care încă arde. Pare să se simtă bine. Îngenunchează în fața icoanei, murmură ceva rugăciuni, apoi priveşte direct spre icoană. Face o cruce mare şi zice:

COSTACHE MOLDU

Doamne, îngăduie ochilor mei să mai vadă măcar azi înserarea!

Se ridică voios, îşi ia vestonul şi caută pe raftul de sus al şifonierului, sub nişte haine. Din spate scoate nişte bani, ia o bancnotă de o sută de lei, pe restul îi pune la loc, de jos scoate o pereche de pantofi şi nişte ciorapi, se încalță şi iese din casă.

EXT. CURTEA CASEI – DIMINEAȚĂ

Costache traversează în grabă curtea, deschide poarta de tablă, trece drumeagul şi intră în curtea mătuşei Ileana.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA MĂTUŞEI ILEANA – DIMINEAȚĂ

Costache o strigă pe mătuşă care apare în uşă.

COSTACHE MOLDU

Bună dimineața!

MĂTUŞA ILEANA

Costache, te-ai îmbrăcat! Coliva fierbe deja. Te duci la magazin?

COSTACHE MOLDU

Da, mătuşă!

MĂTUŞA ILEANA

Ia-mi şi mie o pâine, Costache, dacă nu uiți.

COSTACHE MOLDU

Da, nu uit. Voiam să te întreb de vin.

MĂTUŞA ILEANA

Stai liniştit, că mă duc acuşi să-l scot. Stai să-ți dau bani de pâine.

COSTACHE MOLDU

Lasă, mătuşă, pentru o pâine. Hai că am plecat, că se face târziu.

MĂTUŞA ILEANA

Bine, Costache, mergi sănătos!

COSTACHE MOLDU

Rămâi cu bine, mătuşă!

Costache iese din curte şi porneşte pe drumeag către sat, iar mătuşa dispare în casă.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA CASEI – ZI

Ghiță iese din casa lui Costache, grăbit, şi se îndreaptă spre poartă. Aici dă nas în nas cu Costache, care are două sacoşe în mâini. Cei doi sunt surprinşi unul de celălalt.

COSTACHE MOLDU
(mirat)

Ghiță?

GHIȚĂ
(vizibil surprins)

Moş Costache, ai şi ajuns?

COSTACHE MOLDU

Mă căutai?

GHIȚĂ

Nu, am venit să aduc coliva mătuşe-mii, am strigat, dar n-a ieşit nimeni. Am lăsat-o pe masă, în bucătărie.

COSTACHE MOLDU
(neîncrezător)

Te-a trimis ea?

GHIȚĂ
(râzând)

Da, că ea nu mai poate merge, o dor şalele!

COSTACHE MOLDU

Iar? Ce-a mai făcut acum?

GHIȚĂ
(ieşind din curte)

S-a apucat de săpat.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

După vin, nu?

GHIȚĂ

(râzând şi mai tare)

Da, şi a spart vreo două sticle. Că a uitat exact unde le îngropase.

COSTACHE MOLDU

Săraca, mai bine cumpăram o sticlă şi gata.

GHIȚĂ

Du-te la ea, că nu a vrut să mi-o dea mie să ți-o aduc!

COSTACHE MOLDU

Bine, am să mă duc.

GHIȚĂ

Poate ne vedem la biserică, să beau şi eu din vinul ascuns.

COSTACHE MOLDU

Vino, Ghiță, pe la 2!

Ghiță porneşte pe drumeag, aproape alergând, iar Costache intră în casă.

INT. BUCĂTĂRIE – ZI

Costache lasă lângă uşă sacoşele, scoate o pâine dintr-una, priveşte mulțumit spre colivă, vede şi un colac ceva mai mare, şi apoi iese în curte, trece drumeagul şi intră în curtea mătuşei Ileana.

EXT. CURTEA MĂTUŞEI ILEANA – ZI

Ajuns în curtea mătuşei Ileana, Costache o strigă pe femeie. Aceasta apare, ținându-se de şale şi văitându-se.

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Of, grele păcate mai trag, Costache!

COSTACHE MOLDU

Mătuşă, trebuia să aştepți să vin eu. Atâta osteneală pentru o sticlă de vin.

MĂTUŞA ILEANA

Am terminat coliva, l-am trimis pe Ghiță, a adus-o?

COSTACHE MOLDU

Da, da, lasă astea acuma, mergi şi stai în pat. Uite, pâinea!

MĂTUŞA ILEANA

Bogdaproste! Să fii sănătos! Stai să-ți aduc şi vinul.

Mătuşa Ileana dispare cu tot cu pâine şi revine cu o sticlă de vin roşu, pe care o tot şterge.

MĂTUŞA ILEANA

Să ştii că e vin bun! Să mai ştergi tu sticla, Costache!

COSTACHE MOLDU

Mătuşa, bogdaproste. Da' te aştept la biserică.

MĂTUŞA ILEANA

(apucându-se din nou de şale)

Să văd dacă mă mai bizui!

COSTACHE MOLDU

Da' cu alea ce-am cumpărat, ulei, făină, cum ar fi mai bine, să le iau la biserică sau să le duc la om acasă?

MĂTUŞA ILEANA

Bine ar fi să le binecuvânteze părintele, dar dă-le cuiva nevoiaş şi gata. Nu le mai căra până la biserică, să rămână pe acolo.

COSTACHE MOLDU

Aşa am să fac, mătuşă. Hai că mă duc şi eu să mă pregătesc.

EDITURA LITERNET, 2010

MĂTUŞA ILEANA

Măi Costache, am şi eu o rugăminte. Nu te duci tu să dai apă la vacă?, că nebunul ăla de Ghiță n-o vrut să se ducă.

COSTACHE MOLDU

Da, mătuşă, mergi în casă, stai fără grijă.

Mătuşa, încă văitându-se, dispare în casă, iar Costache lasă sticla pe prispă şi ia o găleată, se duce către butoaie, o umple cu apă şi merge către spatele casei, intrând în grajd. Chiar în acest moment, pe drumeag, apare o maşină care opreşte în faţa porţii de tablă, iar din ea coboară un bărbat şi o femeie care intră în curte şi apoi în casă. Costache reapare exact în acest moment, lasă găleata, dar uită sticla şi iese din curtea mătuşei, privind cu circumspecție la maşină şi la cei doi copii cu fizionomii asiatice, care stau lipiți de unul din geamuri. Aceştia îi zâmbesc, dar Costache pare speriat şi intră în curte.

EXT. CURTEA CASEI – ZI

Costache înaintează prevăzător, mai priveşte spre maşina de unde e urmărit cu atenție de cei doi copii, priveşte spre casă de unde se aud voci, apoi o femeie asiatică, îmbrăcată simplu, iese din casă, urmată de un bărbat prezentabil. Costache se forțează să desluşească cine sunt cei doi. Nu vrea să se bucure înainte de a fi sigur. Bărbatul îl vede şi face câțiva paşi spre el, apoi se opreşte brusc. Cei doi rămân câteva clipe nemişcați. Femeia se apropie de bărbat, îl apucă de braț şi îl împinge uşor. Bărbatul pare emoționat, încearcă să zâmbească, apoi mai face doi paşi spre bătrân. Acesta se uită la bărbat, coboară privirea, parcă ar căuta ceva, o ridică din nou, se însufleţeşte şi vrea să zică ceva, dar pare lipsit de voce. Deschide gura, apoi bărbatul mai face un pas, cei doi ajung la distanță de 1,5 metri.

TICU

Tată!

COSTACHE MOLDU

(întinzând braţele, apoi la fel de repede coborându-le)

Da...

TICU

Tată, sunt eu, Ticu!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(luminându-se la față, dar nereacționând gestic)

Da...

TICU

(neîndrăznind nici el să mai facă vreun gest)

M-am întors!

COSTACHE MOLDU

(lăcrimând)

Da... păcat că nu e mama, să te vadă!

Costache se repede la fiul lui, îi ia capul în mâini şi-i sărută puternic obrazul, apoi se uită fix în ochii lui, apoi îl sărută repetat pe obraji, iar Ticu se lasă pradă afecțiunii care îi dezvăluie în ochi lacrimi reținute. Cei doi rămân clipe bune îmbrățișați, apoi, deodată, Costache, revenindu-şi, şi oarecum ruşinat de gesturile lui, se dă doi paşi înapoi, privind curios spre Hiroku.

TICU

(apropiindu-se de tatăl lui şi ştergându-i lacrimile)

Ea e Hiroku, soția mea!

HIROKU

(făcând plecăciuni repetate)

Buna ziua, tata!

COSTACHE MOLDU

(privind nedumerit către Ticu)

Soția?

TICU

(încruntându-se puțin)

Da, tată, Hiroku o cheamă!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(apropiindu-se cu teamă de femeie)

Bună ziua, Ikoku!

TICU

(zâmbind)

Hiroku, tată, şi apropie-te, că nu te muşcă!

COSTACHE MOLDU

(uitându-se la fiul lui, dojenitor)

Nu vreau să fiu prost-crescut, Ticu, probabil am speriat-o eu mai devreme!

TICU

(zâmbind din nou)

Nu s-a speriat, stai liniştit, că ştie româneşte!

COSTACHE MOLDU

(foarte ruşinat)

Da?!

HIROKU

(apropiindu-se de Costache şi zâmbind)

Mor de dor şi eu după părinții mei care sunt morți.

COSTACHE MOLDU

Îmi pare rău să aud asta, Dumnezeu să-i ierte!

HIROKU

(privind spre casă)

Văd că greul şi la tine e destul!

COSTACHE MOLDU

Asta-i viața!

TICU

Hai să-ți prezint şi nepoții!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(cu un nod în gât)

Nepoții?

TICU
(făcându-le semn copiilor să coboare din maşină)

Da, avem o fetiță şi un băiat.

COSTACHE MOLDU
(foarte emoționat)

Cum îi cheamă?

TICU
(făcând cu mâna copiilor să se apropie)

Mieko-Maria şi Koji-Paul.

COSTACHE MOLDU
(dând din cap a mulțumire)

Bine că le-ai pus şi nume româneşti.

TICU
(către copii)

Salutați-l pe bunicu'!

COSTACHE MOLDU
(privind cu nesaț la copii şi la Ticu)

Nu ştiu româneşte?

TICU

Ştiu amândoi, dar Paul nu prea vrea să vorbească.

COSTACHE MOLDU

Da' câți ani au?

TICU

Fata, 10 şi băiatul, 7.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Da' de ce nu vorbeşte?

TICU

Vorbeşte, dar foarte rar şi când vrea el.

Hiroku se apropie de cei doi copii şi îi îndeamnă să-l salute pe bunic.

COSTACHE MOLDU
(privind către cei 4)

Tare frumoşi mai sunteți.

Copiii se apropie încet de bătrân. Acesta îngenunchează şi îi îmbrățişează puternic.

TICU
(privind spre casă)

Tată, da' din casa noastră n-a mai rămas nimic?

COSTACHE MOLDU
(ridicându-se)

Nu, n-a mai rămas nimic. Şi a pierit şi mama odată cu ea.

TICU
(plângând reținut)

Doamne, ce prostie!

TICU
(privind spre Hiroku)

Poate mergem până la mormânt!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(amintindu-şi de pomenire)

Păi, mergem chiar azi, să facem şi o pomenire. Haideți să intrăm în casă.

Cei cinci pornesc spre casă şi intră în bucătărie.

INT. BUCĂTĂRIE – ZI

Ticu încearcă întrerupătorul, Costache ia sacoşele de lângă uşă şi le pune pe masă. Copiii se apropie de masă şi privesc cu interes coliva. Hiroku se uită cu milă la bătrân şi la jalnica stare a bucătăriei.

TICU

Dar nu ai curent?

COSTACHE MOLDU

(scotocind prin sacoşe şi scoțând trei becuri)

Ieri au venit şi mi-au pus lumină, a mers câteva ore, apoi s-a ars. Cred că e becul.

TICU

(luând unul din becuri şi trăgând un scaun)

Da, e ars becul. O să-l înlocuiesc.

În timp ce Ticu pune becul, copiii se uită din ce în ce mai insistent spre colivă, care miroase foarte bine şi are şi o cruce din mici bomboane pe deasupra. Hiroku îl ajută pe bătrân să scoată din sacoşe (o pâine, două sticle de ulei, făină, orez, zahăr, o cutie mică de bulion).

HIROKU

(arătând spre colivă, mirată)

E tort?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(zâmbind)

Nu, e colivă!

TICU

Un tort pentru cei morți!

HIROKU
(auzind explicațiile soțului)

E de mâncare?

COSTACHE MOLDU

O ducem la biserică, facem pomenire.

Ticu coboară de pe scaun, pune becul stricat pe masă, apasă întrerupătorul. Becul se aprinde.

COSTACHE MOLDU
(bucuros)

Ce bine!

TICU

Şi cum? Ai stat toată iarna fără curent?

COSTACHE MOLDU

A fost greu, dar m-am descurcat.

Cei doi soți se privesc şi îşi fac semne din cap.

COSTACHE MOLDU
(scoțând din sacoşe şi o pungă cu turtă dulce)

Da' ce nepoți cuminți am!

EDITURA LITERNET, 2010

TICU

Aşteaptă să se obişnuiască cu locul şi atunci să vedem dacă mai zici la fel!

COSTACHE MOLDU

(bucuros de cele auzite şi întinzând punga către copii)

Uitați, luați de la bunicu' câte o turtă dulce!

Copii se codesc, dar văzându-l pe Ticu cum ia din pungă şi mănâncă, îndrăznesc şi ei. Lui Koji pare să nu-i placă şi i-o dă lui Mieko, el continuând să admire coliva.

COSTACHE MOLDU

(privind spre Hiroku)

Altceva nu am de mâncare să vă dau. Cred că vă este foame tare.

TICU

Am mâncat ceva azi dimineață. Oricum...

COSTACHE MOLDU

Oricum ce?

TICU

Trebuie să stăm de vorbă. Când e pomenirea?

COSTACHE MOLDU

La două!

TICU

Bun, mai sunt două ore. Avem timp.

COSTACHE MOLDU

(îngrijorat)

Pentru ce?

EDITURA LITERNET, 2010

TICU

Noi nu putem...

HIROKU

Avem maşina cu chirie. Trebuie să ducem înapoi.

COSTACHE MOLDU

Şi când trebuie să o duceți, azi?

TICU

Da, şi...

HIROKU

(apucându-l de braț pe Ticu)

Trebuie să facem mâncare, să mâncăm, nu?

TICU

(abținându-se)

Da, mai întâi să mâncam ceva şi apoi mergem la pomenire, şi după aia ducem maşina.

COSTACHE MOLDU

(foarte bucuros)

Apoi, vedem unde o să dormiți la noapte, că aici nu cred că se poate.

TICU

(întristat)

Da, vedem noi.

COSTACHE MOLDU

Da' ce să vă fac de mâncare?, că am doar nişte cartofi şi nişte ceapă, atât.

TICU

(arătând spre masă)

Şi cu astea ce-i?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(ezitând o secundă)

Ah, da' şi astea, sigur, da' nu ştiu ce să fac din ele.

TICU

Lasă, că te ajutăm noi, face Hiroku un orez atât de bun.

HIROKU
(către copii)

Hai copii, să ajutăm pe bunic.

COSTACHE MOLDU

Să aduc şi nişte cartofi?

TICU

Da, adu şi nişte ceapă!

Costache e în culmea bucuriei. Pare alt om. Se uită când la Ticu, când la Hiroku, când la copii. Hiroku deja s-a apucat de treabă, alege orezul, copiii se învârt şi ei pe lângă masă, iar Ticu curăță cartofii. Costache scoate din dulap ceaunul, la vederea căruia Hiroku pare mulțumită. Costache ia o sticlă de ulei, punga de făină, cea de zahăr şi le pune înapoi într-o sacoşă, restul lăsând pe masă. După câteva minute bune, în care toată lumea s-a agitat cu pregătirile, Hiroku îi face semn lui Ticu să meargă să vorbească cu tatăl său, în timp ce Costache duce coliva şi colacul în odaie.

TICU

Tată, hai că vreau să vorbim ceva!

COSTACHE MOLDU
(revenind în bucătărie)

Să ştii că am uitat vinul. Stai că mă duc să-l aduc.

TICU

Ce vin?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(din curte)

Un vin bun, acuma mă întorc.

TICU
(către Hiroku)

O să-l distrug dacă îi zic.

HIROKU

Poți altfel?

TICU

Reuşesc să-l conving, oare?

HIROKU

Încearcă măcar!

TICU

Uite că vine! E aşa de fericit!

HIROKU

Mâncarea e gata curând.

COSTACHE MOLDU
(intrând în bucătărie)

Un vin bun, de la mătuşa Ileana! Cred că o ştii, nu?

TICU

Care mătuşă, mătuşă de-a noastră?

COSTACHE MOLDU

Nu, Ileana lui Grigorie, trebuie să o ştii, tot timpul a stat aici, în Gura Țărnii.

TICU

Păi, hai să vorbim în camera ailaltă ceva!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(ducând şi sticla în odaie, nedescălțându-se)

Hai!

Cei doi intră în odaie, lăsând pe Hiroku şi pe copii în bucătărie.

INT. ODAIE – ZI

Costache pune sticla de vin pe masă, lângă colivă şi se aşază pe pat. Ticu se aşază pe scaun, lângă masă, sprijinindu-se de ea.

TICU

Tată, ar fi multe de spus. Sunt plecat de atâția ani, nu ne-am vorbit, nu ne-am auzit decât o dată sau de două ori.

COSTACHE MOLDU

Nu trebuie să-mi spui nimic. E suficient că eşti acum aici, cu mine.

TICU

Da, aşa e şi îți mulțumesc! Nu mă aşteptam la o asemenea primire, deşi visam la ea.

COSTACHE MOLDU

Ticu, acuma nu mai contează ce-a fost. Spune-mi dacă eşti cu adevărat bine.

TICU

Suntem foarte bine şi foarte fericiți. Hiroku e o femeie minunată şi copiii la fel.

COSTACHE MOLDU

Da' stați chiar în Japonia?

TICU

Da, într-un oraş destul de mare. Avem o casă, a socrilor mei, care au murit acum un an, într-un accident.

COSTACHE MOLDU

Dumnezeu să-i ierte!

EDITURA LITERNET, 2010

TICU

Au fost nişte oameni deosebiți!

COSTACHE MOLDU

Şi ce-o să faceți acum cu casa aia?

TICU

(oftând)

Păi, asta e problema, că noi ne întoarcem în Japonia şi vrem să vii cu noi.

COSTACHE MOLDU

(parcă lovit în frunte)

Cum, nu stați?! Credeam că te-ai întors de tot!

TICU

Nu, tată, n-am la ce veni aici. Toată viața mea e în Japonia.

COSTACHE MOLDU

(supărat, privind în jos)

Şi, atunci, la ce ai mai venit? Întoarce-te cât mai degrabă.

TICU

Tată, am venit ca să te luăm cu noi.

COSTACHE MOLDU

Ce să fac eu în Japonia? Locul meu e aici.

TICU

Aici ce faci? Nu ți-a mai rămas nimic, nu mai ai pe nimeni, stai în casa asta ca vai de ea. N-are cine să aibă grijă de tine.

COSTACHE MOLDU

(calm)

Mă descurc, nu-ți face griji.

TICU

Te rog, gândeşte-te! Nu trebuie să-mi dai răspunsul azi.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(luminându-se)

Deci, nu plecați azi!

TICU

Ba da, după-amiază, mâine seară avem avion din Bucureşti, nu putem sta mai mult.

COSTACHE MOLDU

Păi, şi eu?

TICU

(observând reacția bătrânului)

Păi, dacă te hotărăşti, îți faci actele şi peste o lună vin din nou în țară să te iau. Ar fi trebuit să fac asta mai de demult.

COSTACHE MOLDU

(întristându-se din nou)

La ce folos? Ce să caut eu cu voi? Iaca, mâine, poimâine mă duc şi eu. Ce să caut în Japonia? Să o las singură pe Maria?

TICU

Te înțeleg, de aceea ai timp să te hotărăşti, deşi noi ne-am bucura tare mult dacă ai veni.

COSTACHE MOLDU

Şi plecați chiar azi?

TICU

Da, nu mai putem sta, trebuie să mergem la serviciu.

În odaie, intră Koji, care se apropie de tatăl său şi priveşte către Costache. Apoi, se aude glasul lui Hiroku, care îi cheamă la masă. Atunci Koji vine lângă Costache, îi ia mâna şi îl trage în sus de pe pat. Costache se supune, în timp ce Ticu priveşte uimit toată scena. Cei trei trec în bucătărie.

INT. BUCĂTĂRIE – ZI

Hiroku şi Mieko deja încearcă să aşeze pe masă. Costache le opreşte.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Doar n-o să mâncăm în bucătărie!

TICU

Lasă, tată, că nu mai avem timp acum.

COSTACHE MOLDU

(îndreptându-se spre dulap)

Facem cum zic eu!

HIROKU

Farfurii nu sunt.

COSTACHE MOLDU

(deschizând dulapul şi scoţând câteva farfurii, furculiţe şi pahare)

Astea ajung?

Hiroku zâmbeşte mulţumită, în timp ce copiii deja cară mâncarea în odaie. Ticu ia scaunele, iar Costache paharele.

INT. ODAIE – ZI

Ticu e urcat pe scaun şi înfiletează un bec, apoi coboară şi apasă întrerupătorul. Costache pune Biblia pe şifonier şi trage masa lângă pat. Copiii aşază furculiţele pe masă. Costache ia coliva şi colacul şi le duce în bucătărie. Hiroku apare cu ceaunul aburind. Toată lumea se aşază la masă, copiii pe pat, ceilalţi pe scaune, Hiroku pune în farfurii, iar Costache desface sticla de vin şi toarnă în pahare. Ciocnesc şi se apucă de mâncat. Costache gustă şi e încântat. Priveşte, de asemenea, pe meseni şi râde. Ceilalţi par a se simţi ca acasă. Spre sfârşitul mesei, Koji coboară de pe pat şi dispare câteva momente. Se întoarce cu un aparat foto. Ticu îi ia aparatul, îl programează şi-l aşază pe şifonier. Cei patru se adună în jurul lui Costache şi blitul se declanşează. Costache priveşte uimit, cum din aparat cad două poze. Le priveşte insistent şi dă din cap. Apoi Koji ia una din poze şi aparatul şi merge în bucătărie. Mai trec câteva clipe, apoi Ticu îi arată ceasul lui Costache şi toţi se ridică de la masă, ies din odaie. Ticu şi Hiroku pornesc spre maşină, Mieko îi urmează, apoi Costache care ia coliva, colacul, stinge lumina şi iese. Koji deja pare a fi în maşină.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA CASEI - DUPĂ-AMIAZĂ

Costache se opreşte lângă maşină. Ceilalți urcă. Costache întinde coliva şi colacul lui Hiroku.

COSTACHE MOLDU
(către Hiroku)

Ține, te rog!

COSTACHE MOLDU
(către Ticu)

Te superi dacă o iau şi pe mătuşa Ileana cu noi în maşină?

TICU

Nu, deloc. Hai, că eu întorc maşina.

Costache intră în curtea mătuşei, o strigă, vede uşile închise, se întoarce, intră din nou în curtea lui, în casă de unde iese cu sacoşa pregătită mai devreme, închide uşa, închide apoi şi poarta de tablă, trece drumeagul, intră în curtea mătuşei Ileana, şi lasă pe prispă sacoşa. Se întoarce şi se urcă în maşină.

COSTACHE MOLDU

Cred că a plecat deja!

Maşina se pierde pe drumeag, îndreptându-se spre sat.

EXT. CURTEA BISERICII – DUPĂ AMIAZĂ

Preotul Petru Dolescu stă de vorbă cu mătuşa Ileana. Din când în când, cei doi privesc peste drum, către barul lui Morogeanu, unde Ghiță şi soții Stratulat se cinstesc de zor. La un moment dat, în fața barului apare maşina primarului. Acesta coboară şi strigă pe cineva. Un băiețandru apare din bar şi se apucă să descarce marfa din maşina lui Morogeanu. Acesta îi salută pe cumetri, apoi se uită către biserică şi traversează, intrând în curtea acesteia. De pe o străduță, apare şi Geta Tudorel, care intră şi ea în curtea bisericii. Abia ajunge primarul şi Geta Tudorel să se salute cu preotul, că apare la poarta bisericii şi maşina lui

EDITURA LITERNET, 2010

Ticu. Cei cinci coboară din maşină şi intră în curte. Vin către grupul din faţa bisericii. În spate, se văd Ghiţă şi soţii Stratulat traversând grăbiţi şi cam împleticindu-se.

COSTACHE MOLDU

Sărut-mâna, părinte Petru!

PETRU DOLESCU

Doamne ajută!

COSTACHE MOLDU

Domnule primar!

PETRU DOLESCU

(privind spre grupul japonez şi spre ceas)

Ei, se vede ce înseamnă punctualitatea japoneză!

TICU

Bună ziua, sunt Ticu Moldu!

Preotul, primarul şi Ticu dau mâna.

MĂTUŞA ILEANA

Doamne, cât îi de frumos, exact cum l-am visat!

Hiroku şi copiii fac câteva plecăciuni. Soţii Stratulat şi Ghiţă se uită ciudat la aceştia.

GETA TUDOREL

Ticule, ce copii frumoşi ai, şi o soţie atât de tânără!

TICU

Geta, tu eşti? Parcă nu te-ai schimbat deloc.

EDITURA LITERNET, 2010

Cei doi se îmbrățișează un pic. Apoi mătușa Ileana îl sărută cu putere pe obraz pe Ticu.

VASILE MOROGEANU
(privind spre Hiroku şi copii)

Nea Costache, trebuie să fii tare mândru!

COSTACHE MOLDU

Cum să nu, domn' primar!

GHIȚĂ
(apropiindu-se de Hiroku)

Doamnă, eu sunt Ghiță, un prieten al familiei!

HIROKU
(privind spre Ticu şi întinzând mâna lui Ghiță)

Buna ziua!

GHIȚĂ
(apucând mâna şi sărutând-o)

Ce frumos, ştiți şi româneşte!

TICU
(spre Hiroku, dând din umeri)

Să nu zică lumea că mi-am uitat obârşia!

DĂNILĂ STRATULAT
(privind spre copii şi vorbind către Frăsâna)

Ce copii urâți!

FRĂSÂNA STRATULAT

Ca toți chinezii!

TICU
(auzind spusele celor doi bețivi)

Părinte, putem începe?

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Aţi adus tot ce trebuie?

COSTACHE MOLDU

Da, părinte, merg să le aduc din maşină.

PETRU DOLESCU

Bine, să mergem către mormânt.

COSTACHE MOLDU

(trăgându-l mai deoparte pe Ghiţă şi scoţând nişte bani din buzunar)

Ghiţă, te rog, du-te şi cumpără o sticlă de vin de la magazin!

GHIŢĂ

(cu glas tare)

Da' cu sticla de la mătuşa ce s-a întâmplat?

MĂTUŞA ILEANA

(oftând)

Ai uitat vinul, Costache?

PETRU DOLESCU

(privind la ceas şi înapoi către Costache)

Lăsaţi că facem fără vin!

VASILE MOROGEANU

Ghiţă, du-te la magazin şi zi-le să-ţi dea o sticlă de vin. Fac eu cinste!

COSTACHE MOLDU

(trăgându-l de mână pe Ghiţă şi dându-i banii acestuia)

Mulţumesc, domn' primar, dar nu e nevoie.

Preotul, primarul, mătuşa Ileana, Geta Tudorel, soţii Stratulat şi familia lui Ticu pornesc spre spatele bisericii, unde se zăresc nişte cruci şi nişte morminte. Costache merge spre maşină să ia coliva şi colacul, iar Ghiţă, spre magazin, pentru vin.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CIMITIRUL – DUPĂ-AMIAZĂ

Preotul se opreşte chiar în faţa primei cruci, lăsând pe ceilalţi să treacă. Mătuşa Ileana merge prima, urmată de Ticu, Hiroku, copiii, primarul şi Geta Tudorel. Când se apropie şi familia Stratulat, preotul îi opreşte cu un gest ferm.

PETRU DOLESCU

Fără scandal, da?

FRĂSÂNA

Părinte, ce? Nu avem voie în cimitir?

PETRU DOLESCU

Eu v-am rugat doar să vă comportaţi civilizat, atâta tot.

DĂNILĂ STRATULAT

Taci, femeie! Stai, părinte, liniştit!

Preotul îi lasă pe cei doi să meargă în continuare, apoi se apropie şi el de un mormânt la care s-au oprit cu toţii. Pe crucea de lemn e trecut numele Moldu Maria, 1939 - 2007. Ticu se abţine să nu plângă, în timp ce Geta Tudorel şi mătuşa Ileana curăţă cu mâinile câteva buruieni uscate de pe mormânt. Apare şi Costache cu coliva şi colacul. Mai în urmă, mergând agale, vine şi Ghiţă cu o sticlă în mână.

PETRU DOLESCU

Putem începe?

MĂTUŞA ILEANA
(către Ghiţă)

Hai măi, Ghiţă, odată!

Preotul se aşază în faţa crucii, îşi pune veşmântul şi se pregăteşte să înceapă. Costache, ţinând în mâini colacul şi coliva, se aşază în dreapta preotului. Lângă el se înşiruie Ticu, Hiroku, copiii, mătuşa Ileana şi Geta Tudorel. În stânga s-au aşezat primarul, Ghiţă cu sticla şi soţii Stratulat care privesc deja spre sticla cu vin.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor!

MĂTUŞA ILEANA

Părinte, da' Neculai, cântărețul, nu vine?

PETRU DOLESCU

(nervos)

Mătuşă, am început deja slujba.

MĂTUŞA ILEANA

(dându-şi peste gură)

Mă iertați, părinte Petrică!

PETRU DOLESCU

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne pe noi şi ne miluieşte!

PETRU DOLESCU

(urmat deodată de Dănilă şi Frăsâna, cântând funebru)

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte!

Auditoriul se uită cu uimire la cei doi beți.

PETRU DOLESCU

(un pic deranjat de intervenția celor doi)

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitei roabei lui Dumnezeu, Maria, şi pentru ca să i se ierte ei toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie!

Soții Stratulat nu mai aşteaptă să termine bine preotul şi încep brusc şi tare.

EDITURA LITERNET, 2010

DĂNILĂ STRATULAT

(împreună cu soția, cântând funebru)

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte!

PETRU DOLESCU

(privind mânios spre ei)

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul ei unde drepții se odihnesc...

DĂNILĂ STRATULAT

Dă, Doamneee, Doamne...

FRĂSÂNA

(trăgându-i un cot)

Nu acuma!

PETRU DOLESCU

(ridicând glasul)

Mila lui Dumnezeu, împărăția cerului şi iertarea păcatelor ei, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru să cerem...

FRĂSÂNA

Dă, Doamneee, Doamne miluieşte!

PETRU DOLESCU

(nervos de-a binelea)

Domnului să ne rugăm.

Costache observă disputa dintre preot şi soții Stratulat, astfel că lasă coliva şi colacul lui Ticu, merge la Ghiță, ia sticla de vin şi îl roagă pe Dănilă să o desfacă, iar pe Frăsâna o trimite să aducă nişte pahare din biserică. Preotul îşi continuă rugăciunea.

PETRU DOLESCU

Şi orice greşeală au săvârşit ei cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-le lor.

EDITURA LITERNET, 2010

AUDITORIUL

(făcându-şi cruce, inclusiv Hiroku şi copiii)

Dumnezeu s-o ierte!

PETRU DOLESCU

(uimit de gestul japonezilor)

Că nu este om, care să fie viu şi să nu greşească, numai Tu singur eşti fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău, adevărul. Domnului să ne rugăm.

PETRU DOLESCU

(mulțumit că nu e acompaniat de corul Stratulat)

Doamne miluieşte.

Preotul îi arată lui Costache să ia coliva şi colacul, şi sticla cu vin, dar observă că nu a fost ținută nici o lumânare aprinsă. Se uită la Dănilă.

PETRU DOLESCU

Adu o lumânare din biserică, repede!

PETRU DOLESCU

(către ceilalți participanți)

Haideți, cu toții, țineți de colivă!

MĂTUŞA ILEANA

Of, cum am uitat de lumânare, şi de prosop. Săraca Maria!

Participanții se apropie de Costache şi Ticu, şi se țin unii de alții şi de coliva şi de colac. Apare Frăsâna cu nişte pahare, iar Dănilă cu o lumânare pe care o aprinde cu bricheta şi o înfige în colivă. Atunci, observă cu toții că baza crucii de pe colivă, formată din bomboane, a dispărut şi în locul ei a apărut o mică inimă. Preotul se uită înciudat, ceilalți par să se mire, iar mătuşa Ileana îşi face cruce, perplexă.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

(legănând coliva, colacul şi sticla)

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitei roabei tale, Maria, care acum s-a pomenit şi fă-i ei veşnică pomenire.

DĂNILĂ STRATULAT

(mai tare ca până acum, funebru, urmat imediat de Frăsâna)

Veşnică pomenire, veşnică pomenire, veşnică pomenire.

PETRU DOLESCU

(îndemnând din privire pe mătuşa Ileana şi pe Geta să cânte)

Şi fă-i ei veşnică pomenire.

AUDITORIUL

(nereuşind să acopere glasurile celor doi beţivi)

Veşnică pomenire, veşnică pomenire, veşnică pomenire.

PETRU DOLESCU

(enervat la culme, schimbând tonalitatea şi melodia)

Pomenirea ei din neam în neam şi fă-i ei veşnică pomenire!

PETRU DOLESCU

(cântând singur şi foarte tare, deoarece ceilalți nu s-au putut adapta noii tonalități, murmurând doar cuvintele)

Veşnică pomenire, veşnică pomenire, *(aproape răguşit)* veşnică pomenire!

Preotul, foarte mândru că el a rămas şef, toarnă din sticlă peste colivă şi colac, peste mormânt. Soții Stratulat se uită cu jind la vinul vărsat.

PETRU DOLESCU

Dumnezeu să o ierte!

AUDITORIUL

(făcându-şi cruce)

Dumnezeu s-o ierte!

EDITURA LITERNET, 2010

Preotul dă să plece, la fel şi primarul. Mătuşa Ileana îi zice lui Costache.

MĂTUŞA ILEANA

Dă-i bani părintelui!

COSTACHE MOLDU

Părinte, vă rog!

Preotul se întoarce şi refuză banii scoşi din buzunar de Costache. Mătuşa Ileana şi Geta Tudorel împart din colivă şi colac, Ghiță toarnă în pahare. Ticu se apropie de mormânt şi pune lumânarea aprinsă la baza crucii. Soții Stratulat dau peste cap fiecare câte un pahar plin cu vin. Mătuşa Ileana refuză paharul oferit de Ghiță. Acesta insistă, bătrâna acceptă, ia paharul şi varsă vinul peste un mormânt apropiat. Mieko şi Koji mănâncă dintr-o bucată de colac, iar Hiroku se apropie de Ticu şi-l ține de braț. Soții Stratulat mai trag încă un pahar, iar Ghiță bea restul de vin rămas, direct din sticlă. Mătuşa Ileana porneşte spre capătul extrem al cimitirului, oprindu-se în fața unei cruci aproape putrezite şi curăță nişte ciulini de pe mormânt. Ticu încă stă la capătul mormântului mamei lui. Hiroku, observându-l pe Costache apropiindu-se, îl lasă pe Ticu şi ia copiii, îndreptându-se spre biserică. Ghiță porneşte pe urmele ei, iar soții Stratulat, merg mai într-o parte a cimitirului, împleticiți de-a binelea, şi cad amândoi peste un mormânt, şi încep să bocească.

COSTACHE MOLDU

(punând mâna pe umărul lui Ticu)

Mai bine mă duceam şi eu cu ea!

TICU

Săraca, mama, s-a ținut de cuvânt.

COSTACHE MOLDU

(nedumerit)

Ce cuvânt?!

TICU

Păi, când ne-am văzut la Bucureşti, pe aeroport, am rugat-o să nu-ți zică că m-am însurat cu o japoneză şi am şi 2 copii cu ea. Şi că nu mă mai întorc niciodată.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce credeai? Că am să mă supăr?

TICU

Păi, la ce panaramă ai făcut când am plecat...

COSTACHE MOLDU

Ticu, fiule, of... şi eu, care m-am chinuit atâția ani.

TICU

De ce, tată?

COSTACHE MOLDU

Păi, anume am făcut, să nu te urmărească milițienii. Dacă le ziceam că ai fugit, te urmăreau şi te prindeau. Aşa, le-am zis că te-am fugărit eu la Bucureşti, să te angajezi. Până s-au prins, tu erai deja plecat. Mi-a fost tare greu, că nu am vrut să pleci, dar nu te puteam ține în loc. Ai fi ajuns la închisoare.

TICU

Tată! Da' mama nu mi-a zis nimic atunci!

COSTACHE MOLDU

Se pare că şi-a ținut şi acest cuvânt.

Cei doi rămân braț la braț, privind spre mormânt. Afară, pare să se întunece. Cei doi îşi revin şi observă că, în afară de soții Stratulat, care încă rătăcesc prin cimitir, bocind şi strigând: Unde eşti, fiule?, ceilalți sunt deja în fața bisericii.

EXT. CURTEA BISERICII - DUPĂ-AMIAZĂ

COSTACHE MOLDU

(apropiindu-se împreună cu Ticu de grupul din fața bisericii)

Domn' primar, n-ați vrea să-i duceți pe amărâții ăia acasă? Că uite cum umblă bezmetici prin cimitir.

VASILE MOROGEANU

Dacă beau ca porcii, ce să le fac? Acum se bocesc degeaba.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Mereu fac aşa, umblă prin cimitir şi tot strigă după fiul lor, dar nu ştiu să aibă pe nimeni îngropat aici.

VASILE MOROGEANU

Păi, nici n-au. Finul meu a murit la o săptămână de la botez, şi a fost îngropat în oraş. Dar ei şi-au pierdut mințile de tot.

TICU

(văzând pe Ghiță cum tot se învârteşte pe lângă Hiroku)

Noi trebuie să plecăm, că suntem deja în întârziere.

PETRU DOLESCU

Mergeți în oraş?

TICU

Da, dar mai întâi îl ducem pe tata acasă.

COSTACHE MOLDU

Lasă, fiule, mergeți, că e târziu.

TICU

Nu, întâi te ducem acasă şi apoi plecăm. Părinte, dacă mai aşteptați, când trecem înapoi, vă luam.

VASILE MOROGEANU

(către Ticu)

Bine, îmi pare bine că te-am văzut. Hai că mă duc să-i iau pe cumetri.

PETRU DOLESCU

Bine, aştept aici la biserică, mai am ceva treabă.

VASILE MOROGEANU

(văzând-o pe mătuşa Ileana)

Mătuşă, nu mergi acasă? Hai că te duc cu maşina.

MĂTUŞA ILEANA

Ei, domn' primar, mă duc singurică.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(privind spre cer)

Da', uite, vine ploaia şi o să te ude.

MĂTUŞA ILEANA
(acceptând argumentul)

Păi, unde vă duceți?

VASILE MOROGEANU

Să-i aduc pe Stratulat, să-i duc acasă, că sunt beți morți.

MĂTUŞA ILEANA
(nemulțumită de cele auzite)

Domn' primar, mă duc singură, uite, merg cu Geta.

Morogeanu pleacă spre cimitir. Ticu se apropie de Ghiță.

TICU
(către Hiroku)

Trebuie să ne grăbim!

GHIȚĂ
(privind spre Hiroku)

Plecați aşa de repede? Nici nu am apucat să vă cunosc mai bine.

HIROKU
(ignorându-l pe Ghiță, arătând copiilor maşina)

Mieko! Koji!

GETA TUDOREL
(apropiindu-se de Ticu şi Hiroku)

Drum bun, atunci!

EDITURA LITERNET, 2010

Îi sărută pe Ticu şi pe Hiroku.

MĂTUŞA ILEANA

Mamă, da' de ce plecaţi? Abia aţi venit!

TICU

Trebuie, mătuşă, avem avion.

MĂTUŞA ILEANA
(privind spre Costache)

Şi săracu' tac-tu ce face, iar rămâne singur?

TICU

Vom vedea mătuşă, vom vedea.

MĂTUŞA ILEANA

Mai staţi 2-3 zile, ce atâta grabă, avionul poate să mai aştepte.

TICU
(către Costache)

Tată, mergem?

COSTACHE MOLDU

Gata, hai!

MĂTUŞA ILEANA

Dă să vă pup, mamă, cine ştie dacă vă mai văd data viitoare.

Mătuşa Ileana îi sărută zgomotos pe cei doi soţi.

COSTACHE MOLDU
(către Geta şi Ileana)

Rămâneţi sănătoase!

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ
(către Hiroku)

A fost o plăcere!

TICU
(către cei rămaşi)

La revedere!

Ticu, Hiroku şi Costache urcă în maşină şi pleacă. Preotul intră în biserică.

GHIȚĂ

Frumoasă nevastă are!

GETA TUDOREL

Ghiță, da' altceva n-ai de făcut decât să te uiți după femeile altora?

MĂTUŞA ILEANA

Lasă-l, Getă, că îi un golan şi jumătate.

GHIȚĂ

Ei, lasă că mă duc şi eu în străinătate să mă întorc cu o frumusețe ca asta şi să vă văd atunci ce mai comentați.

MĂTUŞA ILEANA

Da' de ai pleca o dată!

GETA TUDOREL

Hai, mătuşă, acasă, că vine ploaia.

MĂTUŞA ILEANA
(către Ghiță)

Vezi, poate vii să mai tai nişte lemne şi să iei laptele, să-l duci la piață.

Ghiță nu răspunde, iar cele 2 femei ies din curtea bisericii, urmate de bărbat.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CURTEA CASEI - DUPĂ-AMIAZĂ

Maşina lui Ticu opreşte în fața porții de tablă. Pasagerii coboară din maşină şi intră în curte. Toți sunt emoționați. Nimeni nu zice nimic, ci se uită unii la alții. Hiroku la Ticu, Costache la copii, Ticu la Costache.

TICU

(într-un sfârşit)

Tată, te rog, gândeşte-te la ce ți-am zis!

COSTACHE MOLDU

(văzând maşina primarului oprind în fața casei lui Stratulat)

O să mă gândesc!

TICU

Dacă te hotărăşti, vorbeşte cu primarul, îți zice el ce acte îți trebuie şi unde să le faci.

COSTACHE MOLDU

(privind spre soții Stratulat care coboară cu scandal din maşină şi intră în curtea lor)

Da' nu mai bine rămân aici? Ce să mă mai încurc cu acte, cu plecări? Cine ştie dacă mai apuc o lună de zile?

TICU

(îngrijorat)

Nu zi asta, tată. O să fie bine!

COSTACHE MOLDU

(coborând privirea spre nepoți)

Da' or să vrea nepoții să vin?

HIROKU

Noi dorim tare mult.

TICU

Eu vin peste o lună şi te iau şi gata. Îi zic primarului să pregătească actele şi te iau forțat.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(zâmbind uşor)

Lasă, nu e nevoie.

TICU
(privind la ceas)

Trebuie să plecăm!

Costache se apleacă să-i îmbrăţişeze pe nepoţi, Mieko vine, dar Koji fuge în maşină. Părinţii lui privesc uimiţi.

MIEKO
(sărutându-l pe obraji pe Costache)

Tu, bunic frumos!

Reapare Koji, care ţine în mână un câine robot, o jucărie sofisticată care imită foarte mult comportamentul unui câine adevărat, un robodog. Îl întinde lui Costache, care priveşte stupefiat spre câinele aparent de fier, de culoare argintie.

KOJI

Bunic singur. Câine apără.

Costache peste măsură de emoţionat, ia câinele, şi-l sărută pe băiat. Ticu şi Hiroku se privesc unul pe celălalt şi zâmbesc.

TICU

Koji, eşti sigur?

Koji dă din cap, iar Mieko îl aprobă şi ea.

EDITURA LITERNET, 2010

HIROKU

(către Costache)

Koji nu desparte niciodata de cațel. E de la parinți mei.

COSTACHE MOLDU

(îmbrățișând-o şi sărutând-o pe Hiroku)

Ticu nici că putea alege o nevastă mai frumoasă şi mai bună.

TICU

Tată, ne vedem peste o lună!

COSTACHE MOLDU

(îmbrățișându-şi fiul)

Să ajungem până atunci, Ticu!

Cei 4 se urcă în maşină, în timp ce Costache le urează drum bun şi le face cu mâna. Se opreşte pe drumeag, ținând câinele subsuoară şi urmăreşte cu privirea maşina care se îndreaptă spre sat. Copiii îi fac din mână de pe parbrizul din spate. După ce maşina nu se mai vede, Costache intră în curte, închide poarta de tablă şi intră în casă, trăgând uşa după el.

INT. ODAIE – SEARA

Costache intră în odaie, aprinde becul, se descalță de pantofi, lasă câinele pe pat. Din interiorul acestuia se aude un bâzâit fin. Costache nu dă atenție acestui lucru şi împinge masa la locul ei obişnuit. Se aşază pe pat şi priveşte urmele festinului, vizibile pe masă. Lângă el, stă câinele, care-şi mişcă urechile şi coada. Costache nu observă, e foarte abătut, oftează din când în când. Priveşte pe geam. Afară a început să plouă. Se uită pe pat şi vede fotografia făcută de nepot. O ia şi o priveşte, zâmbind. Apoi se uită la câine şi zâmbeşte nedisimulat.

COSTACHE MOLDU

(către câine)

A uitat să-mi zică cum te cheamă!

Câinele pare să reacționeze la vocea bătrânului. Câteva leduri se aprind sub ochii mari şi negri.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

(întorcând capul spre fereastră, zâmbind)

Nu contează, eşti câinele meu de pază, acum.

Câinele îşi mişcă puțin capul şi-l îndreaptă spre Costache. Ledurile se aprind din nou.

COSTACHE MOLDU

(lăsând fotografia pe pat)

Nu poate să mi se întâmple nimic rău.

ROBODOG

(scoțând tot felul de sunete ciudate, zice cu voce mecanică)

Hello! I am Robodog.

COSTACHE MOLDU

(tresare, sare de pe pat şi scuipă în sân)

Doamne, Maica Domnului, ce drăcovenie mai e şi asta?

ROBODOG

(întorcând capul după Costache, cu ledurile aprinse)

Hello! I am Robodog.

COSTACHE MOLDU

(priveşte stupefiat spre câine, apoi spre uşă, îşi face o cruce)

Ferească Dumnezeu, un câine care vorbeşte?

ROBODOG

Do you want to play with me?

COSTACHE MOLDU

(apropiindu-se temător)

Ce tot spune acolo, cred că e în japoneză!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(atinge pe cap câinele)

Poate nu mă muşti!

Câinele se gudură, dă din coadă, ledurile se aprind frenetic.

COSTACHE MOLDU
(trăgându-şi mâinile de pe câine)

Am ajuns s-o văd şi pe asta. Câine de tablă, vorbitor. Doamne, unde au ajuns japonezii ăştia!

ROBODOG

How do you feel today?

COSTACHE MOLDU
(dezamăgit)

Măcar de aş înțelege ce spui.

Apucă câinele, îl ia în brațe, se aşază pe pat şi priveşte spre fereastră.

ROBODOG

What will we do tomorow?

COSTACHE MOLDU

Stau şi eu şi mă întreb ce-i de făcut.

ROBODOG
(gudurându-se)

Let's go, let's go!

Costache Moldu mângâie câinele, ia fotografia şi o priveşte îndelung. Noi îl părăsim pe bătrânul rămas în contemplare, îndreptându-ne prin ploaie, spre câmpurile arate şi privind înapoi la casa cu fereastră luminată.

- SFÂRŞIT -

EDITURA LITERNET, 2010

Câinele japonez

versiune cîştigătoare a premiului Krzysztof Kieslowski
ScripTeast Award, 2009

de Ioan Antoci

EDITURA LITERNET, 2010

Ecran negru. Generice.
Zgomot de ploaie şi ape învolburate. Strigăte nedesluşite.

INT. CORT MILITAR – DIMINEAȚĂ

Întuneric. Zgomotul de ploaie, de ape se întețeşte.

COSTACHE MOLDU
(V.O.)

Hai, Maria, să mergem! Trebuie să plecăm!

Un bărbat trecut de 70 de ani, albit, Costache Moldu, doarme agitat şi zgribulit pe un pat de campanie. Grimasele de pe fața bătrânului şi zgomotul de ape sunt întrerupte brusc de lătratul insistent al unui câine. Costache deschide ochii.

CUT TO:
EXT. CORT MILITAR – DIMINEAȚĂ

Peisaj de iarnă. Casele din jurul cortului sunt acoperite de zăpadă.
Costache priveşte abătut spre cortul militar. Ține în spate o desagă. Lângă cort, un câine bătrân şi slăbănog se gudură pe lângă bătrân. Costache pleacă, însoțit de câine, prin zăpadă.

Generic titlu:
CÂINELE JAPONEZ

INT. CĂMIN CULTURAL – DIMINEAȚĂ

Sala mare e luminată prost. Într-un capăt, la o masă, trei persoane, doi bărbați şi o femeie, completează diverse registre. În fața mesei, în jur de zece persoane, femei şi bărbați de vârsta a III-a, formează un fel de coadă şi şuşotesc de zor. Intrarea lui Costache în cămin curmă pe loc întregul spectacol şi, preț de câteva

EDITURA LITERNET, 2010

secunde, întreaga adunare îl priveşte. Costache se apropie de grupul care începe să şuşotească din nou. Un bărbat corpolent, bine îmbrăcat, la vreo 50 de ani, se ridică de la masă şi vine către Costache.

VASILE MOROGEANU

Oameni buni, mişcați-vă mai repede. Vreți să ne prindă Crăciunul?

VASILE MOROGEANU

(CONT'D)

Nea Costache, eşti mare... iaca, te-ai făcut cu casă. Mobilată chiar. Ai şi lemne de foc.

COSTACHE MOLDU

Domn' primar, mai era un pic şi trecea iarna.

VASILE MOROGEANU

Ei, lasă, nu fi supărat. Nu am avut ce face. Hai, stai şi semnează în registre şi apoi te duc acasă.

Vasile se întoarce la masă. Costache se încolonează în coada gălăgioasă.

CUT TO:
EXT. CĂMIN CULTURAL – DIMINEAȚĂ

Un taxi merge anevoie pe drumul înzăpezit. Opreşte între căminul cultural şi primărie. Un bărbat, la vreo 30 de ani, cu o geantă mare, coboară. Taxiul pleacă. Din cămin, ies vreo cinci-şase oameni ținând în mâini diverse pachete. Bărbatul priveşte mirat şi intră în clădire.

INT. CĂMIN CULTURAL – DIMINEAȚĂ

La masă mai aşteaptă doar doi oameni. Restul pleacă mulțumiți, ținând nişte pachete în mâini. Bărbatul cu geantă se aşază şi el la coadă.

VASILE MOROGEANU

Moldu Costache?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Aici sunt.

Primarul îi întinde nişte registre.

VASILE MOROGEANU

Semnează, te rog.

Costache semnează şi se mută alături, unde un domn circumspect, la vreo 60 de ani, bine îmbrăcat, îl măsoară din cap până în picioare. Apoi citeşte din registre.

CONSILIERUL

Da, domnul Costache Moldu, 71 de ani. Deci, ați pierdut tot ce aveați la inundații. O casă, o grădină anexă, animale şi alte bunuri, în valoare totală de....

Consilierul se apucă să calculeze şi notează ceva prin nişte registre.

CONSILIERUL
(CONT'D)

Semnați aici. Să înțeleg că nu mai aveți pe nimeni.

Costache tace. Semnează. Consilierul mai citeşte o notă din registre.

CONSILIERUL
(CONT'D)

Soția, Maria Moldu, decedată, surprinsă de viitură. Copii aveți?

Costache ezită. Toți cei prezenți privesc spre el.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Nu, nu mai am pe nimeni!

CONSILIERUL

Bun, atunci ăsta e actul de proprietate al casei. Cu pământul o să rezolvați cu domnul primar. Mergeți acum la doamna, să vă dea nişte ajutoare.

Costache ia hârtiile şi se apropie de o femeie la vreo 45-50 de ani.

COSTACHE MOLDU

Bună, Gabi!

Femeia priveşte amărâtă într-un colț unde stau două baxuri de apă minerală şi două de hârtie igienică.

GABI TUDOREL

Nea Costache, nu prea a mai rămas nimic. Dar primeşti zece milioane de lei. Semnează aici.

Bărbatul cu geantă ascultă interesat. Primarul îl observă şi pare surprins.

VASILE MOROGEANU

Tu ce cauți pe aici?

GHIȚĂ CARPĂN

Domn' Vasile, nu mă recunoşti? Sunt Ghiță...

VASILE MOROGEANU

Ah, tu erai...

GHIȚĂ CARPĂN

Păi, tocmai am ajuns. Credeam că se dă ceva bun pe aici... aşa, ca de Crăciun.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Tare şmecher te-ai mai făcut, Ghiță. Străinătatea asta...

Costache se întoarce brusc către Ghiță şi-l măsoară din priviri.

GHȚĂ CARPĂN

V-am adus ce m-ați rugat, domn' primar.

Vasile se ridică brusc de la masă şi se retrage cu Ghiță într-un colț. Costache ia banii şi câte un bax de apă minerală şi de hârtie igienică.

GABI TUDOREL

Cum te descurci, nea Costache?

COSTACHE MOLDU

Bine, Gabi, ca tot omul.

GABI TUDOREL

Ne-a venit preot nou, unul tânăr. Poate vrei să faci o pomenire cum trebuie pentru...

COSTACHE MOLDU

O să văd eu! Trebuie să plec. Mulțumesc, Gabi!

În căminul cultural dă buzna un băiat la vreo 14 ani, care strigă din răsputeri.

RĂDUCU

Domn' primar, la telefon... repede... e urgent!

Primarul iese după băiat, grăbit. Ghiță se apropie de masă, în timp ce Costache părăseşte căminul.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CĂMIN CULTURAL - ZI

Costache, ținând într-o mână desaga şi în cealaltă baxurile primite, porneşte prin zăpadă. Ajuns în dreptul bisericii, aruncă o privire scurtă către cimitir, apoi îşi continuă drumul.

CUT TO:
INT. CĂMIN CULTURAL - ZI

Gabi şi Consilierul strâng hârtiile de pe masă. Ghiță îşi aruncă şi el ochii peste dosare.

GHIȚĂ CARPĂN

Ce faci, Gabi, nu te bucuri să mă vezi? Ce dați bun aici?

CONSILIERUL

Domnule, dumneata eşti sinistrat? Cum te cheamă?

GABI TUDOREL

Nu e sinistrat domnule. Hai, Ghiță, că avem treabă.

GHIȚĂ CARPĂN

Auzi, moşneagul ăla care a ieşit, cine e? Mi se pare cunoscut.

GABI TUDOREL

E nea Costache, ăla care cânta la fluier, săracu' de el. De patru luni, stă într-un cort militar. Abia azi se mută şi el, într-una din casele alea făcute de Guvern. O să fie vecin cu mătuşa ta.

GHIȚĂ CARPĂN

Interesant...

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. DRUMEAG - ZI

Costache, vădit obosit, merge pe lângă un şir de case asemănătoare, parțial finisate. Ajuns la ultima, îşi lasă bagajele şi priveşte dezolat. Casa netencuită arată jalnic, nu e împrejmuită. Ici colo, câte un stâlp de lemn. Vis-à-vis, o căsuță bătrânească, îngropată în zăpadă. Şi dincolo de case, o mare albă.

EXT. CASĂ MOLDU - ZI

Costache se scutură de zăpadă şi intră în casă. După câteva momente, iese fără bagaje şi merge pe o latură a casei unde găseşte butuci de lemne nedespicați şi un sul de ciur. Ia ciurul şi se apucă să-şi împrejmuiască casa, legând plasa de stâlpii mici de lemn.

CUT TO:
INT. BIROU PRIMAR - ZI

Încăperea spațioasă, cu mobilier atent ales, are în centru un birou masiv, plin cu tot felul de hârtii şi dosare. Primarul vorbeşte la telefon, legănându-se într-un scaun directorial.

VASILE MOROGEANU

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu toate astea. Ai făcut bine că ai sunat. Cu toții încercăm să ne revenim după ce-a fost în vară. Vreo douăsprezece case distruse în totalitate, trei morți... şi din păcate... da, nu s-a putut face nimic...

Primarul devine agitat. Îi sună telefonul mobil.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Da, el e bine, sănătos... azi s-a mutat... poți să aştepți puțin?

Primarul lasă receptorul, se îndepărtează de birou şi răspunde la mobil.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)
Alo?! Domnule director, cred că am veşti bune şi am găsit şi omul potrivit.

DIRECTOR
(O.S.)
Eu aş vrea ca în primăvară să termin finisajele la vilă.

VASILE MOROGEANU
Nicio problemă. Voi merge chiar azi să rezolv.

DIRECTOR
(O.S.)
Ar fi păcat să ajung prin ziare, nu?

VASILE MOROGEANU
Exact. O să accepte un schimb. Ce le trebuie unor moşnegi vedere la lac, nu ziceți?

DIRECTOR
(O.S.)
Atunci aştept telefonul dvs. La revedere!

VASILE MOROGEANU
Să trăiți, domnule director!

Primarul, foarte fericit, se apropie de birou şi, uitând că purta o conversație, pune receptorul în furcă şi iese din birou.

BACK TO:
EXT. CASĂ MOLDU - DUPĂ-AMIAZĂ

Costache termină de împrejmuit casa, nelăsând nicio despărțitură în gardul de ciur. Pare mulțumit. Intră în casă.

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - DUPĂ-AMIAZĂ

Interiorul arată la fel de deplorabil ca şi exteriorul. Camere mici, pereți nevăruiți, pardoseală din scânduri de lemn puse neuniform. Bucătăria, ceva mai luminată, are o masă şi 2 scaune, un mic dulap, o sobă cu plită, o găleată şi un butoi de plastic de 50-60 l. Odaia, semiobscură, cu o fereastră mică, are un şifonier jupuit, un cuier, o masă şi un scaun, o sobă de teracotă ciobită şi un pat de lemn cu o saltea pe el şi două pături. Pe pat stă desfăcută desaga. Cămara e doar un fel de hol care dă spre spatele casei, unde stau aruncate baxurile primite. Costache stă cu mâinile în şold şi pare să nu ştie de unde să înceapă. Scoate banii primiți şi priveşte atent prin casă.

CUT TO:
E/I. CASĂ MOLDU - DUPĂ-AMIAZĂ

Costache priveşte către stiva de butuci. Surâde amar. Ia unul dintre ei, ce pare mai mic, şi intră cu el în casă. În odaie, încearcă să bage butucul în sobă, lucru imposibil deoarece butucul e prea mare. Bătrânul iese cu butucul afară şi-l lasă deoparte. Apoi priveşte descumpănit spre casele vecine. Nu se vede nicio mişcare. Bătrânul îşi ia inima în dinți şi pleacă spre căsuța de vis-à-vis. Desface plasa de ciur, trece drumeagul şi se opreşte în fața unei porți de lemn şubrezite, după care se vede o casă veche, vopsită într-un albastru scorojit, cu o curte în pantă.

EXT. CASĂ ILEANA - DUPĂ-AMIAZĂ

COSTACHE MOLDU

Alo... e cineva acasă?

Costache mai strigă o dată. Din căsuță, iese o bătrânică trecută de 90 de ani.

ILEANA CARPĂN

Cine-i acolo?

COSTACHE MOLDU

Să trăieşti, mătuşă Ileana! Sunt Costache, a Mariei...

EDITURA LITERNET, 2010

ILEANA CARPĂN

Ah, să nu te recunosc. Ce-i cu tine pe aici?

COSTACHE MOLDU

Tocmai m-am mutat peste drum de matale şi am nevoie de un topor, să tai nişte lemne.

Femeia se uită cu palmele căuş la casa vecină.

ILEANA CARPĂN

Aici? Aici ți-a dat primarul casă? Pfiu, da' bun loc ți-a mai găsit.

COSTACHE MOLDU

Ai, mătuşă, un topor?

ILEANA CARPĂN

Cum să nu!

Femeia aduce din spatele casei un topor.

COSTACHE MOLDU

Să trăieşti! Îl aduc când termin!

Femeia priveşte încă o dată spre casa vecină şi dă din cap a dezaprobare, în timp ce Costache se duce direct spre grămada de lemne, apucându-se de despicat.

E/I. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Afară se întunecă de-a binelea. Costache, foarte obosit şi respirând cu greutate, termină de aşezat lemnele tăiate. Intră în casă. Bătrânul dă să aprindă lumina, dar, pentru prima dată, observă că nu sunt întrerupătoare. Se uită pe plafoane. Nici un bec. Iese uimit din casă. Observă că nu e niciun fir electric, aşa cum au celelalte case. Oftează. Intră din nou în casă.

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

În odaia întunecoasă, doar răsfrângerile luminoase ale focului din sobă ni-l descoperă pe Costache, stând pe pat şi scoţând ceva lucruri din desagă: o icoană, o carte rufoasă, un briceag, nişte cămăşi şi un sacou, o pereche de pantofi. Ia cartea şi o deschide, priveşte la o fotografie, dar e prea întuneric să ne dăm seama cine e în ea. Închide cartea nervos. Ia icoana şi o sărută. Se aude o maşină oprind şi un claxon. După câteva momente, nişte bătăi în uşă. Primarul Morogeanu intră în casă.

VASILE MOROGEANU
(nevinovat)

Nea Costache, da' de ce stai aşa pe întuneric?

COSTACHE MOLDU
(iritat)

Domn' primar, să nu-mi spuneți că nu ştiați.

VASILE MOROGEANU
(cu enervare falsă)

Nu ştiam. Şi doar le-am spus să nu plece până nu trag curentul la toate casele. Nişte oameni de nimic.

COSTACHE MOLDU

Deja m-am obişnuit. Ce s-a întâmplat?

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, ştii că trebuie să mai primeşti şi nişte pământ în locul celui pierdut.

COSTACHE MOLDU

Da, deşi nu ştiu ce aş mai putea face cu el...

VASILE MOROGEANU

Exact... ce zici, dacă l-ai vinde?... la un preț bun, desigur.

COSTACHE MOLDU

Păi, nici nu l-am primit.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Asta-i o formalitate. Dar vreau să-mi promiți că după ce-l primeşti, o să mi-l vinzi.

COSTACHE MOLDU

Şi dvs. ce faceți cu atâta pământ... că nu prea v-am văzut pe la câmp.

VASILE MOROGEANU

Moş Costache, te rog...

COSTACHE MOLDU

O să mă mai gândesc. Da' ce facem cu lumina? O să stau de Crăciun pe întuneric?

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, îți promit că în două zile ai curent. Vorbesc chiar mâine cu directorul de la Electrica. Mi-e prieten. Şi pământul e chiar lângă lac, nu creşte nimic pe el. Doar nu vrei să-l laşi moştenire... nu?

Costache cade pe gânduri.

COSTACHE MOLDU

Cui să-l las moştenire? N-am cui să-l las.

VASILE MOROGEANU

Păi, cum nu? Dar...

COSTACHE MOLDU

O să mă gândesc şi vă dau răspunsul când veniți să-mi puneți lumină.

VASILE MOROGEANU

Bine. Atunci aşa rămâne. Noapte bună.

Primarul pleacă. Costache încuie uşa, aruncă câteva lemne în sobă, sărută din nou icoana, făcându-şi câteva cruci, şi se culcă.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

INT. DORMITOR - SEARĂ

Încăperea spațioasă are în centru un pat mare pe care o femeie la vreo 50 de ani stă şi butonează telecomanda. Vasile Morogeanu intră furtunos în cameră.

OLGA MOROGEANU

Ce ai, dragă, ce trânteşti aşa?

VASILE MOROGEANU

Nu am chef de asta acum.

OLGA MOROGEANU

M-a sunat soția directorului. Ne-a invitat de Crăciun la ei.

Primarul se aşază pe pat. Îşi lasă capul în mâini şi oftează.

OLGA MOROGEANU
(CONT'D)

Mai bine refuzai banii ăia. Ajungeai primar şi fără donația lui. Acuma ce mai vrea?

VASILE MOROGEANU

Pământul de lângă lac... care trebuie dat sinistraților.

OLGA MOROGEANU

Şi?

VASILE MOROGEANU

I-am convins pe toți, mai puțin pe Moldu.

Telefonul fix sună. Primarul răspunde.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Alo, da... ah, scuze... un moment...

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)
(către Olga)

Olga, du-te şi vezi ce face Răducu... hai...

Olga se ridică anevoie din pat şi se strâmbă la primar.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Da, atunci s-a întrerupt... nu ştiu ce-a fost...

Primarul tot aprobă ce aude în telefon, în timp ce schimbă canalele TV.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Cum am mai zis, a primit o casă nou construită, mobilată, şi pare mulțumit... atât cât se poate. Când? La primăvară? Eşti sigur? Să-i spun sau... aha, bine aştept mai întâi confirmarea ta... bine, mulțumesc, la fel... şi încă o dată condoleanțe. La revedere!

Primarul trânteşte receptorul. Intră Olga.

OLGA MOROGEANU

Cine era?

VASILE MOROGEANU

Nimic important! Hai să ne culcăm. Răducu doarme?

EDITURA LITERNET, 2010

OLGA MOROGEANU

Da. Ce facem cu el? Trebuie să luăm o hotărâre!

VASILE MOROGEANU

Lasă-mă acum. Să treacă sărbătorile.

OLGA MOROGEANU

Vezi că trebuie să aprovizionăm magazinul. Că n-am chef de Crăciun.

VASILE MOROGEANU

Bine. Noapte bună!

Bărbatul se culcă. Femeia continuă să privească la TV.

CUT TO:
EXT. MAGAZIN - DIMINEAȚĂ

Soții Morogeanu stau lângă o Dacie răblăgită. Răducu cară pachete diverse de la maşină în magazin.

OLGA MOROGEANU

Să ştii că nu sunt de acord să omorâm copilul ăsta degeaba. Mi-ai promis că finalizăm actele!

VASILE MOROGEANU

Trebuie să mă conving eu mai întâi. Şi nu moare dintr-atâta.

Răducu apucă o cutie mai mare. Aproape o scapă. Olga se duce să-l ajute. Primarul vorbeşte la mobil.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Alo... domnule director... da, eu sunt! Voiam să vă rog ceva... dacă se poate...

EDITURA LITERNET, 2010

DIRECTOR
(O.S.)

Ce ciudat... şi eu...

VASILE MOROGEANU

Nu puteți trimite nişte băieți să tragă curent la un amărât... că a rămas fără...

DIRECTOR
(O.S.)

Păi, deja le-am dat liber tuturor. E Crăciunul! După sărbători...

Un preot tânăr, la vreo 30 de ani, ce ține în mână o icoană, urmat de un bătrânel, se apropie de magazin.

VASILE MOROGEANU

Bine. Şi ce voiați să mă rugați?

DIRECTOR
(O.S.)

Fata mea vrea să se dea cu patinele de Crăciun... crezi că lacul e suficient de înghețat? Putem trage o fugă să vedem?

VASILE MOROGEANU

Sigur, nicio problemă... Vă aşteptăm... La revedere!

Preotul începe să cânte deodată cu bătrânelul, în timp ce îi întinde icoana primarului să o sărute. Primarul se supune nemulțumit.

PETRU DOLESCU
(cântând)

Naşterea ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina...

Preotul dă să intre în magazin. Primarul îl opreşte.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Ei, părinte, încotro?

PETRU DOLESCU

Păi, nu e deschis?

VASILE MOROGEANU

Mai târziu, părinte, acum primim marfă... uite, ține de aici.

Primarul îi întinde o bancnotă. Preotul se uită la ea şi la intrarea în magazin. Bătrânelul îi dă un ghiont. Preotul ia banii.

PETRU DOLESCU

Sărbători fericite! Crăciun fericit!

VASILE MOROGEANU

Mulțumesc, la fel! Să veniți într-o zi să stăm de vorbă, să ne cunoaştem mai bine!

Preotul îşi continuă drumul, în timp ce primarul intră în magazin.

CUT TO:
EXT. DRUMEAG - SEARĂ

Preotul şi cântărețul ies din curtea mătuşei Ileana.

PETRU DOLESCU

Ei, moş Grigorie, am terminat!

GRIGORIE

Dar aici stă oare cineva?

Cei doi privesc spre casa lui Costache, dar nu văd nicio intrare în gardul din ciur, aşa că pleacă spre sat.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Cred că nu stă nimeni aici!

I/E. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache pune icoana pe peretele din fața patului. Se închină. Apoi mai aşază un pic patul. Iese din casă. Priveşte dezamăgit cum preotul şi cântărețul dispar printre mormanele de zăpadă.

FADE OUT.
EXT. MAGAZIN - DIMINEAȚĂ

Costache Moldu merge grăbit spre primărie. Se opreşte când îl vede pe preot ieşind din magazin împreună cu primarul, care e foarte zâmbitor.

VASILE MOROGEANU

Deci, rămâne stabilit. Nu vreau să ne concurăm inutil. Aşa eram înțeles şi cu părintele bătrân.

PETRU DOLESCU

Nu ştiu ce să zic. Oamenii ce părere au?

VASILE MOROGEANU

Părinte, stai liniştit. Nu o să întrebe nimeni. Important e să găsească lumânările oricând, înțelegi?

COSTACHE MOLDU

Bună dimineața! Exact oamenii pe care îi căutam!

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, ce vânt te-a aduce încoace?

COSTACHE MOLDU

Păi, să văd când veniți cu curentul.

VASILE MOROGEANU

Am vorbit, dar nu se poate decât după sărbători. Nimeni nu mai lucrează acum.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Şi eu ce fac?

Primarul îl ia mai deoparte.

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, te rog, înțelege, m-am zbătut cât am putut. După sărbători, sigur! Nu-ți fă griji.

COSTACHE MOLDU

Bine, vă cred. Atunci să-mi iau nişte lumânări.

VASILE MOROGEANU

Mergi la magazin.

Costache intră în magazin. Preotul şi primarul rămân să stea de vorbă.

PETRU DOLESCU

M-am gândit că ar fi bine să facem de Crăciun o colectă la biserică pentru sinistrați.

VASILE MOROGEANU

Ei, părinte, ce? N-au primit destul?

PETRU DOLESCU

Dar sunt unii care nu au haine, nu au nimic ce să mănânce şi cred că oamenii ar fi bucuroşi.

VASILE MOROGEANU

Bine, faceți cum credeți. Dar să mă anunțați şi pe mine să vin.

Primarul pleacă spre primărie. Preotul intră în curtea bisericii.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. STRADA PRINCIPALĂ - DIMINEAȚĂ

Costache iese din magazin cu o sacoşă plină. Traversează spre biserică şi intră, îndreptându-se spre cimitir. Ține în mână o lumânare. Preotul iese din biserică şi-l opreşte.

PETRU DOLESCU

Matale ce doreşti?

Costache ezită să răspundă. Bagă lumânarea discret în sacoşă.

PETRU DOLESCU
(CONT'D)

Se pare că nu ne-am cunoscut. Eu sunt noul părinte.

COSTACHE MOLDU

Sărut-mâna, părinte!

PETRU DOLESCU

Unde stai matale, că nu te-am văzut zilele trecute când am mers prin sat. Şi doar am intrat în toate casele.

COSTACHE MOLDU

Cred că una ați ratat-o...

PETRU DOLESCU

Acolo stați? La marginea satului? Am crezut că nu stă nimeni acolo. Îmi pare rău.

COSTACHE MOLDU

Nu-i nimic. Data viitoare.

PETRU DOLESCU

Voi veni cu Botezul. Sunteți sinistrat... nu?

COSTACHE MOLDU

Rămâneți sănătos, părinte! Crăciun fericit!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Crăciun fericit!

Preotul îl urmăreşte cu privirea, apoi vede o lumânare cum arde la baza unei cruci de lemn. Se duce şi o stinge. Pe cruce e scris: Moldu Maria 1939-2007.

FADE TO BLACK.
2 săptămâni mai târziu.
INT. CASĂ MOLDU - DIMINEAȚĂ

Costache deschide uşile, inspiră aerul rece al dimineții, se întoarce în odaie şi strânge patul. Apoi, preț de câteva secunde, priveşte pierdut prin odaia mică. Deodată, apare la intrare preotul. Costache tresare ca dintr-un vis.

COSTACHE MOLDU

Părinte, ce s-a întâmplat?

Preotul ține în mână un buchet de busuioc. În spatele lui, cântărețul Grigorie ține un fel de vas. Preotul bagă buchetul în apa din vas şi stropeşte prin bucătărie.

PETRU DOLESCU
(cântând)

... că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-te...

Costache se închină şi este stropit şi el. Preotul continuă prin toată casa.

PETRU DOLESCU
(CONT'D)

La mulți ani! Un An Nou cu sănătate!

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc, părinte... la fel. Dar nu mă aşteptam să veniți.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Am început din partea asta acum. V-am adus nişte lumânări, mai multe, până vă pune curent.

COSTACHE MOLDU

Nu trebuia, părinte. Că doar nu o să mai dureze. Aşa mi-a promis domnul primar.

Costache ia lumânările şi le pune în sertarul mesei din bucătărie. Preotul şi Grigorie mai aruncă câteva priviri curioase prin casă.

PETRU DOLESCU

De ce nu veniți într-o zi pe la biserică, am adunat nişte haine, nişte covoare... oamenii au fost foarte darnici. S-au strâns foarte multe lucruri.

GRIGORIE

Costache, nu ai nişte apă, să umplu găletuşa?

COSTACHE MOLDU

Nu am apucat să aduc. Am folosit-o toată.

PETRU DOLESCU

Mergi, moş Grigorie, peste drum şi umple găletuşa cât mai stau eu de vorbă puțin.

Grigorie pleacă. Preotul ia cartea rufoasă de pe masă. Vede că e Biblia. Se uită mirat la Costache.

COSTACHE MOLDU

Mai citesc din când în când din ea.

PETRU DOLESCU

Foarte bine, domnule Costache!

COSTACHE MOLDU

Părinte, scrie acolo ceva care m-a pus pe gânduri!

Preotul deschide cartea şi priveşte spre bătrân, parcă ar aştepta să fie supus unui test.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Ce ați citit?

COSTACHE MOLDU

Dumnezeu zice copiilor să-şi respecte părinții şi, în altă parte, că tatăl l-a iertat pe fiul risipitor şi l-a primit cu brațele deschise.

Preotul zâmbeşte discret, închide cartea şi o duce la piept, luând o poziție solemnă.

PETRU DOLESCU

Da, porunca a IV-a din *Decalog* şi pilda fiului risipitor de la evanghelistul Luca, capitolul 15...

COSTACHE MOLDU

Nu asta e întrebarea. Eu vrea să ştiu cum se împacă astea două? Cum să ierți pe cineva, aşa, pur şi simplu?

PETRU DOLESCU

Despre ce anume vorbiți?

Grigorie reintră zgomotos şi distrage atenția preotului.

COSTACHE MOLDU

Despre vremuri trecute.

PETRU DOLESCU

Orice ar fi, trebuie să ne punem nădejdea în Dumnezeu, ca să ne dea cele bune.

COSTACHE MOLDU

(încruntat)

Nu cred că Dumnezeu are vreo legătură cu asta. El ne lasă pe noi să facem şi cele bune, şi cele rele.

PETRU DOLESCU

Vă aştept la biserică, atunci.

COSTACHE MOLDU

Sigur, părinte. Îmi pare rău, v-am făcut să pierdeți vremea cu prostiile mele!

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Păi, nu asta e misiunea mea?

Costache priveşte nedumerit spre preot, apoi dă să-l conducă afară. Preotul realizează că pleca cu cartea bătrânului, se întoarce să o lase pe masă. Costache vrea să o ia şi o scapă. Preotul vede o poză care iese din carte şi se grăbeşte să le ridice pe amândouă.

PETRU DOLESCU
(CONT'D)

Ce e asta?

În poza alb-negru, un bărbat, o femeie şi un copil cu un fluier în mână. Costache aproape îi smulge poza.

COSTACHE MOLDU

Doar o poză, părinte.

FADE OUT.
3 luni mai târziu.
I/E. CASĂ MOLDU - DIMINEAȚĂ

Costache toarnă nişte apă într-un lighean aflat pe un suport în cămară. Apoi iese în grădină. Zăpada s-a topit. Câmpuri nearate, nesfârşite se întind în spatele casei. Soarele nu a răsărit încă. Costache porneşte spre capătul grădinii unde se vede W.C.-ul. La jumătatea distanței, se opreşte brusc, revine în casă. Printre arături, câinele bătrân priveşte spre Costache. Omul priveşte şi el spre câinele nemişcat, apoi îşi continuă drumul spre casă. Ajuns în cămară, scoate o rolă de hârtie igienică dintr-un bax, aflat lângă doi saci cu cartofi, o cutie cu ceapă şi câteva sticle de apă minerală. Costache se întoarce pe cărăruie şi priveşte din nou spre câinele nemişcat. Dintr-o parte, un grup de câini îl atacă pe cel bătrân care încearcă să se salveze. Costache revine din reveria în care căzuse şi dispare după uşa WC-ului.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - DIMINEAȚĂ

Costache, pe jumătate dezbrăcat, se spală de zor. Când termină, aruncă apa în grădină, aduce apă şi clăteşte ligheanul. În odaie, Costache ia un ştergar din cuier, se şterge îndesat, apoi se îmbracă cu o pereche de pantaloni, cămaşă şi flanea. Pardoseala e acoperită acum de nişte țoale, iar în cuier sunt mai multe haine. În timp ce îşi trece mâinile prin păr, se uită după o cutie de chibrituri de pe sobă. Aprinde candela de lângă icoană, îngenunchează şi începe să murmure nişte rugăciuni, făcându-şi cruci repetate şi largi. Odaia şi fața bătrânului sunt puțin luminate de la candelă. Bătrânul închide ochii.

Ecran negru. Zgomotul de ape şi de strigăte revine, la fel ca la început. Apoi se aude soneria unui telefon.

CUT TO:
INT. DORMITOR - DIMINEAȚĂ

Telefonul încă sună pe noptieră. Soții Morogeanu dorm. Bărbatul sforăie îngrozitor. Olga se trezeşte, îl zgâlțâie pe Vasile şi apoi se întoarce pe partea cealaltă.

VASILE MOROGEANU
(somnoros)

Alo... da, ce vreți?

OLGA MOROGEANU

Cine e?

VASILE MOROGEANU

Ia şi dormi, dragă!

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Da... cum? Bună dimineața, nu v-am recunoscut. Sigur, vin imediat!

Vasile Morogeanu trânteşte receptorul şi se înveleşte cu plapuma. Încearcă să adoarmă, dar nu reuşeşte.

EDITURA LITERNET, 2010

OLGA MOROGEANU

Cine era?

VASILE MOROGEANU

De-ar termina vila aia odată. Nu mai scap de el.

OLGA MOROGEANU

Directorul? Şi ce vroia?

VASILE MOROGEANU

Să-l ajut să care ceva.

OLGA MOROGEANU

Hai, mai dormi puțin!

VASILE MOROGEANU

Mi-a sărit tot somnul! Mă duc să-l scol şi pe Răducu!

Se ridică brusc din pat, aruncând cât colo plapuma şi dezvelind-o şi pe soție, spre nemulțumirea acesteia. Olga face eforturi să recupereze plapuma, iar Vasile iese din dormitor, trântind uşa.

OLGA MOROGEANU

Lasă băiatu' să mai doarmă, ce-ai cu el?!

CUT TO:
EXT. CASĂ ILEANA - DIMINEAȚĂ

Ileana Carpăn aşază pe prispa casei nişte sticle (pet 2l) cu lapte. Apoi priveşte cu mâna streaşină spre sat. Pare nemulțumită. Dinspre sat, se vede venind cu mare viteză o căruță care se opreşte în fața casei. Din căruță, coboară Ghiță Carpăn.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ CARPĂN
(râzând)

Gata, a fost mulsă vaca?

Tânărul intră în curte. Bătrâna nu vorbeşte. Apucă sticlele şi le pune într-o sacoşă de pânză.

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)
(luând sacoşa)

Ce ai, mătuşă, iar ai visat urât?

ILEANA CARPĂN

Vezi să-mi aduci banii corecți!

GHIȚĂ CARPĂN

Şi dacă nu, ce-o să-mi faci?

ILEANA CARPĂN
(amenințător)

Te zic lu' mă-ta, Ghiță!

Tânărul iese nervos din curte şi urcă în căruță. Întoarce căruța pe drumeagul îngust, loveşte gardul de ciur şi îndoaie puțin doi stâlpi din gard. Apoi porneşte în viteză spre sat. Din casa netencuită apare Costache, neştiind ce se întâmplă.

EXT. DRUMEAG - DIMINEAȚĂ

Costache priveşte căruța care se îndrepta spre sat. Bătrâna iese şi ea pe drumeag.

COSTACHE MOLDU

Bună dimineața! Ce s-a întâmplat, mătuşă?

EDITURA LITERNET, 2010

ILEANA CARPĂN

Da' ce să fie, golanul ăla de Ghiță! Nu ştiu ce să mă fac cu el.

Costache îşi inspectează gardul. Nu pare să prezinte daune considerabile.

COSTACHE MOLDU

Da' ce l-a apucat?

ILEANA CARPĂN

Ei, nu îi mai ies socotelile, are nevoie de bani. Auzi, nu vrei nişte lapte, că mi-a rămas o sticlă? E proaspăt!

COSTACHE MOLDU

Bine, mătuşă, dacă ți-a rămas, dar ți-l plătesc, să ştii!

ILEANA CARPĂN

Costache, ce vorbeşti prostii!

Bătrâna aduce de pe prispă o sticlă şi o întinde lui Costache care se codeşte, dar bătrâna insistă.

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Uite, zi bogdaproste şi gata!

COSTACHE MOLDU

Bogdaproste, mătuşă! Să fii sănătoasă!

ILEANA CARPĂN

Du-te de-l fierbe, să nu se strice!

COSTACHE MOLDU

Mă duc, mă duc. Rămâi sănătoasă!

EDITURA LITERNET, 2010

Cei doi se despart şi merg în casele lor.

CUT TO:
INT. CASĂ MOLDU - DIMINEAȚĂ

Costache încearcă să aprindă focul în soba cu plită. Caută în sertarul mesei şi găseşte un capăt de lumânare. Oftează. Aprinde focul. Costache priveşte impasibil spre un ceaun cu lapte care fierbe. Când vede că laptele se umflă, apucă ceaunul cu dificultate, mai-mai să-l scape şi-l dă deoparte. Scoate din dulap o farfurie acoperită cu un ştergar mic şi o lingură şi le pune pe masă. De sub ştergar, apare o mămăligă începută. Costache rupe cu lingura bucăți mari din ea şi le dă drumul în ceaunul aburind. Dar se aude strigat. Iese şi vede un bărbat la vreo 60 de ani, îmbrăcat sărăcăcios, Dănilă Stratulat, vecin cu Costache.

COSTACHE MOLDU

Tu erai, Dănilă? Aşa de dimineață?

DĂNILĂ STRATULAT

Am şi eu o rugăminte la tine. N-ai să-mi dai nişte bani? Ți-i dau înapoi la pensie.

COSTACHE MOLDU

Şi de unde aş avea, Dănilă? Nu tot din pensie trăiesc şi eu?

DĂNILĂ STRATULAT

Hai că nu-ți cer mult, o sută, două acolo. Că nu mai avem de pâine.

COSTACHE MOLDU

Ca să-i beți, tu şi Frăsâna, nu?

DĂNILĂ STRATULAT

Îmi dai sau mă duc în altă parte?

COSTACHE MOLDU

Pâine, auzi! Dacă promiți că n-o să-i beți!

DĂNILĂ STRATULAT

Promit!

EDITURA LITERNET, 2010

Costache dispare în casă, în timp ce Dănilă observă stâlpii îndoiți şi încearcă să-i îndrepte. Trage când de unul, când de celălalt. Costache revine. Dănilă trage mai tare de unul din stâlpi şi-l rupe.

DĂNILĂ STRATULAT
(CONT'D)

Ce are gardul, Costache?

COSTACHE MOLDU

Altă treaba n-aveai! Acum ce fac?

Dănilă lasă stâlpul la pământ. Costache se duce şi încearcă să-l ridice şi să-l înfigă în pământ. Dănilă dă să-l ajute şi el. Dar nu prea reuşesc, pământul e tare.

DĂNILĂ STRATULAT

Am îmbătrânit, Costache. Şi n-are cine să ne ajute.

COSTACHE MOLDU

Lasă-l încolo de gard că şi aşa nu era mare lucru de el. Uite, banii.

DĂNILĂ STRATULAT
(ia banii)

Să trăieşti, Costache. M-ai făcut fericit!

COSTACHE MOLDU

Să ştii că e ultima oară. Auzi, dacă îl vezi pe primar, zi-i că-l aştept pe la mine.

DĂNILĂ STRATULAT

De ce?

COSTACHE MOLDU

Spune-i aşa, înțelege el.

DĂNILĂ STRATULAT
(sărutând banii)

Mulțumesc, Costache, pentru bani. Eşti mare.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache, reîntors în casă, dă să mănânce, dar laptele s-a răcit. Nu apucă să ia două îmbucături, că se aude din nou strigat.

GABI TUDOREL

Nea Costache!

COSTACHE MOLDU

Dumnezeule, nu-mi tihneşte deloc.

Iese din nou şi o vede pe Gabi Tudorel. Se luminează la față. Femeia e la fel de jovială.

GABI TUDOREL

Bună dimineața, nea Costache!

COSTACHE MOLDU

Apoi e bună, mai ales dacă ai venit cu pensia!

Gabi zâmbeşte şi caută prin geanta mare de piele pe care o poartă. Gabi scoate din geantă nişte bani şi îi întinde lui Costache. Acesta îi ia şi îi bagă direct în buzunar.

GABI TUDOREL

Numără-i, te rog, că mai greşesc şi eu. Trebuie să fie patru milioane trei sute zece.

Costache se supune, numără banii, ia bancnota de zece şi o întinde lui Gabi.

COSTACHE MOLDU

Patru milioane trei sute douăzeci. Ia, uite, ai greşit cu zece mii. Ia-i înapoi!

GABI TUDOREL

Nea Costache, umbli cu dintr-astea. Fii serios! Ține-ți banii!

EDITURA LITERNET, 2010

Gabi împinge energic bancnota spre nemulțumirea lui Costache. Apoi Gabi se uită spre casa lui Costache.

GABI TUDOREL
(CONT'D)

Tot nu ți-a pus curent, nu?

Costache oftează. Gabi ridică o sacoşă ce stătea rezemată de poartă.

COSTACHE MOLDU

Azi, mă duc la primar. De la Crăciun, mă tot duce cu vorba. Vine Paştele acuşi.

GABI TUDOREL
(întinzând sacoşa)

Aşa să faci. Că s-a întors din delegație. Dar până atunci, uite, am găsit prin pod o lampă cu gaz.

Costache ia sacoşa şi se uită înăuntru. Zâmbeşte ruşinat.

COSTACHE MOLDU

Ah, ai adus şi gaz! Măi, da' nu trebuia!

GABI TUDOREL

Ei, nu-i mare lucru, oricum stătea aruncată prin pod.

COSTACHE MOLDU
(vădit încântat)

Ce bine, tocmai terminasem lumânările de tot. Şi părintele, mai tot timpul, e plecat, n-am avut de unde să mai cumpăr.

GABI TUDOREL
(puțin furioasă)

Nu ştiu ce să zic şi cu părintele ăsta, Dumnezeu mă ierte! Dar tot timpu' e plecat pe la oraş, când se întoarce, iar scumpeşte lumânările! Parcă ar fi din aur, aşa-s de scumpe.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(distrat de spusele lui Gabi)

Ce să facă, trebuie să trăiască şi el, săracu'!

GABI TUDOREL

Eu n-am zis că nu, dar să se gândească şi la noi, că doar nu are nimeni bani în fundul grădinii, într-o groapă.

De după gardul şubrezit apare mătuşa Ileana, iese în drumeag şi se apropie de cei doi.

ILEANA CARPĂN

Bună dimineața! Da' ce faceți, oameni buni?

GABI TUDOREL

Bună dimineața, mătuşă, uite, am venit cu pensiile!

Mătuşa Ileana îşi face o cruce mare.

ILEANA CARPĂN

Bine c-o dat Dumnezeu, credeam că nu mai apuc ziua asta!

Gabi îi dă pensia bătrânei, apoi împarte cupoanele la cei doi. Ileana numără de 2 ori banii.

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Gabi, da' nu s-a mai mărit deloc? Aşa am auzit la aparat!

GABI TUDOREL

Tot timpul zic că le măresc, dar poți şti, mătuşă? Le măresc cu doi-trei la sută de nu înțelegi nimic.

ILEANA CARPĂN

Costache, tu cred că iei mai mult, nu? Eu, cu pensia mea de urmaş şi veteran, ce să mai zic!

EDITURA LITERNET, 2010

GABI TUDOREL

Rămâneți sănătoşi, mă duc că am mult de umblat azi!

COSTACHE MOLDU

Bogdaproste pentru lampă, Gabi! Să fii sănătoasă!

ILEANA CARPĂN

Ce lampă?

În timp ce Costache îi arată bătrânei lampa, Gabi intră în curtea soților Stratulat. Se aud țipete şi hărmălaie de câini.

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Săraca Gabi, am uitat să-i zic de javrele alea. Într-o zi o să sară la noi să ne mănânce.

CUT TO:
INT. BIROU PRIMAR - ZI

Vasile Morogeanu, tot în scaunul directorial, vorbeşte la telefon. Pe scaunul din fața lui stă preotul Dolescu, privind cu insistență crucea mare pusă pe perete deasupra capului primarului.

VASILE MOROGEANU
(încă la telefon)

Deci asta e situația. Am înțeles. Eu mă duc să-i spun şi gata.

Intră Olga cu o tavă cu două ceşti de cafea. Aşază tava pe birou şi serveşte pe cei doi.

OLGA MOROGEANU

Dacă mai vreți zahăr, părinte, să-mi spuneți, da?

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Nu, e bine aşa, mulțumesc!

VASILE MOROGEANU

Da, înțeleg.

OLGA MOROGEANU

Ce face doamna preoteasă, când mai vine pe la biserică?

PETRU DOLESCU

Păi, e cam ocupată, ştiți...

Primarul le face semne să vorbească mai încet.

OLGA MOROGEANU
(şoptit)

Ar fi bine dacă v-ați muta în sat. Casa parohială stă goală şi e păcat.

PETRU DOLESCU

Vom vedea.

Olga iese din birou. Preotul gustă din ceaşcă.

VASILE MOROGEANU

Când? De Paşti? Sigur? Bine, o să-i spun. Da, la revedere. Cu plăcere!

Primarul lasă receptorul. Soarbe puțin din ceaşcă.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

E bună cafeaua?

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Da, mulțumesc!

VASILE MOROGEANU

Nu mai stau mult. Mergem imediat. Vreau să rezolv ceva mai întâi.

Îşi scoate mobilul şi sună pe cineva. Preotul se ridică şi priveşte o fotografie mărită în care primarul, înconjurat de mai mulți copii, râde fericit. Intră Răducu. Primarul îi face semn să tacă.

VASILE MOROGEANU

(CONT'D)

Alo, domn' director... da, eu sunt!

Preotul scoate şi el un mobil şi tastează un SMS.

VASILE MOROGEANU

(CONT'D)

Vă rog eu tare mult, mai este amărâtul ăla care a rămas fără curent şi... dacă se poate chiar azi, bine ar fi. Haideți, vă rog eu mult.

Preotul se apropie de unul din geamuri şi priveşte spre curtea bisericii unde Dănilă şi Frăsâna Stratulat umblă bezmetici.

PETRU DOLESCU

Of, iar ăştia doi. M-am săturat de ei.

VASILE MOROGEANU

Bine, aştept să trimiteți echipa. Da... cu pământul ăla, stați fără grijă, se rezolvă. Îndată ce are curent, va semna fără probleme. Bine! Să trăiți!

Primarul închide telefonul şi se uită după nişte hârtii pe masă.

EDITURA LITERNET, 2010

PETRU DOLESCU

Domnule primar, mai staţi puţin, nu? Că trebuie să merg înapoi până la biserică.

VASILE MOROGEANU

Mergeţi, mergeţi! Vă aştept! Răducu, ce vrei?

Preotul îşi bea rapid cafeaua şi apoi iese din birou, în timp ce primarul caută de zor prin hârtii. Răducu vine şi pune pe birou două bucăţi din ceea ce a fost odată un fluier de os. Primarul se uită mirat.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Unde ai găsit asta?

RĂDUCU

La gunoaie, printre casele alea dărâmate.

VASILE MOROGEANU

Ţi-am zis să nu mai umbli pe acolo, clar? E periculos...

RĂDUCU

Se poate repara?

VASILE MOROGEANU

Nu ştiu, nu cred... hai, lasă-l şi du-te la magazin.

Răducu părăseşte biroul, în timp ce primarul rămâne cu un rânjet mare pe faţă.

CUT TO:
I/E. CASĂ MOLDU - ZI

Costache curăţă nişte cartofi şi nişte ceapă. De afară se aude o maşină care opreşte. Apoi două claxoane. Costache îşi vede neclintit de treabă. Încă alte două-trei claxoane nu-i provoacă nicio reacţie bătrânului. La un moment dat, se aud strigăte şi, în dreptul uşii, apare primarul.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, nu mai auzi bre?

Costache tresare. Priveşte spre uşă şi îşi face cruce. Se ridică de pe scaun.

COSTACHE MOLDU

Domn' primar?!

VASILE MOROGEANU

Te-am rugat să treci pe la primărie numaidecât să semnezi actele alea pentru pământ. Când vii?

COSTACHE MOLDU

O să vin, domn' primar, dar n-am avut timp.

VASILE MOROGEANU

Trebuie, că ăştia de la judeţ mă iau pe mine la rost. Din toţi sinistraţii ai mai rămas doar matale.

COSTACHE MOLDU

Şi cu lumina cum a rămas? Mi-aţi dat cuvântul.

VASILE MOROGEANU

(deranjat)

De ce n-ai răbdare, nea Costache? Tocmai vroiam să-ţi zic că azi vin băieţii să-ţi pună curent.

COSTACHE MOLDU

Nu vă cred!

Primarul caută ceva în buzunarul de la piept.

VASILE MOROGEANU

Uite, ca să vezi că mă gândesc tot timpul la matale.

Primarul scoate cele două bucăţi de fluier.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Ei, îl recunoşti? L-am găsit când inspectam zona afectată de inundații.

COSTACHE MOLDU

Nu se poate! E...

VASILE MOROGEANU

Da, e fluierul matale din os, dar e frânt. Nu ştiu dacă se mai poate repara.

Costache ia cele două bucăți şi le analizează atent. Pare foarte emoționat. Se aşază pe scaun.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)
(visător)

Tare mai frumos cântai şi matale, şi Ticu.

Bătrânul se opreşte câteva secunde când aude numele Ticu, priveşte în gol, apoi revine la analiza fluierului, încercând să îmbine cele două bucăți.

COSTACHE MOLDU

Nici nu mă mai gândeam la el.

VASILE MOROGEANU

La cine?

Costache îl priveşte direct pe primar.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

De când nu ai mai vorbit cu el?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Cu cine?

VASILE MOROGEANU

Cu Ticu, cu băiatul matale? El ştie ce s-a întâmplat?

COSTACHE MOLDU

De ce ar trebui să ştie?

VASILE MOROGEANU

Haide, nea Costache, parcă eşti copil... trebuie să ştie măcar că i-a murit mama, nu?

COSTACHE MOLDU

(ridicând tonul)

De când vă interesează treburile astea? Credeți că mă convingeți mai uşor să vă vând pământul?

VASILE MOROGEANU

Nea Costache, te rog...

Costache lasă fluierul pe masă şi se ridică de pe scaun.

COSTACHE MOLDU

Chiar nu ştiți altceva decât să vă bateți joc de oameni? Am şi eu răbdarea mea, dar cât?

VASILE MOROGEANU

(ripostând)

De ce te răţoieşti la mine aşa, nea Costache? Te-am obligat eu să vinzi pământul? Nu matale ai zis că n-ai ce face cu el? Eu am vrut să te ajut, dar se pare că m-ai înțeles greşit... Oricum, azi vine o echipă să-ți pună curent. Fără nicio obligație. E bine, aşa?

Costache se aşază din nou. Tace şi se uită în pământ.

COSTACHE MOLDU

Tot dvs. sunteți supărat... bine, am să vin mâine să semnăm actele.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(indiferent)

Şi încă ceva... Ticu vine acasă. Am vorbit cu el la telefon. Vine de Paşti.

COSTACHE MOLDU

Cum? Ticu? De ce?

VASILE MOROGEANU

I-am povestit tot. Despre inundații, despre înmormântare.

COSTACHE MOLDU

Şi de ce vine? Nu l-a chemat nimeni!

VASILE MOROGEANU

Asta nu mai ştiu. Nu-i treaba mea. Rămâi sănătos!

Primarul iese nervos din casă. Costache îl urmează câțiva paşi.

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Lasă, ştiu drumul.

Costache rămâne uitându-se când după primar, când la fluierul rupt de pe masă.

CUT TO:
EXT. CASĂ MOLDU - APUS

Costache se uită îndelung spre sat, dar nu se vede nimic. E liniște şi pace. Costache oftează şi pare trist. Merge şi se aşază pe o buturugă. Priveşte peste câmpurile nearate nesfârşite, clipind rar. Urmăreşte apoi câteva insecte cum se zbat să depăşească obstacolele de pe pământ în drumul lor necontenit. Liniște perfectă. Câteva lacrimi se joacă în ochii albaştri ai bătrânului, oprite la timp de încruntarea uşoară care coboară pe mâinile ce țin încă bucățile de fluier. Intră în casă şi încearcă să aprindă lampa. Dar aceasta se stinge repetat. Costache încearcă să privească fotografia din carte. Lampa refuză să se mai aprindă.

EDITURA LITERNET, 2010

Bătrânul aprinde din când în când câte un chibrit şi priveşte fotografia. Aparatul de filmat se îndepărtează de casă, care clipeşte din când în când, lăsând să se mai vadă doar acelaşi câine bătrân, fugărit de haita de câini pe câmpurile nearate.

FADE OUT.
EXT. CASĂ ILEANA - DIMINEAȚĂ

Costache Moldu e pe drumeag. Se uită spre căsuța mătuşei. Nu vede nicio mişcare.

COSTACHE MOLDU

Mătuşă! Eşti acasă? Alo! Bună dimineața!

Bătrâna, dusă bine de spate, vine către el, mergând împleticită.

COSTACHE MOLDU

Am venit să te rog să-mi dai nişte lumânări dacă ai.

ILEANA CARPĂN

Lumânări chiar n-am, deloc.

COSTACHE MOLDU

Da' ce-ai pățit?

ILEANA CARPĂN

Păcatele, Costache, păcatele!

Costache se uită lângă casă şi vede un topor înfipt într-un butuc de lemn. Intră în curte.

COSTACHE MOLDU

Te-ai apucat de crăpat lemne? Ghiță de ce nu mai vine să te ajute?

EDITURA LITERNET, 2010

ILEANA CARPĂN

Leneşul ală? La băut şi la mâncat vine repede, dar la treabă mai colea.

COSTACHE MOLDU

Hai că-ți tai eu vreo două!

ILEANA CARPĂN

Cum vrei, Costache. Eu mă duc să dau apă la vacă.

Costache se apucă de despicat buturugile. Ileana dispare în spatele casei. Când revine se ține iarăşi de şale. Se apucă să strângă cele câteva bucăți de lemne despicate.

ILEANA CARPĂN

(CONT'D)

(strigând)

Aoleu, şalele mele!

COSTACHE MOLDU

Mătuşă, stai liniştită că o să le strâng eu.

Bătrâna dispare în casă şi iese cu o băncuță şi cu un vas, iar în poale ține nişte fasole pe care începe să o aleagă, aruncând boabele rele pe jos. Costache încă taie lemne.

ILEANA CARPĂN

Tare ne-o pedepsit Dumnezeu, Costache, greu tare ne-o mai pedepsit. Acuma să sperăm c-a fi mai bine!

COSTACHE MOLDU

(devenind îndârjit)

Ce bine?! Când rămâi singur, nu are ce bine să fie!

ILEANA CARPĂN

Dar eu, văduvă de atâția ani?! Noroc cu aparatul că mai ascult şi eu ştirile.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU
(şi mai îndârjit)

Eu nici lumină nu am.

ILEANA CARPĂN

Da' şi acolo câte nenorociri auzi că se mai întâmplă, de te cruceşti, nu alta.

Costache loveşte într-o buturugă şi o bucată de lemn se desprinde sărind chiar în picioarele mătuşei.

COSTACHE MOLDU
(clar obosit)

Hai că mă opresc. Să le aşez pe astea tăiate măcar.

ILEANA CARPĂN

Să trăieşti, Costache, mare noroc cu tine. Lasă că-mi ajung. Mai trage-ți şi tu sufletul.

Costache ia o ulcica de pe prispă, merge la butoaiele de lângă peretele lateral şi bea apă. Apoi se aşază pe prispă. Bătrâna îşi continuă treaba.

CUT TO:
EXT. PRIMĂRIE - ZI

Din portbagajul maşinii primarului, Răducu cară cu greu nişte pachete şi cutii şi le duce în clădirea primăriei. Preotul şi primarul se apropie de maşină.

VASILE MOROGEANU

Hai, Răducule, credeam că ai terminat!

Copilul nu zice nimic şi apucă o altă cutie, mai grea. Aproape că o scapă pe jos.

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU
(CONT'D)

Răducule, dormi?

PETRU DOLESCU

Ce-i înăuntru, domnule primar?

VASILE MOROGEANU
(mândru şi semeț)

Calculatoare, monitoare. Dotări, părinte! Intrăm şi noi în Uniunea Europeană.

PETRU DOLESCU

Da' băiatul e rudă cu dvs., că nu prea vă seamănă?

VASILE MOROGEANU

Ei, aş, e un amărât de la şcoala aia de handicapați, i s-a făcut Olgăi milă de el. Ne mai ajută la magazin.

PETRU DOLESCU

Nu ştiam că sunteți aşa milos, domn' primar!

VASILE MOROGEANU

Gata, Răducu? Hai, du-te la magazin.

RĂDUCU

Tanti Olga a zis să mai luați lumânări, că nu mai avem.

VASILE MOROGEANU

Le-a vândut pe toate deja? Cine a cumpărat atâtea?

RĂDUCU
(privind spre preot)

Păi...

PETRU DOLESCU
(impacientat)

Mergem, domnule primar?

EDITURA LITERNET, 2010

VASILE MOROGEANU

Bine, o să mai iau. Gata, mergem!

Cei doi urcă în maşină şi îl lasă pe Răducu într-un nor de praf.

BACK TO:
EXT. CASĂ ILEANA - ZI

Costache strânge bucățile de lemn împrăştiate ici şi colo, le aşază pe prispă, încercând să le pună într-o stivă cât mai organizată. Bătrâna continuă să aleagă fasolea, aruncând haotic boabele rele.

COSTACHE MOLDU

Grea iarnă a mai fost! După potopul ăla din vară, ditamai troienele. N-am mai văzut aşa ceva.

ILEANA CARPĂN

Acuş' se împlineşte anul. Trebuie să-i faci pomenire Mariei, Dumnezeu s-o ierte!

Cei doi se opresc din lucru, îşi fac cruce. Costache rămâne pentru câteva momente nemişcat şi visător. Îl aduc în prezent vorbele bătrânei.

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Ți-am zis că am visat-o, nu?

COSTACHE MOLDU

Pe Maria? Când?

ILEANA CARPĂN

Trei zile la rând, acelaşi vis! Ăsta e semn, Costache! Maria cerea de mâncare, iar doi câini lătrau la ea, doi câini, unul aşa, de ista ciobănesc, altul de fier. Iaca, aşa am visat. Trebuie să-i faci pomenire numaidecât.

Ghiță Carpăn intră în curtea mătuşei, lovind cu piciorul poarta şubredă şi lăsând-o larg deschisă.

EDITURA LITERNET, 2010

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Măi, Ghiță, da' n-ai mâini să închizi poarta?

GHIȚĂ
(râzând)

Şi dacă o închid, eu pe unde mai ies?

ILEANA CARPĂN
(oftând)

La ce-ai mai venit? Uite, Costache mi-a tăiat el lemnele!

GHIȚĂ
(râde)

Da, văd, o să-ți ajungă până la iarna viitoare!

ILEANA CARPĂN
(puțin nervoasă)

Hai, că te întreci cu gluma, Ghiță! Ia du-te şi umple butoaiele cu apă, că nici la vacă nu mai am ce să dau.

GHIȚĂ
(privind insistent spre mătuşă)

Da' ce-s eu, bou? Nu ți le-am umplut mai ieri? Cât poate să bea o vacă?

ILEANA CARPĂN

Şi ar fi bine să iei căruțul şi să umpli şi butoiul lui Costache, că nu ți-or cădea mâinile!

GHIȚĂ

N-ai vrea să-i dau şi casa cu var?

COSTACHE MOLDU

Lasă, Ghiță, că nu-i nevoie, butoiul e încă plin.

GHIȚĂ
(pervers)

Moş Costache, dacă m-a rugat mătuşa, pot să o refuz?

EDITURA LITERNET, 2010

Ghiță dispare pentru câteva momente după casa bătrânească, în timp ce Costache mai strânge ceva surcele de pe jos. Reapare Ghiță, târâind un cărucior destul de mare, cu 2 butoaie de plastic în el.

ILEANA CARPĂN

Hai că ne apucă amiaza!

Ghiță iese pe poartă, înjurând printre dinți şi dispare în casa lui Costache.

ILEANA CARPĂN
(CONT'D)

Nu mai are bani, de asta a venit azi.

COSTACHE MOLDU

Da' de ce n-a mai rămas în străinătate?

ILEANA CARPĂN

El zice că i s-o făcut dor de țară. Eu zic c-o făcut prea multe prostii pe acolo. Un golan, asta-i!

COSTACHE MOLDU
(realizând întârzierea lui Ghiță)

Ce face, oare? Nu găseşte butoiul?

ILEANA CARPĂN

Mai bine te duceai şi tu, că ăsta îți cotrobăieşte prin casă. La fel face şi când vine pe aici.

COSTACHE MOLDU

Şi mie ce să-mi ia?

Acum apare Ghiță, ducând butoiul într-o mână. Priveşte către cei doi, trânteşte butoiul în cărucior şi pleacă pe drumeag.

ILEANA CARPĂN

Zice că vrea să plece din nou. S-a săturat de România.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Da' unde vrea să plece?

ILEANA CARPĂN

Eu ştiu?! Da' poate să plece şi în China că oricum stă degeaba pe aici.

Costache rămâne tăcut la auzul cuvântului China. Se încruntă şi pare dărâmat. Se aşază pe prispă.

ILEANA CARPĂN

(CONT'D)

(insinuatoare)

Parcă şi băiatul tău e în China, nu?

COSTACHE MOLDU

Nu, mătuşă, în Japonia!

ILEANA CARPĂN

China, Japonia, tot aia! Şi să ştii că l-am visat şi pe Ticu! Ți-am zis, nu? Frumos mai era, înalt. L-am visat împreună cu Maria!

COSTACHE MOLDU

(tresărind)

Cum?! Ce înseamnă asta?

ILEANA CARPĂN

(privind țintă spre Costache)

N-a fost un vis clar. Lătrau la ea câinii ăia, ăla de fier s-o potolit şi, deodată, din el a apărut Ticu, frumos, înalt, iar câinele ciobănesc dădea să-l muşte, iar el îl alunga şi o păzea pe Maria. Iaca, aşa am visat.

ILEANA CARPĂN

(CONT'D)

(un pic îngrijorată)

Nu ştiu, aşa vis n-am avut niciodată, ş-apoi câine care latră, nu poate să fie ceva bun.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache se ridică brusc de pe prispă.

COSTACHE MOLDU
(disperat)

Ce vrei să zici?

Se întoarce către bătrână, privind-o direct în ochi. Aceasta pare speriată de atitudinea bărbatului.

ILEANA CARPĂN

Costache, e un vis şi eu, o babă nebună, ce asculți prostiile mele?

Costache o apucă de umeri pe bătrână şi o priveşte insistent şi maniacal.

COSTACHE MOLDU

Şi eu îl visez pe Ticu de vreo săptămână, mătuşă, tot aşa, înalt, frumos, stă şi râde la mine şi în spate stă Maria, care îl mângâie pe creştet.

ILEANA CARPĂN
(terifiată, blocată)

Păi...

Costache o zguduie puțin pe femeie şi se răsteşte la ea. Femeia scapă fasolele pe jos.

COSTACHE MOLDU

Iar primarul îmi zice acuma că Ticu vine de Paşti acasă? De asta ce mai zici, ha?

Ghiță reapare pe drumeag, trăgând din greu la cărucior. Observă gesturile lui Costache.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ

Ce faceți, porumbeilor?

Costache, încă ținând-o pe bătrână de umeri, priveşte furios spre Ghiță, se uită din nou spre bătrână, apoi pleacă spre Ghiță. Mătuşa Ileana e încă sub efectul întâmplării.

COSTACHE MOLDU

Ce vrei Ghiță? Ce-ți trebuie? Vezi-ți de treburile tale!

GHIȚĂ

Stai, moş Costache, nu da cu parul!

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc pentru apă!

Costache se opreşte în fața căruciorului. Foarte hotărât, smunceşte butoiul plin cu apă, îl ridică cu greu, îl scapă un pic pe pământ, apoi începe să-l târâiască. Ghiță priveşte distrat cum se chinuieşte bătrânul să care butoiul.

GHIȚĂ

Să te ajut cu butoiul!

COSTACHE MOLDU
(îmbufnat)

Mă descurc şi singur! Ce? Am ajuns la mila satului?

Cu un zâmbet stupid pe față, Ghiță dă să intre cu căruciorul în curtea mătuşei.

GHIȚĂ

Da' ştii să te porți cu oamenii, mătuşă!

EDITURA LITERNET, 2010

ILEANA CARPĂN
(încă nerevenindu-şi)

Taci şi tu, Ghiță! Mai bine pleacă!

Ghiță pleacă, lăsând căruciorul cu butoaiele în mijlocul drumeagului şi pe mătuşa Ileana rămasă cu mâinile pe şolduri.

CUT TO:
EXT. CASĂ MOLDU/ DRUMEAG - ZI

Costache iese din casă. O vede pe mătuşa Ileana cum încearcă să tragă căruciorul în curte. Dă să plece spre sat, se răzgândeşte, merge şi trage căruciorul la locul lui, apoi pleacă fără să spună nimic.

CUT TO:
EXT. BISERICĂ - ZI

Costache încearcă uşa bisericii. E încuiată. Iese din curtea bisericii, făcându-şi o cruce. E foarte abătut. Priveşte în toate părțile. Traversează şi intră în magazin.

INT. MAGAZIN - ZI

După o tejghea murdară, stă Răducu, privind spre cei doi beţivi de la masa din colț. Pe masă, o sticlă de rachiu şi două pahare, două pachete de țigări. Beţivii, soții Stratulat, doi alcoolici trecuți de 60 de ani, vecinii lui Costache, se uită ciudat la Răducu.

COSTACHE MOLDU

Răducu, nu aveți lumânări de vânzare? Dă-mi şi mie vreo zece.

RĂDUCU

Nea Costache, nu ştiu dacă mai avem. Că le-a cumpărat pe toate părintele.

EDITURA LITERNET, 2010

DĂNILĂ STRATULAT
(ghiontind-o pe nevastă-sa)

Ia, uite, Frăsână, vecinul nostru!

Frăsâna şi Dănilă dau peste cap un rând de pahare. Cei doi privesc spre Costache. Acesta pare să-i ignore.

FRĂSÂNA STRATULAT

Cine, Mişu?

DĂNILĂ STRATULAT

Nu, fă! Proastă mai eşti! Costache, fă!

RĂDUCU

Nea Costache, să mă uit prin spate, poate mai sunt câteva.

FRĂSÂNA STRATULAT

Nu e el, nu vezi că nu ne vede?

Răducu dispare undeva în spate. Costache pare a inventaria produsele de pe raft.

DĂNILĂ STRATULAT

Aşa e, nu e el de nasu' nostru!

Dănilă toarnă în pahare. Sticla se goleşte. Frăsâna mai dă un rând peste cap şi se întoarce mai bine spre Costache.

DĂNILĂ STRATULAT
(CONT'D)

Auzi, Costache, nu bei şi tu un pahar cu noi?

Costache îi ignoră în continuare. Apare Răducu din spate.

EDITURA LITERNET, 2010

RĂDUCU

Nea Costache, sigur nu mai avem nicio lumânare. Îmi pare rău!

DĂNILĂ STRATULAT

Băi, Răducule, mai adă o sticlă... Rapid!

RĂDUCU

Ai bani sau tot pe caiet?

FRĂSÂNA STRATULAT

Auzi cum vorbeşte, puşlamaua! Mare pacoste are Vasile cu el!

DĂNILĂ STRATULAT

Măi, băiete, adu o sticlă de rachiu încoace şi nu mai face pe deşteptu'!

Costache se întoarce către cei doi şi pare mânios. Răducu trece pe lângă el cu o nouă sticlă de rachiu. Ajuns la masa beţivilor, primeşte ca din senin o palmă peste cap de la Dănilă.

DĂNILĂ STRATULAT
(CONT'D)

Morții mă-ti de handicapat!

RĂDUCU
(împleticindu-se)

Aoleu!

Costache se repede către Dănilă şi îl împinge uşor. Beţivul se dezechilibrează şi cade cu tot cu scaun, horcăind. În cădere, loveşte şi sticla care se sparge de ciment. Frăsâna Stratulat sare ca arsă de pe scaun.

FRĂSÂNA STRATULAT

Costache, ai înnebunit?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce aveți, măi, cu copilul?! Ce v-a făcut?

Răducu, încă afectat de lovitura primită, se duce după tejghea. Dănilă se ridică cu greu de jos, ajutat de Frăsâna.

DĂNILĂ STRATULAT

Costache, eşti întreg cu capul? Ce i-am făcut... l-am atins oleacă.

COSTACHE MOLDU

E al tău, ca să-l baţi?

FRĂSÂNA STRATULAT

Îi iei tu apărarea, acuma, ce să zic!

COSTACHE MOLDU

(dând cu piciorul la cioburile de sticlă)

Ai zis că banii sunt pentru pâine, Dănilă! Asta-i pâinea voastră?

DĂNILĂ STRATULAT

Tare supărăcios mai eşti, Costache!

COSTACHE MOLDU

Să nu mai veniți după bani la mine!

FRĂSÂNA STRATULAT

Stai liniştit, n-o să mai venim.

Costache se îndreaptă spre ieşire. Bețivii se aşază din nou la masă.

COSTACHE MOLDU

Am plecat, Răducule, ai grijă!

RĂDUCU

Mergi sănătos, nea Costache. Mă descurc eu cu ei!

EDITURA LITERNET, 2010

Bătrânul iese din magazin. Priveşte de câteva ori spre biserică şi spre cimitirul de lângă. Apoi se întoarce către casă.

CUT TO:
INT. CASĂ MOLDU - ZI

Costache stă lângă masă şi spală nişte cartofi în ceaun. E posomorât şi freacă cartofii de pământ, de parcă încearcă să-i facă imaculați.

CUT TO:
EXT. CASĂ MOLDU - DUPĂ-AMIAZĂ

De pe drumeag, răsare o maşină necunoscută care opreşte în fața porții. Se aud câteva claxoane. Din maşină, coboară 5 oameni, îmbrăcați în salopete albastre, iar cel de la volan încearcă să intre în curtea lui Costache. Acesta apare din casă.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Bună ziua! Costache Moldu?

COSTACHE MOLDU

Da, eu sunt!

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Am venit să vă punem curent.

COSTACHE MOLDU

În sfârşit!

Electricianul 1 analizează împrejurimile şi-l trage mai deoparte pe şeful de echipă.

ELECTRICIAN 1

Şefu', nu cred că ne ajunge cablul. Avem doar rola aia, ştiți dumneavoastră... rămasă de la domn' director.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Of, fir-ar... hai să încercăm măcar. Facem înăuntru şi vii mâine şi pui firul.

O parte din electricieni scot din maşină nişte truse de scule. Electricianul 1 are o revelație, privind spre casa mătuşei Ileana. Îl trage iarăşi deoparte pe şeful lui.

ELECTRICIAN 1

Şefu', tragem de la casa asta, deocamdată, că sigur ajunge firul.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Eu ştiu dacă merge?

Şeful revine lângă Costache.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(CONT'D)

Noi suntem gata. Aveți electro-casnice? Televizor, frigider, dintr-astea...

COSTACHE MOLDU

Nu, n-am nimic şi nici nu cred că o să-mi mai cumpăr, ce să fac cu ele?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Perfect!

COSTACHE MOLDU

Eu vreau doar lumină, să nu mai stau la lumânare şi un aparat la care să mai ascult şi eu ştirile.

Electricianul 1 porneşte spre curtea Ilenei. Ceilalți trei bărbați intră în casă, urmați de Costache. După câteva minute, un electrician iese afară şi vine către şeful de echipă care îl supervizează pe Electricianul 1.

ELECTRICIAN 2

Şefu', da' cu ce dăm găurile?

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, nu ai luat bormaşina?

ELECTRICIAN 2

Ba da, şefu', da' nu merge fără curent.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Nu ai luat-o pe aia cu baterii?

ELECTRICIAN 2

Aia a rămas la domn' director, la vilă.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Şi acum ce îi spun omului ăsta? Că am venit patru proşti şi nu putem să-i punem curent?

ELECTRICIAN 2

Cum patru?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Lasă asta, trage o fugă în sat, până la Ghiță, are ăsta o bormaşină adusă din străinătate. Zi-i că-l rog eu să ți-o dea. Şi repede!

ELECTRICIAN 2

Da, şefu'!

Electrician 2 iese din curte şi pleacă pe drumeag. Electrician 1 intră în curte, trăgând un fir după el. Costache iese din casă împreună cu restul echipei care urcă în maşină.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Cred că domn' primar v-a explicat cum stă treaba, nu? Noi vă punem curent, dar trebuie să plătiți 20 lei, taxa de conectare, că după aia avem probleme cu domn' director.

COSTACHE MOLDU

Nu mi-a zis nimic, dar dacă trebuie, o să plătesc. Când terminați, vă dau şi banii.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Păi, dați-i acuma, să vă tai chitanța până vine colegul de la transformator.

COSTACHE MOLDU

Bine, mă duc să vi-i aduc.

Costache dispare în casă, în timp ce şeful de echipă priveşte spre maşină. Costache revine cu două bancnote de o sută şi i le înmânează şefului.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(încântat de vederea banilor)

Foarte bine, mă duc la maşină să vă aduc chitanța.

Şeful de echipă iese din curte şi urcă şi el în maşină. Costache merge spre gardul afectat şi analizează situația. O căruță opreşte lângă Costache. Bărbatul din căruță, Dulgherul, la vreo 65 de ani, descarcă o poartă de lemn. Apoi pleacă înapoi spre sat.

CUT TO:
EXT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache tocmai a terminat de săpat două mici gropi pentru a pune la loc stâlpii rupți. La mijlocul curții, e montată poarta de lemn. Mătuşa Ileana îi ține companie. Electricienii stau lângă maşină, vorbesc, fumează.

ILEANA CARPĂN

Ăştia îți mai pun curent azi, oare?

Costache priveşte spre grupul de electricieni şi dă dezamăgit din cap. Se apucă să pună stâlpii în pământ.

ILEANA CARPĂN

(CONT'D)

Încă nu-mi vine să cred că vine Ticu acasă. Tare vreau să-l văd şi eu!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Stai, că încă n-a venit.

Şeful de echipă vine către Costache.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Domnule Moldu, am zis o oră, o să mai dureze puțin, dar nu foarte mult. Becuri aveți?

COSTACHE MOLDU

Nu, asta îi ziceam şi domnului primar, că n-am.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(plecând spre maşină)

Of, niciodată n-aveți ce vă trebuie!

Electrician 2 apare în cele din urmă, ducând în mână o bormaşină. Echipa dispare toată în casă. Din interior, se aud bătăi de ciocan şi bormaşina. Costache bătătoreşte pământul afânat din jurul stâlpilor reparați. Gardul acuma stă drept. Costache mai verifică şi poarta.

ILEANA CARPĂN

Apoi, mă duc şi eu să mulg vaca şi să mă culc, că s-a înnoptat.

COSTACHE MOLDU

Noapte bună, mătuşă!

Femeia pleacă spre casa ei, în timp ce Costache merge către maşina electricienilor. Şeful de echipă îl acompaniază în curte, ținând în mână un bec. Electrician 1 iese din casă.

ELECTRICIAN 1

Gata, şefu'. Am făcut găurile, punem prizele, împământarea, punem contorul şi îi dăm drumul.

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(mândru, către Costache)

Ce v-am zis!

Electrician 1 se duce să ia firul, alți doi ies din casă şi montează un contor deasupra uşii. Electrician 4 aduce o scară din maşină, pentru a prinde de casă un mic stâlp metalic, de care leagă firul. Şeful e foarte încântat.

ELECTRICIAN 4
(coborând de pe scară)

Gata, şefu', am terminat!

Cei patru lucrători se aşază în linie, privind stâlpul.

ELECTRICIAN 1

Puteai să-l fi pus mai sus!

ELECTRICIAN 4

Trebuia tu să te urci pe scară şi să nu mai comentezi!

ELECTRICIAN 3

Lasă-l aşa, mă, că e bine pus. Ai legat firele ca lumea?

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Totul e în regulă, verificăm, da?

Cu toții intră în casă.

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

ŞEFUL DE ECHIPĂ

Unde vreți să pun becul?

COSTACHE MOLDU

Lăsați-l aici, în bucătărie, că mă duc eu să cumpăr mâine încă un bec. N-am ştiut că veniți.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(trăgând un scaun)

Lasă, că nu murim noi pentru un bec.

Şeful de echipă se urcă pe scaun, înfiletează becul.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(CONT'D)

(către Costache)

Apăsați pe întrerupător.

Costache apasă de vreo 2 ori, nimic. Unul din electricieni apăsă şi el, nimic.

ŞEFUL DE ECHIPĂ

(CONT'D)

(nervos)

Bă, ați zis că e în regulă, ce naiba!

COSTACHE MOLDU

Poate nu este curent!

Acesta scoate o şurubelniță şi verifică priza.

EDITURA LITERNET, 2010

ELECTRICIAN 1

Merge, este curent!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(uitându-se atent la bec)

Tu-i gura mamei lui de bec...

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(CONT'D)
(către muncitori)

Ce stați ca proştii şi vă uitați? Aduceți alt bec, că ăsta e stricat.

Unul din electricieni pleacă în fugă şi se întoarce în câteva clipe cu un alt bec.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(CONT'D)

Nu-l mai scutura aşa, că-l strici!

Electricianul îi înmânează becul, şeful de echipă îi dă becul stricat, îl înfiletează pe cel nou.

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(CONT'D)
(către Costache)

Ia încercați acum!

Costache apasă pe întrerupător şi filamentul becului devine incandescent. Toți rămân tăcuți şi nemişcați câteva clipe, admirând becul. Primul care îşi revine e Costache, care exclamă.

COSTACHE MOLDU

În sfârşit, am şi eu lumină!

EDITURA LITERNET, 2010

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(coborând de pe scaun)

Ce v-am zis eu! Doar suntem oameni serioşi!

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(CONT'D)
(către băieți)

Aveți grijă, să nu uitați din scule pe aici, gata, plecăm.

Echipa iese din casă, în timp ce Costache încearcă să-şi refacă ochii după privitul îndelungat al becului. Realizează că electricienii deja sunt la poartă şi merge după ei. Echipa e deja suită în maşină, mai puțin şeful. Acesta, din portieră, se uită la Costache.

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc, dar să vă dau bani pentru becuri şi să-mi dați chitan...

ŞEFUL DE ECHIPĂ
(tăindu-i vorba)

Ei, pentru un amărât de bec. Bine că aveți lumină acuma. Sănătate!

Maşina se pierde pe drumeag, către sat. Costache zâmbeşte amar, priveşte după maşină o vreme, apoi urmăreşte firul, care traversează drumeagul şi se opreşte pe un stâlp, asemănător cu al lui, de pe casa mătuşei Ileana. Dă din cap a nedumerire şi se întoarce spre casă, închizând poarta. Se opreşte câteva secunde şi priveşte spre lumina care răzbate din casă şi zâmbeşte mulțumit.

CUT TO:
EXT. ŞOPRON - DIMINEAȚĂ

Costache stă în fața unui şopron, unde se văd diferite scânduri, ferestraie, bucăți de lemn. Din spatele şopronului, vine Dulgherul cu un dulap de lemn. Îl aşază pe o masă lungă şi face câteva măsurători. Îi spune ceva lui Costache, care pare mulțumit. Apoi îi dă o sticluță, însoțită de explicații. La vederea sticluței, Costache zâmbeşte cu adevărat pentru prima dată.

EDITURA LITERNET, 2010

CUT TO:
INT. MAGAZIN - DIMINEAȚĂ

Olga Morogeanu e după tejghea, aşezând câte ceva pe raft. Costache intră în magazin.

COSTACHE MOLDU

Bună dimineața! E deschis, nu?

OLGA MOROGEANU

Sigur, intră, nea Costache!

COSTACHE MOLDU

Doamna Olga, vreau să-mi dați mai întâi de toate şase, nu, şapte becuri, apoi nişte orez şi nişte făină, două sticle de ulei, o sticlă de vin, nişte banane, zahăr, vreo două-trei pâini, un prosop, nu, două şi nişte batiste, vreo zece. Şi bomboane din alea mici, pentru colivă. Cam atât.

OLGA MOROGEANU

Da' faci praznic, nea Costache?

COSTACHE MOLDU

Nu, doar o pomenire, să dau ceva de pomană la vreun amărât, şi pentru colivă, la biserică.

OLGA MOROGEANU

Cam lungă lista!

COSTACHE MOLDU

Păi, aşa mi-a zis mătuşa Ileana că trebuie. Eu nu ştiu exact. Îmi face ea coliva.

Olga pune produsele în sacoşe şi se apucă de calculat.

OLGA MOROGEANU

Şi eşti bucuros că vine Ticu?

Costache tace. Scoate bani din buzunar şi numără.

EDITURA LITERNET, 2010

OLGA MOROGEANU
(CONT'D)

Chiar nu ați mai vorbit de când a plecat, atunci, înainte de Revoluție? Parcă tanti Maria...

COSTACHE MOLDU

A mai vorbit o dată cu Maria, anul trecut, chiar înainte de inundații.

OLGA MOROGEANU

Şi de ce nu s-a mai întors în România?

COSTACHE MOLDU
(aparent neatent)

Cât ați zis că face?

OLGA MOROGEANU

560.000, adică 56 de lei. Încă nu m-am obişnuit cu banii ăştia, noi.

Costache plăteşte. Ia cele trei sacoşe.

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc, doamna Olga! Vânzare mare!

OLGA MOROGEANU

Mergi sănătos, nea Costache. Mi-ai făcut safteaua pe ziua de azi.

Costache iese din magazin, în timp ce Olga îşi reia activitatea de inventar.

CUT TO:
I/E. CASA MOLDU - ZI

În odaie, Costache se chinuieşte să lipească cele două bucăți de fluier cu soluțiq din sticluța primită de la dulgher. Costache ia o pâine şi nişte banane, făina şi punguța cu bomboane multicolore şi traversează drumeagul, intrând în curtea Ilenei.

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CASĂ ILEANA - ZI

Ghiță stă pe prispă. Bătrâna mătură şi dă tot praful spre tânăr.

GHIȚĂ CARPĂN

Deci, ai să-mi dai sau nu?

ILEANA CARPĂN

N-ai mai vrut să vinzi lapte, acuma rabdă.

COSTACHE MOLDU

Mătuşă, am venit să te rog, pentru mâine, pentru colivă. Că restul am cumpărat.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Ghiță, poți să vii şi tu la biserică, dacă vrei.

GHIȚĂ CARPĂN

La biserică? Se dă ceva bun?

ILEANA CARPĂN

Nu se dau bani, dacă la asta ți-e gândul.

GHIȚĂ CARPĂN

Atunci plec.

COSTACHE MOLDU

Ghiță, dacă tot pleci, te rog, treci pe la Tănase şi zi-i că-l aştept să vină să mă bărbierească.

GHIȚĂ CARPĂN

Cine? Tănase? E în spital accidentat. A trecut căruța peste el, de beat ce era.

ILEANA CARPĂN

Ghiță, iar minți...

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Asta e, data viitoare!

GHIȚĂ CARPĂN

Da' vin eu, nea Costache, dacă vrei... că mă pricep! Vorbesc serios!

COSTACHE MOLDU

Lasă, nu-i musai!

GHIȚĂ CARPĂN

La cât am tuns şi bărbierit eu în Italia, îi dau clasă lui Tănase.

COSTACHE MOLDU

Bine, Ghiță, atunci te aştept!

GHIȚĂ CARPĂN

Vin diseară. Contează pe mine. Am plecat. Pa, mătuşico!

Ghiță pleacă.

ILEANA CARPĂN

Măi, Costache, eu aş avea grijă, că băiatul ăsta nu se dă de la nimic înapoi. Mai bine nu-l chemai.

COSTACHE MOLDU

Ei, ce-o să-mi facă. Uite, ți-am adus ceva, măcar aşa, pentru colivă.

ILEANA CARPĂN

Să trăieşti, Costache, dar nu trebuia. M-ai ajutat destul. Şi am să-ți dau şi nişte vin de care am eu îngropat de când a murit Ion, săracu'. Doar n-o să-i dai lui Ticu bulearcă de-a lui Morogeanu.

COSTACHE MOLDU

Bine. Mai vorbim mâine.

ILEANA CARPĂN

Dar el când ajunge?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu. Cred că mâine. Rămâi sănătoasă.

CUT TO:
INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache aduce ligheanul şi săpunul şi le pune pe masă. Din odaie, vine cu un ştergar şi un briceag. Pune apă în lighean. Îşi dă flaneaua jos. Apare şi Ghiță, ducând cu el şi o pungă.

GHIȚĂ CARPĂN

Moş Costache, credeai că nu mai vin!

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)
(privind spre briceag)

Cu ăsta ce-i?

COSTACHE MOLDU

Briceagul meu, îl am de tânăr.

GHIȚĂ CARPĂN

Doar nu vrei să te rad cu cioarsa asta?

Ghiță scoate dintr-o pungă un pămătuf, un tub cu cremă de ras şi un aparat, nişte after-shave. Costache se aşază pe scaun, lângă masă. Ghiță îi pune ştergarul în jurul gâtului. Începe să-i aplice spumă pe față.

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)

Am auzit că vine băiatul matale acasă!

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Văd că a aflat tot satul!

GHIȚĂ CARPĂN

Da' unde e plecat? Spania, Italia?

COSTACHE MOLDU

Din câte ştiu, Japonia!

GHIȚĂ CARPĂN

Japonia? Da' ce face acolo?

COSTACHE MOLDU

Parcă eu ştiu!

GHIȚĂ CARPĂN

Toți fac la fel, îți zic eu, moş Costache. Fură! N-ai cum să te descurci altfel.

COSTACHE MOLDU

Cum să fure?

GHIȚĂ CARPĂN

Uite aşa! Când ajungi acolo, nu te aşteaptă nimeni cu casă şi mâncare. Trebuie să supraviețuieşti!

COSTACHE MOLDU

Da' Ticu e plecat de vreo 20 de ani.

GHIȚĂ CARPĂN

Înseamnă că s-a aranjat pe acolo! A găsit vreo bunăciune pe acolo, asta-i sigur!

COSTACHE MOLDU

Ce-a găsit?

GHIȚĂ CARPĂN

Vreo japoneză. Tare-s bune astea!

COSTACHE MOLDU

Văd că tu le ştii pe toate, Ghiță!

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ CARPĂN

Am fost prin toată Europa. Am făcut de toate! Acolo nu faci pretenții.

Ghiță termină de întins spuma. Se apucă de bărbierit cu aparatul său.

COSTACHE MOLDU

Da' măcar se plăteşte mai bine acolo, nu?

GHIȚĂ CARPĂN

Depinde ce faci! Se pot câştiga bani frumoşi, numai trebuie să te pricepi. Dacă aş fi avut şi eu o japoneză, aş fi dus-o bine acum.

COSTACHE MOLDU

Şi de ce nu ai rămas?

GHIȚĂ CARPĂN

Păi, am avut şi necazuri, a trebuit să mă întorc. Încurcături cu femei.

COSTACHE MOLDU

Şi mai pleci?

GHIȚĂ CARPĂN

Deocamdată, nu! N-am bani de drum!

Ghiță termină jumătate din față, dar aparatul său nu mai face față. Îl aruncă pe masă.

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)

F... lama mă-ti! S-a stricat aparatul. Cu ce te rad în continuare?

COSTACHE MOLDU

Ia briceagul.

Ghiță apucă briceagul cu o dexteritate care îl uimeşte pe Costache. Acesta devine impacientat. Ghiță se apucă să radă cealaltă jumătate de față.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ CARPĂN

Acuşi eşti gata! Şi, zi, ai pierdut tot la inundații?

COSTACHE MOLDU

Tot, Ghiță, tot!

GHIȚĂ CARPĂN

Da' Guvernul nu v-o dat şi bani să vă puneți pe picioare? Aşa am auzit!

COSTACHE MOLDU

La primărie s-o strâns nişte bani şi s-au împărțit la oamenii rămaşi pe drumuri.

Ghiță, neatent, îl taie puțin pe bătrân.

GHIȚĂ CARPĂN

Şi cât v-a dat?

COSTACHE MOLDU

Vreo 10 milioane de fiecare. I-am păstrat pentru înmormântare, că îmi ajunge pensia.

GHIȚĂ CARPĂN

De ce nu i-ai pus şi matale la vreo bancă? Stai cu ei, aşa, în casă?

În acel moment, becul pâlpâie de câteva ori, apoi se stinge. Ghiță rămâne cu briceagul ridicat şi Costache, cu capul dat pe spate. Costache priveşte intrigat spre Ghiță.

COSTACHE MOLDU

Da' n-am zis că îi am în casă.

Ghiță e calm. Se uită spre poartă, apucă capul bătrânului şi strânge briceagul în mână.

EDITURA LITERNET, 2010

GHIȚĂ CARPĂN

Sau ai cumpărat aur cu ei, cum mai face lumea?

Costache e îngrozit. Nici nu se mişcă măcar, dar urmăreşte atent mişcările lui Ghiță. Ghiță lasă briceagul, trage celălalt scaun, priveşte becul, dar e prea întuneric să vadă ceva. Costache dă să se ridice de pe scaun. Ghiță îl apasă înapoi pe scaun şi ia din nou briceagul.

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)

Mama lui de bec! Hai, că nu mai am mult!

COSTACHE MOLDU

Lasă-mă aşa, Ghiță, că doar nu mă însor mâine!

GHIȚĂ CARPĂN

Hai, că nu durează mult, nu-ți fie frică, că nu-mi tremură mâna!

Costache înghite în sec şi închide ochii. Ghiță termină de ras, îl şterge cu ştergarul şi îl dă cu after-shave. Costache răsuflă uşurat. Surprinzător, becul îşi revine, aproape orbindu-i pe cei doi. Ghiță îşi strânge lucrurile şi dă să plece.

GHIȚĂ CARPĂN
(CONT'D)

Gata, moşule, eşti *fresh*!

COSTACHE MOLDU

Stai să-ți dau un ban, Ghiță!

GHIȚĂ CARPĂN

Lasă, moşule, că n-ai de unde!

COSTACHE MOLDU

Mulțumesc frumos, Ghiță! Rămân dator!

EDITURA LITERNET, 2010

Tânărul dispare în beznă.

FADE OUT.
INT. CASĂ MOLDU - DIMINEAȚĂ

Costache e îmbrăcat cu cămaşă, veston şi pantofi. Se mai uită o dată prin odaie să vadă dacă totul e în ordine. În cameră, e destul de întuneric încă. Îngenunchează şi murmură câteva rugăciuni. Apoi zice cu voce tare.

COSTACHE MOLDU

Doamne, dă-mi putere să trec peste ziua asta!

În acest moment, prin fereastră, pătrunde o rază de lumină care îi luminează toată faţa bătrânului. Acesta ia fluierul lipit de pe masă şi sticluţa, le pune în buzunar. Se apropie de uşa dintre odaie şi bucătărie, desface scândura din prag, apoi scoate o pungă de unde ia nişte bani. Pune totul la loc şi iese din casă.

EXT. ŞOPRON - DIMINEAȚĂ

Costache îi dă sticluţa şi plăteşte dulgherului, arătându-i şi fluierul lipit. Dulgherul aduce din spatele şopronului o cruce din lemn, nu foarte mare. Costache ia crucea şi pleacă.

CUT TO:
EXT. INTRARE SAT - DIMINEAȚĂ

O maşină intră în sat. Lângă tăbliţa cu inscripţia Bodeni, o femeie în vârstă păzeşte nişte gâşte şi se uită mirată după maşină.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. ZONA AFECTATĂ - DIMINEAȚĂ

Maşina merge pe un drum cu denivelări mari. Pe dreapta şi pe stânga, case părăsite, dărâmate, garduri distruse, grămezi de moloz, nişte corturi improvizate din folii de plastic şi pari de lemn. Pe ici, pe colo, bucăți de mobilă, scaune rupte, un pat devastat în mijlocul unei curți. După o vreme, drumul e blocat de saci de nisip, un mal mare de prundiş şi resturi de tot felul. Nu mai sunt case. Maşina se opreşte. Din ea, coboară un bărbat la vreo 45 de ani care aleargă pe malul de prundiş şi priveşte dincolo. Rămâne nemişcat. Noi îl vedem de la spate, din depărtare. La un moment dat din maşină coboară o femeie la vreo 35-40 de ani, care cu greu îl convinge pe bărbat să se suie în maşină.

CUT TO:
I/E. MAGAZIN - DIMINEAȚĂ

Maşina cu pricina opreşte în fața magazinului. Bărbatul coboară şi intră în magazin. Noi vedem doar expresiile celor din magazin. Dănilă şi Frăsâna tocmai se cinsteau. Se uită ciudat la bărbat. Olga Morogeanu e şi ea blocată. Se fâstâceşte. Bărbatul pare să o întrebe ceva. Arată întâi la stânga, apoi râde şi arată la dreapta. În magazin mai intră cineva. Olga face ochii cât cepele. Dănilă şi Frăsâna rămân cu paharele ridicate, dar uită să bea. Se vede uşa de la magazin închizându-se, iar Olga şi mesenii se uită unii la alții. Frăsâna îşi face cruce şi scuipă în sân. Maşina porneşte. În momentul când e exact în dreptul cimitirului şi bisericii, pe geamul maşinii se vede, de la spate, un bătrân mergând cu o cruce în spate, urmat de un copil. Maşina îşi continuă drumul.

EXT. CIMITIR - DIMINEAȚĂ

Costache şi Răducu încă mai aranjează mormântul. Răducu strânge într-un braț toți ciulinii şi uscăturile şi le duce undeva, într-un colț al cimitirului. Costache cu o săpăligă face conturul mormântului. Acum, mormântul pare proaspăt săpat şi acoperit cu pământ. În capătul vestic, Costache face cu săpăliga o gaură apreciabilă. Răducu se întoarce.

RĂDUCU

Nea Costache, azi vine băiatul matale sau când? Cred că eşti bucuros, nu!

COSTACHE MOLDU

Răducule, da' tu ce vrei să te faci, ce vrei să fii?

EDITURA LITERNET, 2010

RĂDUCU

Nu ştiu, orice numai să câştig mulți bani.

COSTACHE MOLDU

Da' ce vrei să faci cu banii?

RĂDUCU

Aşa, să am mulți bani, să cumpăr ce vreau eu.

COSTACHE MOLDU

Şi ce ai vreau tu să cumperi şi n-ai bani?

RĂDUCU

O casă mare de tot, să fie loc pentru toți.

COSTACHE MOLDU

Care toți?

RĂDUCU

Mama, tata, frații mei.

Costache termină de făcut groapa. Se uită mirat la Răducu. Apucă de crucea ce stătea alături.

COSTACHE MOLDU

Da' parcă ştiam că eşti orfan.

Răducu apucă şi el de un braț.

RĂDUCU

Nu, nu sunt orfan, aşa zic eu, dar părinții mei trăiesc, la Bucureşti, cu frații mei.

Cei doi înfig crucea în groapa săpată. Costache bătătoreşte pământul afânat de la baza crucii.

EDITURA LITERNET, 2010

RĂDUCU
(CONT'D)

Aşa că trebuie să fii tare bucuros că vine băiatul matale şi o să fiți împreună din nou.

Costache aproape mai să plângă. Îl îmbrățişează pe Răducu. Scoate 50 de lei şi îi dă băiatului care se codeşte să îi ia.

COSTACHE MOLDU

Uite, începe să strângi de azi, pentru casă.

CUT TO:
EXT. CASA MOLDU - DIMINEAȚĂ

Maşina opreşte în fața porții. Bărbatul coboară, intră în curte, apoi în casă. Dar nu stă mult şi iese. Vine din nou la maşină, dezamăgit. Trece drumeagul, stă o vreme şi se uită în toate părțile. Mătuşa Ileana iese din casă şi se apropie. Cei doi vorbesc. Mătuşa deschide poarta şi îl sărută repetat pe bărbat. Apoi arată spre sat. Bărbatul urcă grăbit în maşină şi demarează. Mătuşa se uită lung.

CUT TO:
EXT. DRUMEAG - DIMINEAȚĂ

Grupul de câini aleargă după câinele bătrân printre grădinile de lângă drumeag, urmărind maşina. Pe drumeag, Costache merge către casă. Costache şi maşina se intersectează. Costache şi bărbatul au un schimb de priviri. După câțiva metri, maşina frânează brusc. Grupul de câini se opreşte, la fel şi cel bătrân. Vedem totul din perspectiva câinilor, de la o oarecare distanță. Din maşină, coboară bărbatul. Se apropie de Costache, la doar câțiva paşi. Cei doi doar se privesc. Din maşină, mai coboară femeia însoțită de doi copii. Cei trei se aşază în jurul bărbatului. Aparatul de filmat se ridică încet. Câinele bătrân se alătură grupului de câini şi începe să alerge, mâncând pământul către câmpurile nesfârşite. Vedem grupul celor patru pasageri şi Costache apropiindu-se până la contopire. Aparatul de filmat pare să stea pe grupul de câini care aleargă frenetic peste câmpurile nesfârşite.

FADE TO:

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - ZI

Ticu Moldu şi Hiroku Moldu stau pe scaune. Între ei, o fetiță şi un băiețel, foarte timizi. Fetița aduce mai mult cu mama, pe când băiatul, cu Ticu. Ticu pare un Costache tânăr, înalt, zvelt, foarte prezentabil. Soția e o femeie frumoasă, pare mult mai tânără. Costache stă în picioare şi priveşte nedumerit la familia lui Ticu. Încearcă să fie jovial, dar e depăşit clar de situație.

COSTACHE MOLDU

Deci, stai să văd dacă am reținut eu bine: tu eşti Ikoku, iar voi sunteți Paul şi Maria.

TICU MOLDU

(distrat)

Da, e bine, numai că e corect Hiroku, iar pe Maria o mai cheamă şi Mieko, iar pe băiat Koji.

Costache stă parcă şi memorează. Apoi, aproape silabisind şi uitându-se la fiecare.

COSTACHE MOLDU

Hiroku, Maria-Mieko şi Paul-Koji.

TICU MOLDU

Da, e foarte bine. Şi pe deasupra, înțeleg tot ce spui.

COSTACHE MOLDU

(uimit)

Ei, chiar?!

TICU MOLDU

(mândru)

Şi vorbesc şi româneşte, nu perfect, dar te poți înțelege cu ei, dacă vrei.

Ticu îi îndeamnă pe copii să vorbească. Aceştia se ruşinează. Hiroku intervine.

EDITURA LITERNET, 2010

HIROKU MOLDU

Salutați bunic!

Copiii se înclină amândoi odată.

COSTACHE MOLDU

Şi câți ani au?

TICU MOLDU

Maria 10, iar Paul, 7.

Ticu şi Hiroku privesc îngrijorați prin bucătăria sărăcăcioasă.

TICU MOLDU
(CONT'D)

Şi de când stai aici?

COSTACHE MOLDU

Din iarnă, de la Crăciun.

TICU MOLDU

Primarul mi-a zis că ai stat o vreme prin corturi militare.

COSTACHE MOLDU

Da, abia zilele trecute mi-a pus curent.

TICU MOLDU
(deranjat)

Cum? Şi ai stat toată iarnă fără lumină?

Costache vrea să evite discuția. Se uită ca şi cum ar fi pierdut ceva.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Cât e ceasul?

TICU MOLDU

E trecut de 11.

COSTACHE MOLDU

Vai, pomenirea, uitasem de ea. Coliva!

TICU MOLDU

Ce pomenire?

Costache se uită trist la Ticu. Se duce spre uşă.

COSTACHE MOLDU

Pomenirea pentru... mama!

Costache iese din casă.

TICU MOLDU

Unde te duci?

Ticu şi Hiroku se privesc şi par afectați. Copiii se dezlipesc în sfârşit de scaune.

HIROKU MOLDU

Pare rău ție?

TICU MOLDU

Sper să nu fi venit degeaba!

HIROKU MOLDU

Eu zic venit bine. *Yuuki o dashite*. (Fii puternic!)

EDITURA LITERNET, 2010

TICU MOLDU

Shinpai da. (Sunt îngrijorat!)

Costache revine în bucătărie cu o colivă şi 2 sticle de vin roşu. Copiii, la vederea colivei, care are deasupra desenată o cruce din bomboane mici multicolore, devin foarte interesați de ea. Paul-Koji nu-şi mai ia ochii de la ea.

COSTACHE MOLDU

Mătuşa Ileana a făcut coliva. Şi vinul e tot de la ea. Mie nu mi-a mai rămas nimic.

Hiroku pare şi ea interesată de colivă.

HIROKU MOLDU

Tort?!

COSTACHE MOLDU

Nu, colivă, din grâu fiert, îndulcit.

TICU MOLDU

Un tort pentru cei morți!

Costache se uită prin dulap. Scoate o pungă de turtă dulce.

COSTACHE MOLDU

Trebuie să vă fie foame, dar nu am mai nimic de mâncare!

TICU MOLDU

Lasă, când e pomenirea?

COSTACHE MOLDU

La 12!

EDITURA LITERNET, 2010

Costache întinde punga de turtă dulce şi iau cu toţii câte o turtă dulce. Mai puţin Ticu, care se uită scârbit la ele. Costache trage punga înapoi întristat.

TICU MOLDU

Suficient timp!

COSTACHE MOLDU

Pentru ce?

TICU MOLDU

Ca să stăm de vorbă.

Se simte deja o tensiune între cei doi.

COSTACHE MOLDU

Da' după pomenire e târziu?

Ticu şi Hiroku se privesc din nou.

TICU MOLDU

După, noi trebuie să...

HIROKU MOLDU

Avem maşina chirie. Trebuie dus înapoi.

COSTACHE MOLDU

Azi?! Păi, duceţi maşina şi vă întoarceţi, nu?

Ticu coboară privirea în pământ. Costache priveşte la Hiroku. Aceasta zâmbeşte jenată şi muşcă din turta dulce. Copiii mănâncă şi ei din turta dulce, dar fără entuziasm. Costache se apucă să pună într-o sacoşă o sticlă de ulei, zahăr, orez, un prosop. În alta, nişte batiste.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. MAGAZIN - ZI

Primarul şi Răducu descarcă împreună nişte marfă din portbagaj. Olga supervizează. Din biserică, iese preotul şi vine către magazin. Răducu se pregăteşte să ia ultima cutie, cea mai grea, dar îl opreşte primarul care îi zburleşte tot părul din cap. Se pare că pe băiat nu-l deranjează gestul. Primarul ia el cutia şi râde, privind spre acesta. Olga pare fericită.

PETRU DOLESCU
(către Olga)

V-am zis eu că e om bun, domnul primar!

Aproape de magazin, apar Gabi şi mătuşa Ileana, dusă tare de şale.

ILEANA CARPĂN

Părinte Petrică, unde faceți pomenirea?

PETRU DOLESCU

În cimitir, la mormânt.

Familia Morogeanu şi Răducu intră în magazin. Preotul, Gabi şi Ileana merg spre curtea bisericii.

GABI TUDOREL

Şi deci Ticu, a venit, până la urmă, nu?

ILEANA CARPĂN

Mamă, dacă l-ai vedea cât e de frumos.

PETRU DOLESCU

Îl cunoaşteți, doamna Gabi?

GABI TUDOREL

Am fost colegi de şcoală!

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - ZI

Hiroku şi Costache privesc spre Ticu, care stă rezemat de sobă.

COSTACHE MOLDU

Deci asta e tot?

TICU MOLDU

Tată, înțelege-mă, nu avem cum să stăm, avem serviciu acolo. Avem deja biletele de avion luate.

COSTACHE MOLDU

Şi de ce te-ai mai ostenit să vii?

Costache se aşază pe pat. Hiroku se apropie de Ticu.

HIROKU MOLDU

Shitekudasai, anatano kokoro ni shitagau! (Te rog, urmează-ți inima!)

Hiroku părăseşte odaia, tocmai la timp pentru ca să-l vadă pe Paul cum şterpeleşte nişte bomboane de pe colivă. Ticu vine şi se aşază şi el pe pat, lângă Costache.

TICU MOLDU

Nici mie nu mi-a fost uşor, atâția ani. Dar acum suntem bine!

COSTACHE MOLDU

Puteai, în atâția ani, să faci un efort să te întorci!

TICU MOLDU

Mi-a fost teamă să mă întorc şi sincer, o vreme am vrut să uit România de tot.

COSTACHE MOLDU

Şi ne-ai uitat şi pe noi!

EDITURA LITERNET, 2010

TICU MOLDU

Pe voi nu v-am uitat niciodată! Dar trebuia să fug, tată!

Costache se ridică furios de pe pat. Ticu se ridică şi el. Cei doi se privesc în ochi.

TICU MOLDU
(CONT'D)
(cu lacrimi în ochi)

Chiar îți pare rău că am venit?

În odaie îşi face apariția Koji-Paul, care se uită la cei doi în timp ce mănâncă dintr-o turtă dulce. Privirea inocentă a băiatului pare să-i înmoaie inima lui Costache. Acesta se înseninează la față.

COSTACHE MOLDU

Întârziem... trebuie să mergem.

FADE OUT.
EXT. DRUMEAG - DUPĂ AMIAZĂ

Copiii, Hiroku şi Ticu se urcă în maşină. Costache iese cu sacoşa pregătită ceva mai devreme, trece drumeagul, intră în curte la Ileana, intră în casă, lasă sacoşa şi apoi se urcă în maşină. Aceasta porneşte spre sat.

EXT. CIMITIR - DUPĂ AMIAZĂ

Lângă biserică, mai toată lumea e deja adunată. Preotul, mătuşa Ileana, Gabi Tudorel, primarul, Olga şi Răducu. În fața magazinului, Ghiță, Dănilă şi Frăsâna beau bere. Preotul se uită la ceas. În acel moment, maşina cu familia Moldu opreşte în fața bisericii. Pasagerii coboară şi intră în curtea bisericii. Ghiță, Dănilă şi Frăsâna dau peste cap berile şi, împleticiți, traversează drumul.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Sărut-mâna, părinte Petru!

PETRU DOLESCU

Doamne ajută!

COSTACHE MOLDU

Domnule primar!

VASILE MOROGEANU
(privindu-şi ceasul şi pe preot)

Ei, se vede ce înseamnă punctualitatea japoneză!

TICU MOLDU

Bună ziua! Ticu Moldu! Soția mea şi copiii mei.

Hiroku şi copiii fac câteva plecăciuni. Soții Stratulat şi Ghiță se uită ciudat la aceştia.

ILEANA CARPĂN

Doamne, cât îi de frumos, exact cum l-am visat!

GABI TUDOREL

Ticule, ce copii frumoşi ai şi o soție atât de tânără!

TICU MOLDU

Gabi, tu eşti? Parcă nu te-ai schimbat deloc.

Cei doi se îmbrățişează. Mătuşa Ileana îi ia la pupat pe Hiroku şi pe copii. Aceştia nu se simt în largul lor.

GHIȚĂ CARPĂN
(către Hiroku)

Doamnă, eu sunt George, un prieten al familiei!

EDITURA LITERNET, 2010

HIROKU MOLDU
(întinzând mâna)

Buna ziua!

Ghiță îi ia mâna şi o sărută. Hiroku e deranjată de gestul lui Ghiță, iar Ticu dă din umeri.

GHIȚĂ CARPĂN

Ce frumos, ştiți şi româneşte!

DĂNILĂ STRATULAT
(către Frăsâna)

Ce copii urâți!

FRĂSÂNA STRATULAT

Ca toți chinezii!

PETRU DOLESCU

Putem începe, da? Să mergem la mormânt!

Preotul se opreşte chiar în fața noii cruci, unde e trecut numele Moldu Maria, 1939 - 2007, lăsând pe ceilalți să treacă. Când se apropie şi familia Stratulat, preotul îi opreşte cu un gest ferm.

PETRU DOLESCU
(CONT'D)

Fără scandal, da?

DĂNILĂ STRATULAT

Stai liniştit, părinte Petrică!

EDITURA LITERNET, 2010

Preotul îşi pune veşmântul şi se pregăteşte să înceapă. Costache, ținând în mâini coliva şi sticla de vin, se aşază în dreapta preotului. Lângă el, se înşiruie Ticu, Hiroku, copiii, mătuşa Ileana, Gabi Tudorel şi Olga. În stânga, s-au aşezat primarul, Ghiță şi soții Stratulat, care privesc deja spre sticla cu vin. Ticu e foarte afectat şi cu greu îşi reține plânsul.

PETRU DOLESCU

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor!

ILEANA CARPĂN

Părinte, da' Grigorie, cântărețul, nu vine!

PETRU DOLESCU

Mătuşă, am început deja slujba.

ILEANA CARPĂN

(dându-şi peste gură)

Mă iertați, părinte Petrică!

PETRU DOLESCU

Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne pe noi şi ne miluieşte!

Preotul începe să cânte funebru, dar soții Stratulat încep şi ei să cânte după preot, lucru care, evident, îl agasează.

PETRU DOLESCU

(CONT'D)

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte!

PETRU DOLESCU

(CONT'D)

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitei roabei lui Dumnezeu, Maria, şi pentru ca să i se ierte ei toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie!

Auditoriul se uită cu uimire la cei doi beți. Aceştia nu mai aşteaptă să termine bine preotul şi încep brusc şi tare.

EDITURA LITERNET, 2010

SOȚII STRATULAT

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte!

PETRU DOLESCU

(foarte nervos)

Domnului să ne rugăm.

Costache observă disputa dintre preot şi soții Stratulat, astfel că lasă coliva lui Ticu şi îl roagă pe Dănilă să desfacă sticla de vin, iar pe Frăsâna o trimite să aducă nişte pahare din biserică. Preotul îşi continuă rugăciunea.

PETRU DOLESCU

(CONT'D)

Şi orice greşeală au săvârşit ei cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-le lor.

AUDITORIUL

Dumnezeu s-o ierte!

Preotul îi arată lui Costache să ia coliva şi sticla cu vin, dar observă că nu a fost ținută nicio lumânare aprinsă. Se uită la Dănilă.

PETRU DOLESCU

Adu o lumânare din biserică, repede!

Toți îşi fac cruce, inclusiv Hiroku şi copiii. Preotul e uimit de gestul acestora şi se blochează, pierde şirul rugăciunii şi e nevoit să se uite în cartea pe care o ținea deschisă de formă, în față.

PETRU DOLESCU

(CONT'D)

Că nu este om, care să fie viu şi să nu greşească, numai Tu singur eşti fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac, şi cuvântul Tău, adevărul. Domnului să ne rugăm.

EDITURA LITERNET, 2010

AUDITORIUL

Doamne miluieşte.

Participanții se apropie de Costache şi Ticu, şi se țin unii de alții şi de colivă. Apare Frăsâna cu nişte pahare, iar Dănilă cu o lumânare pe care o aprinde cu bricheta, şi o înfige în colivă. Atunci observă cu toții că baza crucii de pe colivă, formată din bomboane, a dispărut şi, în locul ei, din bomboane roşii, a apărut o mică inimă. Preotul se uită înciudat, ceilalți par să se mire, iar mătuşa Ileana îşi face cruce, perplexă. Paul se uită fix în pământ.

PETRU DOLESCU

(legănând coliva)

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitei roabei tale, Maria, care acum s-a pomenit, şi fă-i ei veşnică pomenire.

AUDITORIUL

Veşnică pomenire, veşnică pomenire, veşnică pomenire.

Preotul toarnă din sticlă peste colivă şi peste mormânt. Soții Stratulat se uită cu jind la vinul vărsat.

PETRU DOLESCU

Dumnezeu să o ierte!

AUDITORIUL

(făcându-şi cruce)

Dumnezeu s-o ierte!

Preotul dă să plece. Mătuşa Ileana îi atrage atenția lui Costache.

ILEANA CARPĂN

Dă-i bani părintelui!

COSTACHE MOLDU

Părinte, vă rog!

EDITURA LITERNET, 2010

Preotul se întoarce şi refuză banii scoşi din buzunar de Costache. Mătuşa Ileana şi Gabi Tudorel împart din colivă, Ghiță toarnă în pahare. Ticu se apropie de mormânt şi pune lumânarea aprinsă la baza crucii. Hiroku se apropie de Ticu şi-l ține de braț. Soții Stratulat dau peste cap fiecare câte un pahar plin cu vin, iar Ghiță bea restul de vin rămas, direct din sticlă. Mătuşa Ileana porneşte spre capătul extrem al cimitirului, oprindu-se în fața unei cruci aproape putrezite, pe care abia se mai vede numele Ion Carpăn, şi curăță nişte ciulini de pe mormânt. Soții Stratulat merg mai într-o parte a cimitirului, împleticiți de-a binelea, şi cad amândoi peste un mormânt, şi încep să bocească. Ticu încă stă la capătul mormântului mamei lui. Hiroku, observându-l pe Costache apropiindu-se, îl lasă pe Ticu şi ia copiii, îndreptându-se spre biserică. Tatăl şi fiul stau alături, privind spre mormânt.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Mai bine mă duceam şi eu cu ea!

Afară pare să se întunece. Costache şi Ticu, revenindu-şi, observă că toată lumea se află în fața bisericii. Pornesc şi ei într-acolo. Soții Stratulat încă rătăcesc prin cimitir, bocind şi strigând: Unde eşti, fiule?

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Domn' primar, n-ați vrea să-i duceți pe amărâții ăia acasă? Că uite cum umblă bezmetici prin cimitir.

VASILE MOROGEANU

Dacă beau ca porcii, ce să le fac? Acum se bocesc degeaba.

PETRU DOLESCU

Mereu fac aşa, umblă prin cimitir şi tot strigă după fiul lor, dar nu ştiu să aibă pe nimeni îngropat aici.

VASILE MOROGEANU

Păi, nici n-au. Finul meu a murit în spital, la o săptămână de la naştere, şi a fost îngropat în oraş, acum aproape 20 de ani. De atunci, şi-au pierdut mințile de tot.

Vasile Morogeanu şi mătuşa Ileana merg să-i recupereze pe soții Stratulat.

EDITURA LITERNET, 2010

OLGA MOROGEANU
(către Ticu)

Şi cât staţi pe la noi? Staţi la Înviere?

Ticu se uită în pământ.

PETRU DOLESCU

Nu merge nimeni în oraş? Am ceva treabă.

TICU MOLDU

Unde mergeţi, părinte? Vă ducem noi, că avem ceva de rezolvat.

GHIŢĂ CARPĂN

Doar nu plecaţi azi, nu?

Costache şi Ticu se privesc.

PETRU DOLESCU

Şi apoi, trebuie să mă întorc pentru slujba de diseară. E Joia Patimilor. Aşa că vă aştept pe toţi să veniţi.

TICU MOLDU

Tată, hai să te ducem acasă şi stai cu nepoţii cât noi îl ducem pe părintele.

PETRU DOLESCU

Bine, atunci vă aştept aici!

Grupul se disipează.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

INT. CASĂ MOLDU - DUPĂ AMIAZĂ

Costache curăță nişte cartofi. Maria şi Paul stau pe scaune şi se uită la el.

COSTACHE MOLDU

Şi mergeți la şcoală?

Copiii se uită unul la altul. Costache se uită după un ştergar. Maria vede unul pe dulap şi i-l dă.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Mulțumesc!

Apoi bătrânul aprinde focul în sobă. Apare mătuşa Ileana, ținându-se de spate.

ILEANA CARPĂN

Costache, tare m-o pedepsit Dumnezeu!

COSTACHE MOLDU

Mătuşă, ce-ai pățit?

ILEANA CARPĂN

Ah, uite şi nepoții. Ce stau aşa cuminți? Păi, mă doare şalele de nu mai pot... nu vii să dai tu apă la vacă?

COSTACHE MOLDU

Vin, mătuşă, cum să nu? Nu vreți să veniți să vedeți vaca?!

KOJI-PAUL

Dokoni iku no? (Unde mergem?)

MIEKO-MARIA

Shira nai! (Nu ştiu!)

EDITURA LITERNET, 2010

Bătrânii se uită mirați la copii.

CUT TO:
EXT. GRAJD - DUPĂ AMIAZĂ

Costache duce o găleată cu apă, îl urmează Ileana şi copiii. Costache intră în grajd. Dinăuntru, se aude un muget prelungit. Copiii se bagă unul în celălalt, speriați. Costache iese şi le face semn cu mâna să se uite. Maria refuză, Paul e mai îndrăzneț, intră, ochii i se măresc vizibil, e blocat la vederea animalului, iar vaca rage puternic şi dă din coadă. Paul fuge îngrozit în spatele Mariei. Cei doi bătrâni râd cu poftă.

INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Copiii stau pe pat şi se uită la poza din Biblie. Costache stă şi el pe scaun şi priveşte, zâmbind, la aceştia.

COSTACHE MOLDU

N-am nicio jucărie să vă dau să vă jucați!

Apoi se ridică brusc şi caută în dulap, de unde scoate fluierul lipit. Se aşază din nou pe scaun şi începe să cânte o doină de jale. Copiii devin interesați.

EXT. CASA MOLDU - SEARĂ

Maşina închiriată opreşte lângă poartă. Din ea, coboară Hiroku şi Ticu cu sacoşe voluminoase. Intră în curte şi aud o melodie veselă. Se uită unul la celălalt şi se grăbesc spre casă.

INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Ajunşi în bucătărie, cei doi observă pe Costache cântând cu foc o melodie veselă, iar Maria şi Paul dansează zbenguit. Părinții urmăresc scena fără ca protagoniştii să-şi dea seama că au spectatori. O sacoşă cedează şi se rupe, punând capăt spectacolului. Ticu şi Hiroku aplaudă entuziasmați. Performerii se înclină, în timp ce Costache se ridică parcă ruşinat.

EDITURA LITERNET, 2010

TICU MOLDU

Haideți să pregătim masa.

COSTACHE MOLDU

Eu am pus la fiert nişte cartofi.

TICU MOLDU

Foarte bine. Am mai cumpărat şi noi câte ceva.

KOJI-PAUL
(către Hiroku)

Watashi pakku. (Vreau rucsacul.)

HIROKU MOLDU

Kuruma no naka. (În maşină.)

COSTACHE MOLDU

Da' ce vorbesc?

TICU MOLDU

Paul vrea rucsacul lui cu jucării. Mă şi mir cum a stat fără el atâta timp.

Hiroku şi Ticu scot din sacoşe tot felul de bunătăți. Costache scoate nişte farfurii, un set de furculițe şi un set de pahare, toate nedesigilate, din dulap. Copiii revin şi dispar în odaie cu rucsacul.

COSTACHE MOLDU

Şi ați rezolvat cu maşina, cu biletele?

TICU MOLDU

Da, am amânat cu o zi, dar vorbim după masă.

HIROKU MOLDU

Avem unde culcam.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Chiar, la asta nu m-am mai gândit.

TICU MOLDU

Părintele ne-a dat cheia de la casa parohială. Putem dormi acolo, că nu stă nimeni în ea.

COSTACHE MOLDU

Frumos din partea lui!

HIROKU MOLDU

Betsuno nabe ha nande suka? (Are altă tigaie?)

TICU MOLDU

Auzi, altă tigaie nu mai ai?

COSTACHE MOLDU

Doar ceaunul!

Ticu apucă ceaunul încă fierbinte şi îl scapă pe plita încinsă. Hiroku râde.

HIROKU MOLDU

Aşa mereu face!

Costache se amuză şi el, în timp ce Ticu îşi suflă în mâini. Costache scoate cartofii într-o farfurie, spală ceaunul, iar Hiroku începe să prepare nişte orez. Ticu îşi strigă copiii. Apare doar Maria.

TICU MOLDU

Haideți să pregătim masa. Unde e Koji?

MIEKO-MARIA

Kareha enji teimasu.(Se joacă.)

TICU MOLDU

Trebuie să mâncăm. *Sukuizu noomocha*. (Strângeți jucăriile.)

EDITURA LITERNET, 2010

Maria pleacă în odaie.

HIROKU MOLDU

Pune masa!

INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache ia Biblia şi o pune pe şifonier, în timp ce Koji bagă ceva în rucsac. Costache trage masa. Ticu apare cu scaunele, iar Maria cu farfuriile. Koji aleargă şi el să aducă furculițele. În scurt timp, masa se umple cu tot felul de bunătăți. Hiroku apare cu ceaunul aburind. Toată lumea se aşază la masă, copiii pe pat, ceilalți pe scaune, Hiroku pune în farfurii, iar Costache desface sticla de vin roşu rămas şi toarnă în pahare. Ciocnesc şi se apucă de mâncat. Spre sfârşitul mesei, Koji scoate din rucsacul lui un aparat foto. Ticu îi ia aparatul, îl programează şi-l aşază pe şifonier. Cei patru se adună în jurul lui Costache şi blițul se declanşează. Costache priveşte uimit cum din aparat cad două poze. Le priveşte insistent şi dă din cap. Apoi, Koji ia una din poze şi aparatul şi le pune înapoi în rucsac. Cu toții strâng masa. Costache îi dă fluierul lui Ticu, care e emoționat. Se codeşte să cânte. Suflă de câteva ori în el, apoi începe o melodie ritmată. Copiii se apucă din nou de dans. La un moment dat, Maria îl ia la dans pe Costache, iar Koji pe Hiroku. În fereastră, stau prinse cele două fotografii, una lângă cealaltă.

FADE TO BLACK.
E/I. CASĂ MOLDU - ZI

Costache şi Ticu stau pe câte o buturugă şi privesc spre câmpurile nearate. Copiii aleargă în jurul casei. Hiroku pregăteşte ceva de mâncare.

COSTACHE MOLDU

Trebuia să mor şi eu o dată cu ea.

TICU MOLDU

Tot îmi repeți asta de când am venit. Nu trebuie să te simți vinovat pentru ce s-a întâmplat.

COSTACHE MOLDU

N-am reuşit să o salvez. A murit în mâinile mele. Dacă ai fi fost tu...

TICU MOLDU

Ce? Aş fi salvat-o, nu?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Nu ştiu, ar fi fost altfel...

TICU MOLDU

Păi, tocmai de asta vreau să vii cu noi. Să fie altfel.

COSTACHE MOLDU

Şi eu care credeam că te întorci pentru totdeauna. La ce folos să mai plec de aici. În curând...

Ticu se ridică nervos în picioare.

TICU MOLDU

De ce contează atât de mult să mă întorc aici? La ce să mă întorc aici? Viața mea e în Japonia.

Costache tace şi pare pierdut.

COSTACHE MOLDU

Pentru că aşa e normal. Nici nu ştii cât a suferit mama după ce ai plecat. Ani de zile, am crezut că ai murit. Ai plecat după libertate şi democrație. Uite că au ajuns şi-n România. De ce nu te-ai întors atunci, imediat după Revoluție?

TICU MOLDU

Mi-a fost frică. Şi nu voiam să mă mai întorc.

COSTACHE MOLDU

Şi ți-au trebuit şapte ani ca să dai un semn de viață? S-au n-ai avut bani de-o scrisoare?

TICU MOLDU

Am dus-o şi greu o vreme, dar nu ăsta era motivul pentru care n-am scris. Eram sigur că mă urâți. Oricum, nu ați fost de acord cu plecarea mea.

COSTACHE MOLDU

Bun. Şi acum speri că putem şterge cu buretele 20 de ani, ca şi când n-ar fi fost?

TICU MOLDU

Dar am sunat de atâtea ori şi nu ai venit niciodată să vorbim. Venea doar mama, săracă, rugându-mă să te înțeleg. Ce era de înțeles?

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Că ai fost mort pentru noi. Nu ştiu cine eşti. Nu mai eşti copilul care a plecat atunci.

Ticu lăcrimează. Mieko-Maria şi Koji-Paul se opresc lângă Ticu. Sunt îmbujorați de la alergare. Costache îi mângâie pe cap.

TICU MOLDU

Dar tu ai rămas întotdeauna tatăl meu.

Apare şi Hiroku, care observă toată scena.

HIROKU MOLDU

Watashi no ryoushin nitsuite oshie tekudasai. (Povesteşte despre părinți mei.)

TICU MOLDU

Naze? (De ce?) *Ganai ten desu.* (N-are niciun rost.)

Hiroku vine către Ticu şi copii, apoi se aşază lângă Costache. Îi ia mâinile în ale ei.

HIROKU MOLDU

Parinți mei morți în accident. Parinți mei zis ei avut şi fata şi baiat: pe Ticu. Dar la spital ei zis Ticu să facă pe tine tata meu.

Costache nu-şi mai poate reține lacrimile. Se ridică brusc şi pleacă în casă. Ticu şi Hiroku se privesc tăcuți. Ticu se aşază lângă soția lui. Copiii se apucă iarăşi de alergat.

TICU MOLDU

Îți mulțumesc, dar trebuie să ne obişnuim cu gândul că nu poți îndrepta trecutul.

HIROKU MOLDU

Speranță mai există!

EDITURA LITERNET, 2010

Ticu se ridică şi pleacă în casă. Hiroku îi strigă pe copii.

TICU MOLDU

Tată, noi mergem până în oraş, că mai avem ceva de cumpărat. Vrei să-ți luăm ceva?

COSTACHE MOLDU

Nu stați să mâncați?

TICU MOLDU

Plec eu şi cu Hiroku. Maria şi Paul rămân aici. Sper că nu te deranjează.

COSTACHE MOLDU

Nu. Ia nişte lumânări mari pentru noaptea de Înviere... poate vreți să mergeți.

Ticu şi Hiroku pleacă. Costache iese să vadă ce fac copii.

KOJI-PAUL

Vreau Mu!

Costache pare să nu înțeleagă. Cei doi copii arată din nou spre casa mătuşei Ileana.

KOJI-PAUL
(CONT'D)

Vreau Mu!

COSTACHE MOLDU

Vreți să vedeți Mu... vaca... sunteți siguri? Da?

Copiii încuviințează. Koji aduce aparatul de fotografiat. Cei trei ies din curte pe drumeag.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

EXT. CASĂ ILEANA - DUPĂ-AMIAZĂ

Copiii se pozează cu vaca. Sunt tare fericiți.

ILEANA CARPĂN

N-am crezut să trăiesc să am în ograda mea chinezi din ăştia, ca la televizor.

COSTACHE MOLDU

Sunt japonezi, mătuşă!

ILEANA CARPĂN

Cine-i mai deosebeşte? Şi... când pleacă?

COSTACHE MOLDU

Mâine. Vor să mă duc şi eu cu ei.

ILEANA CARPĂN

Foarte frumos din partea lui Ticu. Aşa da băiat.

COSTACHE MOLDU

Ce rost are să-i mai încurc şi eu?

Copiii au terminat sesiunea de poze. Fac una şi celor doi bătrâni.

KOJI-PAUL

Oshikko. (Fac pipi.)

Băiatul începe să joace din picioare.

KOJI-PAUL
(CONT'D)

Oshikko. (Fac pipi!)

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Ce zice?

MIEKO-MARIA

Basurumu. (W.C.)

ILEANA CARPĂN

Măi, Costache, cred că băiatul se scapă pe el.

Koji nu mai suportă, dă aparatul foto Mariei şi o rupe la fugă spre casa lui Costache, urmat de Mieko. Costache abia se ține după ei.

EXT. DRUMEAG - DUPĂ-AMIAZĂ

Koji şi Mieko se opresc brusc pe drumeag. Acesta e blocat de haita de câini care pare că vrea să-i atace. Costache ajunge într-un suflet şi aruncă cu ce-i vine la mână. Câinii nu se lasă uşor. Costache smulge o scândură din gardul mătuşei Ileana şi loveşte în conducătorul haitei, câinele bătrân de la început. Haita de câini se retrage în fugă. Prea târziu însă pentru Koji să ajungă la W.C. E ud tot. Costache îl ia pe Koji în brațe şi pe Mieko de mână şi merg cu toții în casă.

CUT TO:
INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Focul arde puternic în soba din odaie. Copiii stau pe pat. Costache e în cămară, spală pantalonii lui Koji. Apoi, vine şi îi pune la uscat, pe sobă.

COSTACHE MOLDU

Ăsta rămâne secretul nostru.

FADE TO BLACK.
INT. CASĂ MOLDU - ZI

Copiii şi Hiroku pregătesc diverse mâncăruri. Ticu îi explică lui Costache cum să folosească telefonul mobil, pe care tocmai i l-a cumpărat.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Nu cred că mă descurc. Nu trebuia să-l cumperi.

TICU MOLDU

E uşor tată. Aşa o să ținem legătura până vin să te iau. Cam într-o lună, două, până îți faci actele.

COSTACHE MOLDU

Dar nu m-am hotărât încă. Şi nu cred că are rost.

Ticu pare dezamăgit. Hiroku la fel. Doar copiii se simt în largul lor.

HIROKU MOLDU

Am terminat.

COSTACHE MOLDU

Păi, mergeți să vă pregătiți pentru diseară. Trebuie să fac şi eu o baie.

TICU MOLDU

Nu ai cumva un aparat de ras?

COSTACHE MOLDU

Nu, n-am.

Atitudinea lui Costache e respingătoare. Ia telefonul şi-l pune pe masă.

TICU MOLDU

Poate găsesc la magazin. Bine, venim să te luăm. Uite, îți lăsăm aici telefonul. Haideți copii!

COSTACHE MOLDU

Nu-mi lăsa telefonul, că nu-l vreau. N-am vorbit atâta timp... doar nu crezi că o să începem de acum.

EDITURA LITERNET, 2010

Ticu e dărâmat de ultima frază. Ar vrea să mai zică ceva, dar nu poate. Iese împreună cu familia lui, lăsându-l pe Costache într-o stare nervoasă. Bătrânul merge în odaie, se aşază pe pat şi închide ochii.

FADE IN:

FLASHBACK

O bucătărie îngrijită. O femeie la vreo 35 de ani vopseşte nişte ouă. E Maria Moldu, cea din fotografie. În bucătărie, apare şi Costache, tânăr, cu spumă de ras pe față. Pare să caute pe cineva. Maria îi arată sub masă.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

De data asta nu mai scapi.

Costache îl descoperă pe Ticu, ghemuit sub masă. Acesta încearcă să fugă, dar n-are scăpare. Costache îl prinde în brațe, îşi ia nişte spumă pe deget şi o întinde pe fața lui Ticu. Acesta strigă de parcă i s-ar face cine ştie ce rău.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Hai, gata... te rog, ține-mi oglinda.

Ticu scoate de după un dulap o oglindă şi o ține astfel ca tatăl lui să se poate bărbieri. Din când în când, scoate capul de după oglindă şi-şi priveşte tatăl cum se bărbiereşte.

MARIA MOLDU

De ce chinuieşti băiatul în halul ăsta?

COSTACHE MOLDU

Ca să învețe să se bărbierească.

EDITURA LITERNET, 2010

Costache ia puțină spumă şi o murdăreşte şi pe Maria pe față. Cu toții râd.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Ticu, ți-ai pregătit lumânarea de Înviere?

TICU MOLDU

Da. Auzi, tată, e adevărat că, dacă îți pui o dorință de Înviere, se îndeplineşte?

COSTACHE MOLDU

Cred că da. Da' ce dorință ai tu?

TICU MOLDU

E secret!

FADE TO:

Deja s-a înserat. Costache se trezeşte agitat. Se ridică, iese din casă şi se duce la Ileana. Revine cu un pliculeț roşu. Apoi, pune ceaunul la fiert.

CUT TO:
INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache se îmbracă. În bucătărie, dau buzna copiii, ținând în mâini nişte lumânări mari. Apare şi Ticu cu Hiroku. Cu toții au surpriza să vadă pe masă o farfurie cu ouă roşii.

TICU MOLDU

Eşti, gata, tată?

Costache iese din odaie. Se uită cu admirație la cei patru. Pare chiar voios.

EDITURA LITERNET, 2010

TICU MOLDU
(CONT'D)

De unde ai ouăle? Cine le-a făcut?

COSTACHE MOLDU

Arată bine, nu?

TICU MOLDU

Păi, e timpul să mergem, nu? Ai apucat să faci baie?

COSTACHE MOLDU

Da. Dar tu? N-ai mai apucat să te bărbiereşti.

TICU MOLDU

Era închis la magazin.

COSTACHE MOLDU

Nu-i nimic. Am tot ce trebuie... te bărbieresc eu. Nu poți merge aşa la Înviere.

TICU MOLDU

Lasă, tată...

COSTACHE MOLDU

Insist.

Costache aduce ligheanul cu apă, săpunul şi briceagul. Îl aşază cu forța pe Ticu pe scaun. Îl săpuneşte bine pe barbă. Apoi, se apucă de bărbierit. Dar îi tremură prea tare mâinile.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Totuşi, mai bine fă-o tu, să nu fac vreo prostie!

TICU MOLDU

Ai vreo oglindă?

EDITURA LITERNET, 2010

Costache aduce din odaie, de după dulap, o oglindă prăfuită. O şterge şi o ține pentru Ticu. Acesta se apucă cu ceva emoții să se bărbierească. Costache se uită din când în când de după oglindă. Ticu se opreşte brusc, scapă briceagul. Costache lasă oglinda în jos. Ticu e cu ochii în lacrimi. Îşi îmbrățişează tatăl, care e peste măsură de surprins de acest gest. Costache îşi îmbrățişează şi el fiul.

TICU MOLDU
(CONT'D)
(şoptindu-i)

Mi s-a îndeplinit dorința. Mulțumesc. Şi iartă-mă!

COSTACHE MOLDU

Eu sunt cel care trebuie să fiu iertat.

FADE TO BLACK.
EXT. BISERICĂ - NOAPTE

O mulțime de oameni sunt adunați în fața intrării bisericii. Fiecare din cei prezenți ține lumânări mari în mână. Printre ei, şi toată familia Moldu. Un singur bec stă aprins deasupra uşii bisericii. În rest, beznă totală. Mulțimea şuşoteşte. La un moment dat, becul se stinge şi se face o linişte de mormânt. Din biserică, preotul iese cu o făclie aprinsă şi zice cu glas tare.

PETRU DOLESCU

Hristos a înviat!

AUDITORIUL

Adevărat a înviat!

Oamenii îşi aprind unii de la alții lumânările. La fel şi familia Moldu.

CUT TO:

EDITURA LITERNET, 2010

E/I. CASĂ MOLDU - NOAPTE

Familia Moldu, cu lumânările aprinse, se apropie de casă, mergând pe drumeag. Apoi, intră în casă. Ticu vrea să aprindă lumina, dar Costache îl opreşte.

COSTACHE MOLDU

E mai frumos aşa!

Cei cinci se aşază la masa plină de bunătăți. Pun lumânările în pahare. Apoi, ciocnesc ouăle roşii. Copiii sunt de-a dreptul încântați. Mai încearcă de câteva ori.

CUT TO:
EXT. DRUMEAG - APUS

Lângă maşină, stă familia Moldu. Se instalează o tăcere apăsătoare. Nimeni nu zice nimic, doar se privesc. Costache la copii, Ticu la Costache, Hiroku la Ticu.

TICU MOLDU

Acuma, serios, tată, chiar vrem să vii cu noi. Deja am vorbit cu primarul să te ajute cu actele.

TICU MOLDU
(CONT'D)

Eu vin când sunt gata actele şi te iau. Nu are niciun rost să mai rămâi aici.

Costache tace. Se uită la nepoții săi. Se apleacă spre ei.

COSTACHE MOLDU

Da' voi vreți să vină bunicu' la voi?

HIROKU MOLDU

Dorim mult. Mult.

Costache se ridică şi priveşte cu drag spre Hiroku. Apoi, spre Ticu şi spre copii.

EDITURA LITERNET, 2010

COSTACHE MOLDU

Sunteți aşa de frumoşi!

Ticu se uită la ceas.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Ştiu, trebuie să plecați. Uite, un dar pentru voi, să vă amintească de mine.

Costache scoate de la piept fluierul şi-l dă lui Ticu.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

A venit vremea să-l ții tu!

Ticu ia fluierul şi cei doi se îmbrățişează. Apoi, Costache o îmbrățişează pe Hiroku. Urmează Maria. Costache o sărută şi pe frunte. Maria îl sărută pe obraji.

MIEKO-MARIA

Tu frumos!

Koji însă urcă în maşină, părând a căuta ceva în rucsac. Iese din maşină, ținând în mâini un câine robot, o jucărie sofisticată, care imită foarte mult comportamentul unui câine adevărat, un ROBODOG. Îl întinde lui Costache, care priveşte stupefiat spre câinele aparent de fier, de culoare argintie.

KOJI-PAUL

Bunic singur. Câine grijă.

Costache e peste măsură de emoționat şi se uită la Ticu, care e la fel de uimit şi dă din umeri.

EDITURA LITERNET, 2010

TICU MOLDU

Zice că o să te apere câinele. O să aibă grijă de tine.

HIROKU MOLDU

Tashikani, kouji? (Eşti sigur, Koji?)

TICU MOLDU

E jucăria lui preferată. Nu se desparte niciodată de ea.

Băiatul stă cu mâna întinsă şi dă din cap că e de acord. Costache ia câinele şi-l sărută pe Paul. Ticu şi Hiroku se privesc unul pe celălalt şi zâmbesc. Cei cinci se mai îmbrățișează o dată.

HIROKU MOLDU

La revedere! Noi aşteptăm!

Copiii urcă în maşină şi fac din mână.

TICU MOLDU

Te rog din suflet, tată, să faci actele mai repede. Ți-am lăsat bani în Biblie.

COSTACHE MOLDU

Lasă, că văd eu cum facem! Mai vorbim la telefon.

TICU MOLDU

Măcar de dragul nepoților.

Costache îl mai sărută încă o dată.

COSTACHE MOLDU

Mergeți, că se va face prea târziu!

EDITURA LITERNET, 2010

Ticu şi Hiroku urcă în maşina, care pleacă lent. Costache se opreşte pe drumeag, ţinând câinele subsuoară, şi urmăreşte cu privirea maşina, care se îndreaptă spre sat. Le face cu mâna până nu se mai văd. Apoi intră în casă.

FADE IN:
INT. CASĂ MOLDU - SEARĂ

Costache intră în odaie, aprinde becul şi lasă câinele pe pat. Din interiorul acestuia, se aude un bâzâit fin. Costache nu dă atenţie acestui lucru şi se aşază şi el pe pat. Câinele începe să-şi mişte urechile şi coada. Costache nu observă, e foarte abătut, oftează din când în când. Priveşte pe geam şi vede fotografiile. Ia fotografiile şi le priveşte, zâmbind. Apoi, se uită la câine şi zâmbeşte nedisimulat.

COSTACHE MOLDU

A uitat să-mi zică cum te cheamă!

Câinele pare să reacţioneze la vocea bătrânului. Câteva leduri galbene se aprind sub ochii mari şi negri. Costache întoarce capul şi se uită pe fereastră.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Nu contează, eşti câinele meu de pază acum.

Câinele îşi mişcă puţin capul şi-l îndreaptă spre Costache. Ledurile se aprind din nou. De data asta, roşii. Costache tot nu vede nimic. Se uită la fotografii.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Nu poate să mi se întâmple nimic rău.

Robotul scoate tot felul de sunete şi zice cu voce mecanică.

EDITURA LITERNET, 2010

ROBODOG

Konnichiha! watashi Robodog shiteimasu. (Salut! Eu sunt Robodog.)

Costache tresare, scapă pozele pe jos, sare de pe pat cât colo şi scuipă în sân, făcându-şi cruce.

COSTACHE MOLDU

Doamne, Maica Domnului, ce drăcovenie mai e şi asta?

Robodog întoarce capul după Costache, leduri verzi i se aprind.

ROBODOG

Konnichiha! Watashi Robodog shiteimasu. (Salut! Eu sunt Robodog.)

Costache priveşte stupefiat spre câine, apoi spre uşă, îşi face o cruce, se dă după scaun.

COSTACHE MOLDU

Ferească Dumnezeu, da' ce mai mârâie!

ROBODOG

Ikani kanji ruka. (Cum te simți?)

COSTACHE MOLDU

Sau vorbeşte... pe japoneză?

Costache se apropie încet de Robodog şi întinde mâna, ca şi cum ar vrea să-l mângâie. Robotul se ridică în două picioare.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)

Nu mă muşti, nu?

EDITURA LITERNET, 2010

Câinele se gudură, dă din coadă, ledurile se aprind frenetic. Costache îşi trage mâinile de pe câine.

COSTACHE MOLDU
(CONT'D)
(îşi face din nou cruce)

Doamne, vorbesc cu un câine de tablă!

ROBODOG

Engeki watashi to. (Joacă-te cu mine!)

COSTACHE MOLDU
(dezamăgit)

Măcar de aş înțelege ce spui.

Costache îşi ia inima în dinți, ridică fotografiile, ia câinele în brațe, se aşază pe pat şi priveşte spre fereastră din nou.

ROBODOG

Soshite ashita ka. (Şi mâine?)

COSTACHE MOLDU

Stau şi eu şi mă întreb ce-i de făcut.

ROBODOG
(gudurându-se)

Saa, iko u! (Să mergem!) *Saa, iko u!* (Să mergem!)

Costache Moldu mângâie câinele şi priveşte fotografiile îndelung. Scoate telefonul mobil din buzunar şi se uită la el. Noi îl părăsim pe bătrânul rămas în contemplare, îndreptându-ne spre câmpurile nesfârşite şi privind înapoi la casa cu fereastră luminată.

- SFÂRŞIT -

EDITURA LITERNET, 2010